

Tháng Chín, 2020

Bên Vòng Tay Má Mùa Thu Cuối

Má nằm đó ngay trong tầm tay. Con nắm bàn tay Má từng đốt nóng đầy nước vì không thoát ra được khỏi cơ thể. Bàn tay này đã nâng niu bông ẵm mớm từng giọt sữa mẹ nuôi sống chúng con. Bàn tay gian lao tảo tần theo Má để lo cho chúng con nên người. Vậy mà theo lời bác sĩ không còn bao lâu nữa bàn tay này, thân xác này sẽ mãi mãi xa rời chúng con. Chúng con phải chấp nhận, gia đình mình phải cúi đầu tuân phục định mệnh, nhưng hình ảnh Má sẽ không bao giờ phai mờ trong lòng chúng con. Ngày qua ngày, Má như cành cây héo hắt. Hôm nay thấy Má ăn ngon miệng với món ăn con mang đến. Nhìn miệng Má móm mém từng miếng ăn liên tưởng đến Má đã mớm từng miếng ăn cho chúng con khi xưa. Má đã nhai con thằn lằn sống để cứu em con khỏi căn bệnh khó chữa. Nay Má không còn răng nữa. Má trở về với tuổi thơ của chu kỳ làm người. Má nuốt khó khăn từng miếng ăn, Má oi, hãy cố gắng ăn để sống thêm với chúng con, với ba, với chị em của má. Nhưng nhìn ánh mắt của Má con biết hương vị không còn như xưa. Có ngày Má ăn không ngon, nhưng con cố làm vui, để bớt đi nỗi buồn từng khắc, khi con biết không còn thời gian bao lâu nữa để còn được ở bên má. Ba cùng chị em con, và gia đình thay phiên chăm sóc cận kề với má. Xoa bóp có thể làm dịu đi phần nào cơn đau thể xác, nhưng tâm hồn là vết thương vô hình đau đớn khôn nguôi. Má nằm đó sức khỏe thay đổi như thời tiết bên ngoài, chúng con chỉ biết chấp nhận nhưng trong lòng đau xót.

Hôm nay mấy dì và cậu con đến thăm má. Má ra đầu cho cậu Chín đến cạnh bên, và hôn em mình với tất cả tình yêu thương của người chị, vì cậu là người em trai độc nhất. Hôm nay Má vui hơn, nói chuyện nhiều, cười thành tiếng. Mỗi lần có người thân đến thăm, Má tươi tắn và trông khỏe hơn. Tình yêu thương như phân bón cho cây thêm tươi, và không biết tình thương có được là liều thuốc nhiệm màu để chữa trị căn bệnh ngặt nghèo hay không? Bên ngoài trời chớm Thu, lá chưa thay sắc, nhưng màu vàng sẽ nhuộm dần lá xanh. Lá sẽ lìa cành theo từng cơn gió cuối thu và mùa Đông sắp tới. Vạn vật thay đổi theo tiết trời. Thời gian, không gian luôn bám vào cuộc sống con người để ước định sự sinh tồn của con người và sinh vật trong vũ trụ. Năng thu chiều nay đọng đưa tia nắng xuyên qua cửa, soi sáng một phần khuôn mặt má. Nhìn thật lâu, khuôn mặt Má bất động pha lẫn ánh chiều tà như bức tượng điêu khắc tuyệt vời, vô giá. Hình ảnh này được còn bao lâu khi nắng chiều thoi thóp.

Tôi lấy khăn ướt lau miệng cho má, lau sạch đồ ăn còn dính lại. Má há miệng cho tôi xem như thuở xưa Má bắt các con há miệng để xem có nuốt thức ăn hay còn ngậm trong miệng vì biếng ăn.

Chúng con đang làm tất cả những gì có thể, để được cận kề bên má. Các em con gánh vác công việc thay, để cho con có thời giờ thăm nom, chăm sóc má. Con ở bên kia thành phố, còn Má ở bên này thành phố với ba. Ngày ngày trước khi con đến cùng má, ghé qua tiệm tìm mua những thức ăn con nghĩ Má thích. Ngón ngang những ý nghĩ không đâu trên suốt đoạn đường lái xe từ nhà lên đây, thao thức đêm đêm nghĩ về Má ngày mai sẽ ra sao? Sức khỏe như chỉ mảnh treo chuông, như cây cổ thụ ngày càng héo hắt. Bao nhiêu mùa thu đi qua trong đời. Nay lại thêm mùa thu tới. Con không mong gì hơn là đếm thời gian qua từng khắc chỉ mong chiếc lá cuối cùng đừng sớm lìa cành.

Ai cũng nói Má có phước được các con lo lắng tận tình. Nhưng phước phần không qua số mạng, mà chúng con đành bó tay. Kéo dài giây phút bên nhau là tình cảm tuyệt vời mà Thượng đế ban cho chúng ta để tình yêu thương được thấm thiết, để lòng hiếu đạo được báo đền. Bàn tay má, thân thể Má nóng nước không bài tiết được. Nấn nót bàn tay má. Nấn nót cườm tay má, chiếc vòng cẩm thạch vừa vặn khi xưa, nay để dấu hằn trên cườm tay má. Mới hôm qua còn tuột lên xuống được mà hôm nay đã thắt chặt bó sát. Tội nghiệp, Má không còn cảm giác. Chúng con đưa mắt nhìn nhau ái ngại. Nhưng tất cả gật đầu đồng ý đập bẻ chiếc vòng để tay Má khỏi đau. Cuộc đời là như vậy, tiền tài danh vọng... đều phải trả lại khi con người nhắm mắt xuôi tay. Quyết định đập bẻ chiếc vòng cẩm thạch làm lòng con xốn xang, vì chiếc vòng này chẳng những đầy ắp kỷ niệm yêu thương, mà Má còn tin là điều may mắn cho gia đình con cái, cho sự đùm bọc trong vòng tròn yêu thương màu ngọc thạch. Tiếng khô khan, sắc nhọn bẻ gãy chiếc vòng mà Má đeo trên tay bao nhiêu năm trời. Lượm từng mảnh, để trong lòng bàn tay đếm lại có năm mảnh khít khao tuy không liền lặn. Một ngạc nhiên lóe lên trong đầu, vì ba Má có năm người con, mà chiếc vòng của Má vỡ thành năm mảnh! Nhiệm màu thay! Một sự ngẫu nhiên tuyệt vời và có lẽ đó cũng là ý nguyện của má, là lời trăng trối sau cùng với các con là hãy yêu thương đùm bọc nhau cho dù Má không còn. Cho dù Má có trăm tuổi, cho dù chiếc vòng ngọc thạch này ngàn vạn tuổi thọ, nhưng rồi cũng có ngày không còn. Và chẳng còn lại là tình yêu thương ruột thịt của năm đứa con, và năm mảnh ngọc thạch kia là gia tài của Má quý hơn tiền bạc để lại cho các con.

Hôm nay từ già Má để về cùng đưa con gái, khi nắng chiều thoi thóp trên ngọn cây. Con cầm tay Má rồi hôn lên trán và chúc Má ngủ ngon. Má nắm tay con bịn rịn, đôi môi mấp máy, đôi mắt mệt mỏi long lanh ngán lệ. Con lau mắt má, hỏi tại sao Má buồn. Má nói muốn con ngủ lại đây với Má đêm nay. Chắc Má muốn sống lại những giờ phút êm đềm xưa kia, khi chỉ còn hai chị em con với ba Má ở lại quê nhà, trong khi các em khác ở bên kia nửa vòng trái đất. Tình thương Má vẫn cho các con đồng đều, nhưng vì chỉ còn có cô con gái bên Má nên Má dành tất cả cho con. Thấm thoát bao nhiêu năm trời. Lúc xưa tay Má gầy guộc vì gồng gánh lo cho gia đình. Còn nay thì...!

Con không dám nghĩ thêm, chỉ quay đi giấu hai hàng nước mắt. Ba ra dấu cho con về vì còn phải lo cho hai cô con gái nhỏ. Con lặng lẽ bước đi mà lòng chết lặng. Trên đường lái xe, lòng tê tái, con khóc như chưa từng được khóc. Xe dừng trước sân nhà. Nắng chiều đi mất, màn đêm bao trùm. Ánh đèn đường vàng vọt. Hai cô con gái chờ sẵn bên trong khung cửa. Ôm con vào lòng. Hơi ấm, mùi hương trẻ thơ từ mái tóc đưa con gái nhỏ làm lòng con ấm áp. Buổi cơm chiều ba mẹ con lặng lẽ bên nhau.

Đêm nay con trấn trọc vì không biết ngày mai Má sẽ ra sao, và không biết bao giờ ngày đó sẽ đến! Và con chợt nhớ đến chiếc vòng ngọc thạch kia, chúng con sẽ nối năm mảnh lại cho tròn... và sẽ thờ cạnh hình má, khi Má ra đi để lòng luôn ghi khắc, chị em con sẽ tiếp tục yêu thương và đùm bọc nhau như Má hằng mong ước.

Một ngày sẽ tới. Thời gian có dừng lại bao giờ, nhưng ngay giờ phút này, ước gì thời gian dừng lại, đừng tiếp tục trôi để chúng con luôn còn có má!

Và, những phút giây hiện tại, là những giây phút thần tiên bên má.

Songthy-Văn Bạch Lan

LẠNH VỀ RÈO CAO

Bố con anh Tủa đã thu hoạch ngô từ cuối tháng bảy, những bắp ngô đã già khô trên cây ngô héo cuối mùa. Nhà anh chỉ có mấy vạt ngô trồng quanh chân núi nên không vất vả nhiều như những hộ khác. Hôm nay hai chị em Súa và Mỹ sẽ đi hái lá cây về cho bò ăn như mọi ngày.

Nhà anh Tủa mới nuôi một con bò do anh Vừa người cùng thôn cho nuôi rẽ, khi nào bò đẻ thì con bê đầu tiên thuộc về anh Vừa con bê thứ hai mới là của anh Tủa. Nhà anh Vừa ở phía sau quả đồi bên kia là hàng xóm gần nhất của anh Tủa.

Anh Tủa thuộc diện hộ đói nghèo kinh tế khó khăn trong thôn bấy lâu nay, đã mấy lần thôn hứa giúp đỡ sửa lại nhà hay cho mượn tiền nuôi lợn phát triển kinh tế nhưng chờ hoài hết tháng nọ đến năm kia thôn vẫn chưa có kinh phí. Nếu trông chờ vào chính quyền thôn xã thì biết đến bao giờ. May có anh Vừa hàng xóm tốt bụng.

Anh Tủa đang buộc những lồng chim vào thành một chùm xong anh ra góc nhà chặt mấy nải chuối, những bó rau dớn xanh, bịch ớt đỏ chỉ thiên, mớ cà tím, mớ dưa leo vào chiếc thùng gỗ trên chiếc xe máy Trung Quốc cũ kỹ anh mua lại của người ta làm phương tiện đi lại trong vùng cao Hà Giang này. Toàn là những thứ nhà trồng, trừ món rau dớn mọc hoang dại trên những triền đá và khe suối anh Tủa chịu khó đi thu hái về.

Anh khéo tay lắm, chặt tre đan những lồng chim thật đẹp mỗi tuần mang ra chợ bán cùng với các thứ rau củ. Lồng anh vui vui vì mỗi buổi chợ anh sẽ kiếm thêm tí tiền mua gạo mua muối.

Buổi chiều Súa và Mỹ đã đi về nhà một đống lá cây lá cỏ.

Trời sắp tối rồi, mặt trời đã rơi xuống núi. Chiều nay trời bồng nhiều mây xám âm u khác thường. Trong nhà thiếu ánh sáng vì không có cửa sổ, trần nhà kèo cột đều đen bồng vì nhiều năm đun bếp trong nhà càng làm cho nhà tối tăm hơn.

Súa bật ngọn đèn năng lượng mặt trời treo giữa nhà, ánh sáng tờ mờ nhưng có còn hơn không. Một chốc đã thấy những con mồi bay quanh ánh đèn, nó biết con giông to sẽ đến và lo lắng không biết bố có kịp hết hàng trở về nhà trước khi trời mưa gió không?

Súa trèo lên chiếc thang đã cũ, chiếc thang này bố nó đã đóng từ khi nó chưa sinh ra nhưng vẫn chắc chắn vì làm bằng gỗ soan. Nhìn đống ngô chát gọn gàng trên gác sát mái nhà Súa yên chí mừng thầm nhà đã kịp thu hoạch trước những cơn mưa, nếu không thì chỉ vài cơn mưa thất thường những quả ngô già trên nương sẽ ầm ướt nước mưa và bị mốc bị mục mầm mất thôi. Có nghĩa là ba bố con sẽ bị đói.

Hai chị em Súa và Mỹ đừa 9 tuổi đừa 7 tuổi mà khôn ngoan đảm đang như người lớn. Trẻ con H' mong không có tuổi thơ, chúng vất vả ngay từ khi còn đi trên lưng cha lưng mẹ.

Hai chị em bắt đầu thái lá cây cho bò. Con chị ngồi bên đống lá to kền, nó nhanh chóng sắp xếp thành một bó nhỏ vừa đủ cho vào giữa bàn và lưỡi dao, con Mỹ đứng ở đầu kia cầm cần dao chỉ đợi chị nó lùa bó lá vào là nó ấn phập cần dao sắc bén xuống cắt lia bó lá kia ra thành đoạn ngắn. Nhưng con Mỹ nhỏ tuổi sức yếu, mỗi khi chị nó đút bó lá vào giữa bàn dao thì nó phải nhảy tung lên lấy sức người đè xuống cán dao mới cắt được, mỗi lần Mỹ nhảy tung lên cái váy H' mông của nó cũng tung lên, rung rinh lắc qua lắc lại nhịp nhàng như một điệu múa tuyệt vời.

Cuối cùng thì hai chị em cũng cắt xong mớ lá cây lá cỏ, con Súa hốt mang ra đổ vào cái máng treo bên chuồng bò. Chuồng bò bố nó đã rải tro để sát trùng, con bò sẽ mạnh khỏe ăn no chóng lớn và đẻ con. Đó là niềm ước mơ lớn lao của cả ba bố con.

Mẹ của Súa Mỹ đã bỏ nhà đi 5 năm rồi, khi ấy Súa lên 4 và Mỹ 2 tuổi.

Những ngày đầu thiếu mẹ hai chị em nhếch nhác vì bố vắng nhà bận làm nương, làm vườn và chúng khóc vì đói cơm khi bố chưa kịp cho ăn.

Một tấm hình cưới của bố mẹ được bố cẩn thận bọc một lớp ni lông treo trên vách. Hai chị em Súa-Mỹ nhìn hình và nhớ mặt mẹ.

Chúng nghe bố nói mẹ bỏ sang Trung Quốc và lấy chồng bên ấy, mẹ đã đẻ hai thằng con trai. Súa và Mỹ đều mong mẹ về cùng hai đứa em trai là chúng sẽ vui lắm.

Chợ đã tan tằm nhưng anh Tủa chưa về được, hãy còn lại vài nải chuối, mấy bó rau, quả cà... anh muốn bán nốt cho nhẹ chuyên về, kiếm thêm đồng nào hay đồng ấy.

Anh dắt chiếc xe đến một góc phố chợ nơi có cửa hàng tạp hóa vẫn còn người đang mua bán, họ sẽ để ý đến hàng của anh. Lần nào cũng thế, đây là trạm chốt để anh bán nốt những rau quả.

Anh Tủa cúi cúi bán được nải chuối cho một khách hàng xong khi ngẩng lên thật bất ngờ thấy một chị khách đang chờ. Anh Tủa bàng hoàng và vui mừng đến luống cuống:

- Em... em... ôi em... đã về...

Đó là May vợ anh, 5 năm rồi anh mới gặp lại, nàng vẫn xinh đẹp, đầu chít khăn màu tím pha sắc hồng, lọn tóc dài thả lững lơ sau tấm khăn. Nàng mặc chiếc áo cánh trắng và váy màu xanh chàm. Nàng hỏi:

- Hai đứa Súa và Mỹ khỏe không?

- Hai chị em nó biết cắt cỏ cho bò ăn rồi...

Anh vui mừng khôn xiết, vội hơn hờ khoe:

- Nhà mình mới có bò của anh Vừa cho nuôi rế, em về nhà đi, rồi chúng ta sẽ có một con bò, hai con bò, ba con bò... anh sẽ nuôi ong lấy mật, chẳng mấy chốc mà chúng ta thoát cảnh đói nghèo...

Nàng nhếch môi cười nửa đùa nửa thật:

- Thế thì tôi chúc mừng cho anh...

Anh Tủa say sưa tiếp giấc mộng:

- Rồi anh sẽ lên rừng đốn cây sa mộc về dựng căn nhà khác to hơn đẹp hơn, anh sẽ làm nương trồng lanh cho em dệt vải ...

Hình như nàng không muốn mất thì giờ nghe anh dài dòng. May ngắt lời anh:

- Tôi về đây chỉ muốn hỏi thăm con Súa và Mỹ thôi. Tôi đã có hai con trai với người ta rồi, chồng tôi yêu tôi và yêu con lắm. Chúng tôi có cửa hàng buôn bán tấp nập ở ngay con phố sát biên giới Việt Trung này.

Đôi mắt anh Tủa sụp xuống thất vọng. Anh từng cầu mong thằng chồng Trung Quốc kia đổi xử tệ bạc ruộng rẫy May để nàng sẽ chán ngán quay về gia đình cũ, nhưng nàng khoe cuộc sống giàu có đang hạnh phúc bên chồng con làm anh bẽ bàng. Anh cố nói như van nài:

- Bố con anh luôn chờ đợi em trở về, bất cứ lúc nào. Anh vẫn là người chồng tốt của em trước kia, không uống rượu say sưa như những đàn ông H'mông khác.

May thẳng thừng:

- Anh lấy vợ khác đi, tôi không bao giờ trở về dù anh thế nào. Tôi chán cuộc sống nghèo nàn trong căn nhà vách tre mưa ướt gió lùa nơi dãy núi hoang lạnh ấy lắm.

Anh Tủa thật thà than thở:

- Anh không có tiền cưới vợ, chắc anh sẽ sống một mình cả đời thôi.

Nàng móc túi lấy ra một mớ tiền giấy đã cuộn lại gói ghém cẩn thận, chắc là món tiền này nàng đã dấu chồng dành dụm:

- Anh mang về mua gạo cho con. Tôi phải về đây,

Anh cầm món tiền và ngỡ ngàng:

- Ít ra em cũng theo anh về nhà thăm hai con chứ? Súa và Mỹ sẽ ngạc nhiên và mừng vui lắm. Chúng nó nhìn hình em trên vách và luôn hỏi về em.

- Không thể được, hôm nay chồng tôi mang hai con về thăm bên nội, tôi lợi dụng thời cơ này vượt biên giới đến chợ gặp anh rồi phải về ngay kéo không kịp khi chồng tôi trở về nhà. Biết anh vẫn ra chợ bán hàng và hai đứa Súa, Mỹ mạnh khỏe là đủ rồi.

Nói xong nàng dứt khoát và tất tả quay bước đi. Anh Tủa ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng nàng, người phụ nữ từng làm vợ anh, để cho anh hai đứa con.

Anh chua xót, mới ngày nào nàng còn sống bên anh, hai vợ chồng cùng chung vất vả nhưng hạnh phúc biết bao.

Khi con Súa còn bé hai vợ chồng thỉnh thoảng đi chợ phiên. Họ hào hứng đi bộ từ sáng sớm vượt mười mấy cây số từ nhà đến chợ, anh Tủa đi con, May đeo quây tẩu trên lưng, họ đi chợ phiên để mua mấy con dao mới, để ăn bát trắng cố hay bát phở, ăn gói xôi nếp thơm mùi lá cẩm hay ăn cái bánh rán nóng hôi vừa vớt ra trong chảo chưa kịp ráo dầu và để vui với cảnh chợ nhộn nhịp người, ồn ào tiếng cười nói. Khu hàng quần áo la liệt váy khăn đầy màu sắc, khu hàng bán lợn inh ỏi tiếng lợn kêu khi người ta nhắc bổng nó lên để xem và trả giá... Hai vợ chồng đều ước mơ có tiền mua một con lợn con, anh Tủa sẽ trông củ dong, May sẽ cắt cỏ voi non về băm nhỏ cho lợn ăn no chóng lớn.

Họ đã trải qua mùa đông giá lạnh sương mù che khuất nẻo đường đi, sương muối chiu nặng trên lá cây, trên những ngọn cỏ gai nằm bẹp dí xuống mặt đất không thể ngóc đầu dậy trong sương muối phủ phàng ấy.

Rồi mùa xuân về núi rừng thức dậy. Hoa lê hoa mơ hoa mận nở trắng xóa từng vách núi đầu non, màu hoa trắng tinh khôi trên những con đường quanh co về bản.

Tháng ba hoa gạo nở đỏ góc trời, rục rờ ở ven sông...

Họ cuốc đất bón phân gieo hạt ngô chờ nẩy mầm

Tháng tư hai vợ chồng cùng vun ngô bón phân lần nữa, tháng năm cây ngô ra quả.

Chiều hè hai vợ chồng đi làm nương về chuẩn bị bữa cơm chiều nghe tiếng ve kêu râm ran vui tai bên cây đào trước sân nhà đang ra những quả xanh non đầy cành.

Tháng bảy tháng tám là thời điểm thu ngô, mang ngô về hong trên gác bếp.

Và rồi tháng 12 gió lạnh lại về, những bắp cải trồng sau nhà đang cuộn bắp, nhà sẽ có rau ăn và mang ra chợ bán những ngày đông.

Mới được mấy mùa trông hái, mấy mùa yêu, người vợ đã nữ phụ bạc ra đi khi một lần nàng theo người trong thôn vượt biên giới sang Trung Quốc tìm việc làm và ở lại cho đến bây giờ...

Căn nhà mà người vợ chê trống trước giờ sau đó với Tủa thật là ấm êm hạnh phúc nếu May không bỏ đi.

Anh treo vài lồng chim trước cửa nhà, anh còn làm một cái rọ to sát bên mái hiên nhà làm tổ cho chim bồ câu để quanh nhà từng mùa lúc thì có tiếng chim hót, khi thì tiếng ve kêu và cánh chim bồ câu bay ra bay vào tổ như người ta đi đâu cũng sẽ về nhà của mình.

Chim bồ câu vẫn bay về tổ nhưng vợ anh thì đi mãi không về nhà.

Anh Tủa bán thêm được mấy mớ rau dớn thì trời đã tối từ lúc nào, anh giật mình nghe tiếng gió thổi rít qua đầu, chắc là trời sắp chuyển cơn giông, mưa sẽ to lắm, anh không thể bán hết chỗ còn lại rồi. Anh lo lắng mình không kịp về nhà, càng thêm lo lắng cho người vợ cũ của anh. Cơn giông tố đang ở hướng của anh đừng kéo sang phương hướng nàng đang về kéo mưa gió đường xa tội nghiệp...

Trong thùng xe, bên cạnh mấy quả cà tím hầm hùi lẫn lóc, nải chuối vô duyên ế ẩm còn có bịch muối, chai dầu ăn, miếng thịt lợn nửa ký và mấy miếng đậu hũ trắng anh đã mua lúc nãy, chốc về nhà cha con sẽ có một bữa ăn ngon, thịt lợn bản xào măng và đậu hũ luộc.

Anh kiểm lại các món hàng và yên lòng quay đầu xe về nhà sau khi đã cẩn thận đeo lên đầu chiếc đèn soi đi vào lúc tối trời.

Người H'mong nào cũng có cái đèn soi này để làm việc trong nhà (nếu nhà không có điện thấp sáng) và khi đi ra ngoài lúc trời tối, người đi tới đâu ngọn đèn trước trán soi sáng tới đó.

Chiếc xe máy phóng nhanh rời khu phố chợ càng lúc càng đi vào những khúc đường quanh co tăm tối dẫn về thôn làng, phía trước mặt và sau lưng anh Tủa là bóng tối, hai bên đường cũng là bóng tối, dù anh đã quen đường rồi anh vẫn căng mắt lái xe cẩn thận kéo lạt tay lái ngã xuống vực bên dưới là thung lũng, là đá núi lởm chởm...

Tiếng gió rít vù vù bên tai, anh không nhìn thấy gì trên bầu trời tối đen nhưng đoán là những đám mây đang vùn vủ nổi cơn thịnh nộ. Không gian bỗng đầy hơi lạnh.

Vùng rẻo cao ngày nóng đêm lạnh là thường nhưng lạnh đây là lạnh của bão giông đang kéo đến, lạnh của lòng anh Tủa khi vừa gặp lại người vợ cũ anh rất thương yêu và biết chắc rằng anh có chờ đợi cũng hoài công vô ích vì nàng chẳng hề hối hận hay muốn trở về cùng bố con anh.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(August, 25, 2020)

NHỮNG ĐỈNH ĐÈO TÂY BẮC.

(Cảm hứng với 4 đỉnh đèo đẹp của vùng Tây Bắc: **Mã Pí Lèng, Ô Quy Hồ, Pha Đin và Khau Phạ**)

Em đi vào con đường tình yêu,
Quanh co như những nẻo đường đèo,
Những nẻo đường đèo vùng Tây Bắc,
Năm vất mình ngang núi cheo leo.

Tình anh như đèo Mã Pí Lèng,
Nổi lên Mèo Vạc với Đồng Văn,
Từ ngọn núi này qua núi khác,
Con đường đèo làm đẹp Hà Giang.

Tình anh như núi dốc chên vênh,
Anh bản lĩnh để thử lòng em,
Làm sao tìm con đường Hạnh Phúc
Con đường qua đèo Mã Pí Lèng.

Vực sông Nho Quế đẹp lạ lùng,
Xin anh đừng chảy một dòng buồn,
Anh ơi thung lũng sâu thăm thẳm,
Vách núi vây quanh em vẫn tìm.

Đèo Ô Quy Hồ chẳng dễ đâu,
Đèo dài hiểm trở giữa rừng sâu,
Còn gọi là đèo Mây, mây phủ,
Hai khung trời Lào Cai, Lai Châu.

Đỉnh đèo cao Ô Quy Hồ ơi,

Nằm giữa đường mây lên “Cổng Trời”,
Mây trắng bay mộng đời nhẹ quá,
Em níu cho tình ở lại thôi.

Em đã đến ngọn đèo Pha Đin,
Một phần Sơn La phần Điện Biên,
Đèo cao tiếp giáp “Trời và Đất”,
Trời đất bao la anh và em.

Dưới chân đèo lác đác bản làng,
Xa xa chân núi là tuyến đường,
Trời xanh và rừng xanh thăm thẳm,
Đứng trên đỉnh đèo đời hư không.

Đường xa tình gần sẽ có nhau,
Đèo Khau Phạ dốc đứng trên cao,
Hai huyện Văn Chấn, Mù Cang Chải,
Em băng khuông anh ở bên nào?

Bên nào cũng tỉnh Yên Bái thôi,
Đèo qua Khau Phạ là “Sừng Trời”,
Biển mây bao phủ quanh chóp núi,
Em bao dung tìm anh suốt đời.

Tháng Chín tháng Mười lúa chín vàng,
Lòng em chập chùng ruộng bậc thang,
Năm quanh con đường đèo Khau Phạ,
Tình cũng chín rồi. Em gặp anh.

Những nẻo tình yêu em đã qua,
Là những con đường đèo gay go,
Tình ta như huyền thoại Tây Bắc,
Tình đẹp giữa núi rừng nguyên sơ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

CHÚC SINH NHẬT VUI, KHỎE!

(Cho Minh yêu dấu.)

*

*Mẹ già Mẹ vẫn đẹp,
Tuổi lão, Ba oai phong
Cảm ơn tánh anh trẻ
Cho em hưởng tuổi hồng.*

Sinh nhật này vui nhé

SINH NHẬT VÀO ĐẦU THU

(Cho Minh yêu dấu.)

*

Bài thơ mừng sinh nhật
Em ước Anh lạc quan
Quà nào hơn lời thật:
Chúc Anh luôn bình an!

*Bệnh đừng lo, phí công
Hai đứa mình duyên ghép:
“Vượng phu ích tử”. Nồng!*

*Thuyền tình chung một nẹp
Chưa “Tát cạn biển Đông?”
Bệnh nào rồi cũng nhẹ
San sẻ khỏe: chia đồng!
Á Nghi, 25.9.2020*

*“Vượng phu ích tử”: tương người phụ nữ khi lấy làm vợ có thể giúp chồng thăng tiến trong công việc, tiền tài và gặp nhiều may mắn.

THU VUI

*Sáng thu, thức dậy với đời
Thêm hôm này nữa được Người mến yêu
Được Người lo lắng, nâng niu
Vuốt ve, an ủi, sớm chiều hỏi han.*

*Rượu Thương say đắm nồng nàn,
Chữ Yêu sát sạt sần sần hai người
Hai tim chung một gọi mời
Hai người chung một bầu trời thiên thanh.*

*Nắng thu vàng rực, gió lành
Thôi tình hai đứa lại thành Thu Vui
Anh à! Em gọi anh ơi!
Mùa đông chưa tới, hãy cười với Thu!
Á Nghi*

TRĂNG

*Anh là Cuội nên say trăng chi lạ
Em tên Nga, anh cứ gọi là Hằng
Mặt thi nhân mãi bàn tán dùng dằng,
Nga, Hằng, Nguyệt cũng vàng trắng xinh xắn.*

*Anh lãng mạn nên cầu thần May Mắn
Một tình yêu đem tươi tắn mùa Xuân
Cuội Chân Thành, đời đã lắm gian truân
Thơ thơm lạ, tỏ tình cùng trăng quý.
Á Nghi*

Mừng sinh nhật sáu sáu:
Mình vẫn còn trâu cau
Để dành từ ngày cưới
Đem đưa Anh, khỏe giàu:

*

Cau trâu em gửi bạn
Trước khi mình vượt biên
Bạn giữ giùm và phán:
“Chúc tụi mày bình yên!”

Anh ngạc nhiên tròn mắt:
“Cô bé này thật điên
Kỷ niệm luôn nhật giữ
Chỗ đâu túi chứa tiền?”

*Cám ơn nha cô bé
Quà sinh nhật cay xè
Mắt anh đà rom róm
Bắt đền em đó nghe!*

*Đừng yêu thêm ai nữa
Mình Anh! Chỉ mình Anh
Đời này đã quá đủ
Cho bạn bè phải ganh.”*

*

Từ ngày Ba Má gả
Vợ chồng luôn thuận hòa
Anh cho em tất cả
Trong hiếu thảo hai nhà.

Tháng Chín kỷ niệm cưới,
Cùng sinh nhật hai ta
Mùa thu nào cũng mới
Vì chúng mình sinh ra.

Đường đời càng đi tới
Càng cảm ơn Mẹ Cha!
Á Nghi, 25.9.2020

Vui Được Ngày Nào Mừng Ngày Nấy

Tuần vừa rồi người viết đã hết hồn vì bị cúp điện 24 hrs và khu vực nhà ở của người viết bị đặt trong vùng bị "Be Ready" đề khi có lệnh di tản thì sẽ dzọt nhanh đến nơi an toàn qua bài tâm tình ***Nỗi Khổ Cháy Rừng Nỗi Buồn Rừng Cháy*** (MCTN số 530 -9-16-2020) Vài ngày sau, khu vực nhà ở người viết được gỡ bỏ khỏi "sổ bìa đen" này và trở lại khu vực bình thường không đáng lo ngại nữa. Mừng quá! Nhưng Portland và các vùng phụ cận như nơi người viết đang ở lại bị khí độc đầy trời bao phủ một màu xám ngắt không thấy mặt trời nên phải bị "cắm cung" trong nhà không được ra ngoài để tránh bị nhiễm độc theo lệnh của cơ quan y tế chính quyền sở tại. Buồn thật!

Xem TiVi thấy cảnh người từ những vùng bị hỏa hoạn trở về nhà cũ của mình, có kẻ vui mừng vì nhà cửa vẫn còn nguyên vẹn nhưng đa số đều bị thiêu hủy hoàn toàn nên họ đã khóc trên đồng tro tàn của ngôi nhà đã bị cháy rụi. Nhìn họ khóc người viết cũng đau lòng không ít vì thấy tài sản, kỷ niệm, thân yêu của họ sau bao nhiêu năm sống vui vẻ bên nhau, hôm nay thì kẻ còn người mất, nhà cửa chỉ còn lại là một đồng tro tàn, không nơi trú ẩn. Dĩ nhiên là họ sẽ được chính quyền địa phương giúp đỡ phần nào nơi ăn chốn ở tạm thời nhưng những sự mất mát về tình cảm làm sao mà bồi thường cho được.

Mời bạn xem cảnh điêu tàn sau cơn hỏa hoạn ở Oregon Gates, Mill City. Residents return to salvage anything they can in the rubble of their homes:

https://www.youtube.com/watch?v=U_UuxdT_IA4

The worst-case scenario is here: Estacada street impacted by Clackamas County fires:

<https://www.youtube.com/watch?v=nELb3T4y-mo>

Oregon fires burning underground pose new threat:

<https://www.youtube.com/watch?v=f0vSV7QVOv0>

Thế mới biết được sống vui được ngày nào là mừng cho ngày nấy, nào ai biết chuyện gì sẽ xảy ra cho ngày hôm sau và chúng ta thật có phúc được sống vui trong hiện tại.
Hiện tại cho đến ngày hôm nay, lửa vẫn cháy ở Cali rất khủng khiếp.
Mời bạn xem youtube dưới đây

Cháy 100.000 MẪU ĐẤT biến thành LỐC XOÁY KHÓI ở bobcat fire:
<https://www.youtube.com/watch?v=B8GQeJW5MY8>

GIÓ ĐẦY ngọn lửa CHÁY nhiều khu CALIFORNIA biến thành NHƯ SA MẠC:
<https://www.youtube.com/watch?v=hVZgV9PPsDk>

Nước Mỹ năm nay bị đại họa rất lớn hết COVID 19 hoành hành, đến bạo loạn phá rối trị an xã hội, cướp đoạt tài sản, rồi cháy rừng ở miền Tây Bắc, bão lụt ở miền Đông nước Mỹ.

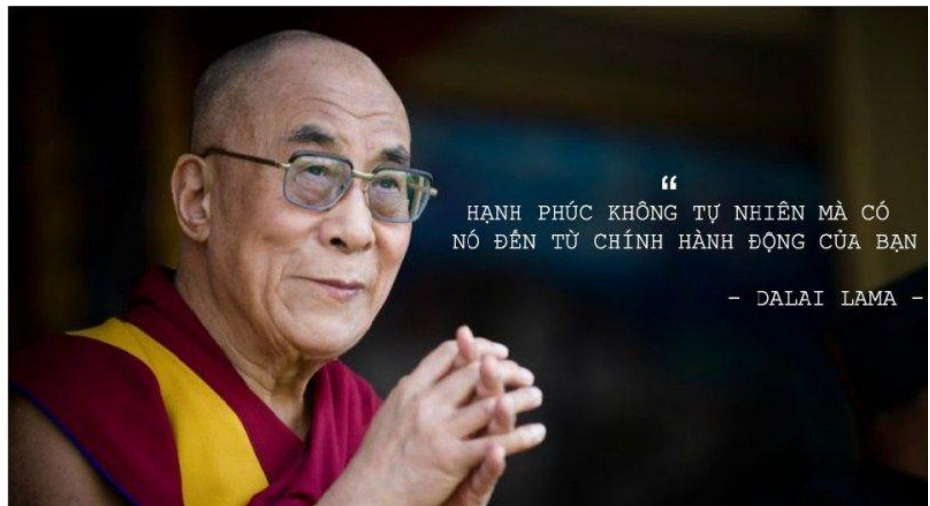
Lại có bão tố cấp 5 ở Việt Nam thiệt hại nhân mạng, tài sản rất nhiều ở Huế, v.v.
<https://youtu.be/SM6wgfmbvo>

Năm 2020 thật đúng là một năm khủng khiếp đối với nhân loại.
Mùa thu và mùa đông sắp đến, thiên hạ toàn thế giới đang lo lắng con đại dịch coronavirus thứ hai bùng phát dữ dội và người dân cần phải cảnh giác và đề phòng.
Mời bạn xem tin tức của các đài truyền hình Mỹ được chuyển trực tiếp sang Việt Ngữ khá hay vì được nghe và xem các tin tức hình ảnh từ các đài Mỹ một cách dễ dàng được cập nhật hằng ngày
Mời bạn xem thử youtube mới nhất ngày thứ hai 21-09-2020 là ngày người viết đang viết bài số 531-MCTN
Tin tức trực tiếp buổi sáng ở mỹ 21-09-2020 | BREAKING NEWS | UNV Tin Buổi Sáng
https://www.youtube.com/watch?v=X_b2pW7isJc

Mời bạn lắng nghe những lời vàng ngọc dưới đây được người viết sưu tầm đem về đây chia sẻ cùng các bạn nhé
Hạnh Phúc Là Khi Sống Trong Hiện Tại

Đức Đạt-lai Lạt-ma 14, khi được hỏi điều gì khiến ngài kinh ngạc nhất về nhân loại? Ông đã trả lời: “Là ngay chính ở con người”. “Con người hy sinh Sức Khỏe của mình để ra sức kiếm Tiền. Rồi sau đó lại bỏ ra rất nhiều Tiền để có lại Sức Khỏe. “Và khi người đời quá đỗi lo lắng cho Tương Lai đến nỗi không có thời gian hưởng thụ Hiện Tại; kết quả là họ không sống trong Hiện Tại mà cũng chẳng sống trong Tương Lai. “Người ta sống như thể sẽ không bao giờ Chết và rồi chết như thể chưa từng được Sống.”

Đức Phật: “Bí quyết sức khỏe của thân và tâm là không tiếc thương quá khứ, không lo lắng về tương lai, mà là sống trong giờ phút hiện tại một cách khôn ngoan và nhiệt thành.”

“Có hai lỗi lầm mà người đời thường hay mắc phải trên con đường đi đến chân lý: Đó là không đi hết trọn con đường, và hoặc không chịu khởi đầu!”.

(Nguồn: <http://daophatnguyenthuy.com/media/moi-tuan-mot-thu/hanh-phuc-la-khi-song-trong-hien-tai>)

Bất cứ ai trong chúng ta cũng đều thấy trái tim tình cảm của mình đau thắt lại khi nhìn cảnh đau thương, khổ sở của các nạn nhân bị thiên tai địa họa và người viết cũng thế.

Bài thơ dưới đây là tâm tình của người viết để tự nhủ cho riêng mình cần phải biết và nhớ mình cần phải làm gì khi đang sống trong hiện tại với phúc duyên tốt đẹp mà Phật Trời đã ban và phải biết xót thương và tìm cách giúp đỡ những người bất hạnh, đau khổ trong cõi trần này.

Hy vọng sẽ nhận được sự đồng cảm của quý bạn.

Xin mời Bạn cùng đọc với người viết nhé. Xin đa tạ.

Nhìn Xuống Và Ngẩng Cao Lên Với Đời

Hãy nhìn xuống để thấy mình sung sướng
Khi bao người cửa nát với nhà tan
Bởi thiên tai địa họa sống cơ hàn
Không lương thực, kẻ thơ kia đói lạnh

Hãy nhìn xuống đừng để tâm so sánh
Người sang giàu, ta chỉ đủ miếng ăn
Hãy an vui và hãy tự nhủ rằng:
“Chưa chắc hẳn giàu sang là hạnh phúc”

Hãy nhìn xuống để thấy mình có phúc
Người ốm đau, ta khỏe mạnh thân tâm
Hạt Từ Bi rải ướm nọ gieo mầm
Thân khỏe mạnh thì tinh thần an tĩnh!

Hãy nhìn xuống, đừng mưu sâu toan tính
Đừng lọc lừa hại bạn, hại thân nhân
Đời chẳng cần diên đảo với thù sân
Đời cần nhất tình thương yêu quý mến

Ngẩng đầu cao khi tha nhân cần đến
Gieo tin yêu thương mến đến người thân
Hoa từ tâm, Bạn khai mở dần dần
Bạn sẽ thấy đời này còn đẹp lắm

Xin hãy nở một nụ cười tươi thắm
Trao tặng người không phân biệt lạ quen
Như trăng kia vẫn sáng đẹp hơn đèn
Tỏa ánh sáng đến khắp cùng trần thế

Đừng ngần ngại và cũng đừng chậm trễ
Hãy thương người thì sẽ được người thương
Cuộc đời này tất cả chỉ vô thường
Lòng Nhân Ái Thương Yêu là vĩnh cửu

Sương Lam

Xin đừng trách người viết thường chuyển tiếp các email báo cáo tin tức, sinh hoạt công tác cứu trợ những người bất hạnh, nghèo khổ của Thầy Thích Tánh Tuệ hay của các hội đoàn, thân hữu khác đến quý bạn vì người viết, một kẻ sơ cơ học Đạo, đang học và hành các hạnh nguyện tốt đẹp mà chư Phật đã dạy, để giúp mình, giúp người gieo duyên với Phật Pháp, phát khởi lòng từ tâm một cách thực tế hơn, rồi từ đó "tùy duyên" và "tùy hỷ công đức" góp phần vào việc xoa dịu nỗi đau khổ của những người bất hạnh. Xin đa tạ những người bạn đồng cảm với người viết.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 531-ORTB 954-9232020)

BOSTON **CHIỀU BÃO TUYẾT**

Em đi về phía tuyết rơi
Tâm tư trầm lắng chơi với nỗi buồn
Em đi về phía hoàng hôn
Lặng nhìn chiếc lá rũ hồn chia xa...

Sương mù giăng mắc nhạt nhoà
Cỏ cây tàn tạ la đà tuyết bay
Không gian lắng đọng hao gầy
Âm thầm tiếc nuối tháng ngày qua mau!

Lẻ loi một cõi u sầu
Boston chiều xuống trắng màu... Tuyết rơi!
Lạnh lùng giá buốt tả tơi
Tìm đâu nắng ấm... Xa vời chốn nao!

Boston bão tuyết lao đao
Tình đời hờ hững ... xanh xao canh trường
Lối đi mòn,
... Đoạn cuối đường
Biết bao cơ khổ, đoạn trường xót thương!

Phạm Thị Minh-Hưng
(Cảm tác ảnh Tuyết Boston của K.H.)

Giọt Thu

(Tinh khúc mưa số 61)

*Chiều em qua giọt mưa rơi rơi
Tiếng mưa gieo nỗi nhớ không lời
Đèn rưng rưng mờ soi đêm tối
Mưa chập chùng lên mắt chơi vơi.*

*Tình yêu ơi giờ xa nơi đâu ?
Mưa lất lay gió cuốn u sầu
Đời xa nhau tình xưa dấu ai
Đêm mộng tàn quay quắt niềm đau.*

*Giờ nơi đây hàng liễu giăng giăng
Mưa phổ vãng thênh thang thu vàng
Trần gian buồn cung thương réo rắt
Phim tơ chùng duyên thắm lia tan.*

*Biệt ly nhau đường về cô liêu
Mưa lãng quên trong tiếng kinh chiều
Thu vẫn vàng lao xao lá úa
Đóm lửa tàn sấm hối quạnh hiu.*

Ngọc Quyên

Hai Người Tình

Sao Khuê đang có hai người tình! Họ là hai người rất trẻ tuổi, đẹp trai. Dưới con mắt mọi người, người tình của mình bao giờ cũng đẹp, nếu không đẹp về diện mạo thì cũng đẹp về tâm hồn - nhưng hai người tình của Sao Khuê thì chẳng những đẹp về tâm hồn - họ rất ngây thơ trong trắng - mà còn dễ thương nữa cơ khiến cho Sao Khuê chẳng thể nào mà không ngất ngây! Họ là ai vậy?

... Ngày x tháng 6 năm 1999, Sao Khuê đang nằm đọc truyện thì có điện thoại:

- Thưa má, Diễm sinh rồi ạ (chàng con rề - số một trên trái đất vẫn nhỏ nhỏ như thường lệ.)

Sao Khuê nghe rộn rã ở trong lòng...

- Máy ký hà con?

- Dạ, 2 ký 75.

- Vậy là còn lớn hơn má nó ngày xưa con ạ. Phòng số mấy hả con?

Thế rồi Sao Khuê rủ cụ ngoại - má của Sao Khuê - cùng đến nhà thương thăm đứa cháu đầu tiên. Quanh co một hồi mới tới phòng sinh. Từ chân cầu thang đã nghe thấy tiếng khóc, to ơi là to của Xavier:

Ồ! Xavier, cháu của bà

Vừa mới sinh ra đã khóc oà

To mồm, lớn tiếng, ai không khiếp

Cháu thật là hư, cháu của bà!

Trong vòng một năm, Xavier thật là hư, hư ơi là hư: hay khóc, khóc to và ai cũng lạ, cứ thấy người lạ là khóc, chỉ có papa, maman với bà Chi mới bế được Xavier.

Vào lúc Xavier mới được 3,4 tháng chi đó, ngày cuối tuần, bà Chi về nhà nên khi đi ăn cưới, maman phải nhờ ông bà ngoại đến coi vậy mà làm cách nào Xavier vẫn khóc. Sao Khuê tức quá, bèn cho vào nôi mà khóc, ấy thế mà Xavier khóc tận đến lúc mẹ về!

Xavier la to rồi mệt quá, hạ thấp... 'ton'... nhưng hễ bà ngoại ló đầu vào phòng, dù là rón rén bò vào mà Xavier cũng biết rồi gào to hơn nữa. Nghe cháu khóc mà Sao Khuê... hức hức... cũng muốn khóc theo!

Tuy cháu không cho đụng vào người nhưng ông bà mê cháu quá nên tuần nào cũng đến thăm, ngồi xa xa mà ngó cho đỡ thèm! Chín tháng sau, khi đã biết bám vào thành giường để đứng được, Xavier đã đỡ lạ và đã quen quen ông bà nên đã cười với ông bà. Sau đó thì Xavier thích ông bà đến chơi và muốn giữ ông bà ở lại dù chưa biết nói. Ông bà thường đến vào chiều cuối tuần, ở lại chơi đến tối, chờ cho Xavier tắm xong để đi ngủ mới về. Papa hay maman tắm cho Xavier và Sao Khuê thì mê mẩn ngắm cháu! Tắm xong, Xavier được bồng vào giường để chờ bú bình thì ông bà ngoại ra về - nhưng mà nếu Sao Khuê chào: "Bà về nhé!" thì Xavier buồn lắm, khóc ầm lên rồi dơ tay đòi bế lên khiến Sao Khuê phải bế ra, khi đó Xavier thích chí vỗ tay... có nhiều ngày phải chào đến mấy lần mới về được.

Chẳng hiểu vì sao Xavier rất yêu ông ngoại - mà dưới con mắt của Sao Khuê - là người không khéo léo, khó thương dễ ghét - Xavier yêu ông ngoại lắm và nếu Sao Khuê nhớ không lầm thì tiếng đầu đời buột miệng phát âm ra là tiếng 'Ông'. Hôm đó, hai bà cháu đã mặc quần áo, Sao Khuê vừa đi giày cho cháu vừa bảo Xavier:

- Con gọi ông để mình đi ra parc!

Xavier, lúc đó chưa biết nói mà đứng giữa nhà buột miệng ra hét thật to 'Ông!' làm ông cảm động quá chùng chùng.

Xavier còn mang cái tật thù dai. Có một lần, sau khi tắm xong, hai bà cháu vào phòng để chọn quần áo mặc đi chơi, chẳng may lúc đóng tủ, Xavier đẩy mạnh quá nên bị kẹp vào tay, nhưng Xavier cứ đổ thừa cho là bà ngoại làm kẹp tay mình nên đặng đặng sát khí, Xavier lườm bà và giận bà. Đã vậy vài tuần sau đó, lúc đi vào phòng Xavier bị vấp té do maman bày bừa hoa để cắm nhưng Xavier lại đổ thừa do bà làm té, lườm bà rồi nghỉ chơi bà luôn. Từ đó Xavier ghét bà và ghét tất cả đàn bà khác, bà nội, bà trẻ, bà dì, v.v. dĩ nhiên là trừ maman.

Xavier giận bà lâu lắm nhưng Sao Khuê không nản lòng, tuần nào cũng đến chơi và lần nào cũng có đồ chơi hay bánh kẹo, sách vở, puzzle, bộ chữ cái, bộ chữ số rồi cùng học với Xavier vì Xavier rất ham học, thuộc mặt chữ rất sớm, lại thích làm toán... Tuy vậy phải mất vài tháng Sao Khuê mới lấy lại lòng tin yêu của Xavier được, nhưng Xavier vẫn còn sexisme, chỉ tin tưởng vào đàn ông mà thôi nên có gì nhờ cậy thì Xavier đi kiếm papa hay ông và có gì hư thì để papa sửa!

Có lần đến nhà bà Xíu chơi, Xavier nhờ bà ngoại mở máy để xem Caillou, chẳng may Sao Khuê không mang kính, chẳng thấy đường nào bấm nút làm Xavier phải leo lên nhà trên, sầm sầm đến cạnh cụ ngoại (ba của Sao Khuê), kéo tay cụ xuống sous-sol nhờ mở máy dùm chứ không nhờ bà nào hết!

Xavier thông minh, ham học, lại còn rất có ý tứ; đang chơi với ông bà mà thấy papa đi chợ về là Xavier ngừng chơi, chạy ra kéo lê từng bao thức ăn từ cửa vào đến nhà bếp:

- Đề Xavier giúp papa!

Đã ý tứ Xavier lại còn tế nhị, có bạn đến chơi thì vừa chơi với bạn vừa chơi với ông bà nhưng Xavier hay ghen lắm. Xavier được hai tuổi thì maman có bầu. Ngày maman sinh Colin, Xavier theo papa vào thăm, rồi cùng với ông ngoại nằm trên giường mà ngắm Colin:

- C'est joli!

Nhưng Xavier không yêu Colin và không cho papa hay ông ngoại ẵm em:

- Papa với ông là của Xavier, bà với maman của Colin.

Colin, ngược lại rất yêu bà, có hôm maman kể lại cho Xavier nghe là lúc còn nhỏ Xavier không yêu bà thì Xavier ngạc nhiên lắm, không tin, làm maman phải gọi phone để Xavier hỏi bà ngoại xem có đúng không:

- Nhưng mà bây giờ thì hai bà cháu mình cũng thương nhau nhiều như bà với Colin vậy! Sao Khuê trả lời. Xavier: "OUI" và yên lòng.

Khi còn được bà Chi trông nom thì Xavier chịu khó nói tiếng Việt, nhưng khi bắt đầu đi nhà trẻ thì:

- Nói tiếng Việt khó quá!

Maman phải dạy:

- Nếu Xavier không chịu nói tiếng Việt thì cuối tuần ông bà đến, không chơi với Xavier được.

- OK! Nói tiếng Việt ở nhà.

Từ đó Xavier đặt ra luật là ở nhà nói tiếng Việt, chẳng may nếu papa hay cô Minh, em của papa nói tiếng Pháp thì bị Xavier nhắc nhở liền:

- Papa! Nói tiếng Việt ở nhà.

Vì cuối tuần nào ông bà cũng đến nên chờ đến sáng chủ nhật, chưa thấy ông bà đến thì Xavier tự bấm số điện thoại:

- Bà! Chùng nào?

Sao Khuê làm bộ:

- Chùng nào cái gì?

- Máy giờ bà đến?

Cậu Vũ bảo là Xavier snoble vì tuy chưa được 3 tuổi nhưng nếu nhà có khách thì Xavier đứng ở cửa để tiễn khách, bắt tay, hôn má đàng hoàng, cứ như nhà ngoại giao thứ thiệt vậy đó.

Bình thường thì Xavier rất ngoan, nhưng đôi khi nổi cộc, lúc đó thì vừa lý, vừa nóng. Có một hôm Xavier bị papa nhốt vào phòng tắm, Xavier đã đập bể cả tấm kiếng ở cửa, nhưng nếu có ai hỏi:

- Ai làm bể cửa đó?

Thì:

- Coco đập bể cửa!

Mà Coco thì ngu ơi là ngu, bất cứ ai hỏi:

- Ai làm đó?

Thì lại cứ trả lời:

- Coco làm đó...

Xavier lại còn háo thắng, không bao giờ chịu thua. Khi bơi đua với bà trong hồ, Xavier sẵn sàng đập ngay cả vào đầu bà để vượt lên!

Xavier có trí nhớ dai, nhớ những món quà nào ai mua, và nhớ ngày sinh nhật của mọi người, chăm học... cho đến ngày Colin lớn lên, có thể chơi được thì Xavier trở lại là một đứa con nít bình thường, ham chơi, hết cả snoble, cái gì cũng quên vì hai anh em còn mãi chơi với nhau, lúc đó Xavier còn than là:

- Chờ lâu quá mới có Colin để chơi!

Người tình thứ hai của Sao Khuê, quý vị đoán ra là ai rồi. Người tên là Colin, như ngoại trưởng nước Mỹ Colin Powell vậy đó, nick name là Coco. Thật ra chàng ta không đẹp trai vì mũi thì tẹt lại còn ốm nhom, nhưng chàng ta láu lỉnh lắm. Khi còn nhỏ, Coco tuy dễ tính nhưng không hay cười và chả chịu mimi ai ngoài maman và papa.

Nhưng mà... Ôi! Sao Khuê không bao giờ quên được... nụ hôn đầu. Nếu Sao Khuê nhớ không lầm thì vào lúc Coco được... 60... tuổi, ý lộn 60 tuần, Coco được mẹ ẵm từ trên lầu xuống, đón bà mới đến chơi, mẹ bảo:

- Coco hôn bà đi!

Tưởng tượng đi bà con, Coco ngả cái đầu và từ từ đặt nụ hôn vào má Sao Khuê!!

Chao ơi! nụ hôn đầu, nụ hôn mà Trần Dạ Từ tả là:

Lần đầu khi ghé môi hôn

Những con ve nhỏ hết hồn kêu vang

Montréal dường như rất ít ve, nhưng quả thật lúc đó Sao Khuê... hết hồn, quý vị biết tại sao không? Tại dụ hoài dụ hủ mà không được!

Sao Khuê được hôn, sướng rên mé điu hiu, nhất là khi thấy ông ngoại - kẻ thù không đội mồ chung nhưng đội mừng chung - thấy vậy đòi ăn ké, chìa má vào:

- Hôn ông đi!

Thì lập tức bị Coco đẩy ra mà sà vào lòng bà ngoại!

Tối đó về nhà mà Sao Khuê rất ư là thú vị, nhắc đi nhắc lại nụ hôn đầu khiến ông ngoại của Coco phát ghen:

- Vậy chứ hỏi đó tôi hôn bà lần đầu thì sao?

- Hứ! hỏi đó anh...

Đúng rồi! Hỏi đó, một đêm trăng mờ mờ vì Hằng Nga cũng còn bẽn lễn hồng chi là Sao Khuê, vậy mà lợi dụng lúc được tiến ra cổng, ông ta dám ôm đại Sao Khuê, tay còn giữ chặt má, không cho cựa quậy mà hôn ầu, hôn đại:

- Hỏi đó anh cưỡng bức người ta!

Thú thật với quý vị, Sao Khuê hồi nhỏ, như mọi người con gái khác, mê đọc tiểu thuyết mà cứ bị cha mẹ cấm đoán. Ông cụ cứ rón rén lên cầu thang để xem Sao Khuê học hay đọc truyện, vậy chứ Sao Khuê vẫn

lén xem được như thường. Dễ ẹc! để quyển truyện ở dưới, sách học ở trên, thêm cây bút chì cầm tay, cụ vừa lên thì mình làm ra vẻ chăm chú học, cụ đâu có dám xông thẳng vào mà lật sách ra - nên sau này Sao Khuê để cho con cái tự giác, chỉ nhắc nhở chứ không làm bộ len lén rình mò để kiểm tra.

Vì đọc tiểu thuyết nhiều nên Sao Khuê muốn: người ấy thường hay vuốt tóc tôi, mỉm cười hôn nhẹ tóc hôi hôi, rồi khẽ thăm thì người ấy bảo, anh muốn mình mau được đẹp đôi... Sau đó mới nhẹ nhẹ, nhắc lại là nhẹ nhẹ... hun lên trán, lên mắt, lên má - à má của tôi chứ không phải má tôi - tức là mẹ tôi đâu nhé - chứ chơi cái trò lợi dụng, thiệt hồng đặng chút nào!

- Nhưng mà hồi đó, cầm tay bà cũng rứt ra nên tôi phải làm đại, làm ầu!

Ồ há! hồi đó có lần đi thăm chàng ở trường võ bị Thủ Đức, lúc tổng động viên, chàng mới có nhẹ nhẹ đặt tay lên vai thì Sao Khuê cũng vội từ từ hất xuống... Không Tử dạy... nam nữ thọ thọ bất thân...

... Nhưng khi mà đã được Coco hôn rồi thì Sao Khuê cứ... quen mui thấy mùi đòi nữa:

- Coco hôn bà đi!

Đòi mãi, rồi có một hôm Coco ôm mặt bà, kiểm cái miệng bà mà bà thì cứ chia má ra, Coco thì cứ tiết tục đi kiểm cái miệng của bà làm papa phải giải thích:

- Coco muốn hôn môi ạ!

Oh! my God! ‘Chữ Trinh còn một chút này’! Từ ngày đi lấy chồng, tay thì có người nắm và hôn, má cũng ối người đặt miệng vào, cái gì mà bisous bisous đó, chỉ còn có cái miệng, hồi nào đến giờ mới bị ông ngoại của Coco... bẹt ra mà hôn vậy mà Coco dám đòi hôn. Bậy quá!

Hồi trước đòi được cái hôn của Coco rất khó chứ lúc sau này hôn mất giá vì Coco hôn lia chia. Cái gì hiếm mới quý!

Coco cũng thù dai như Xavier vậy đó. Đầu mùa thu, ông bà đến rủ hai anh em đi Parc, chỉ vừa mặc ào lạnh, chưa kịp đội nón, mang gants là hai anh em đã chạy ủa ra đường làm maman la om sòm. Coco tủi thân, méu máo. Nửa giờ sau mới đến parc, vậy mà vừa xuống xe Coco đã phụng phịu:

- Maman hư lắm!

Maman mắng Coco! Sau đó mấy bà cháu đi dạo, Coco lại rất romantic, vừa đi vừa lấy chân sủi lá vàng cứ y như bà ngoại vậy, đã vậy lại còn nhặt lá vàng kết lại thành bó đem ra đến tận xe, bà bảo bỏ đi vì sợ dơ xe mới chịu bỏ đi.

Khi trời chưa trở lạnh, mấy bà cháu hay đi ra parc chơi, và hễ bà đến là được đi dạo nên thành thói quen: Coco nắm tay bà dẫn ra cửa, lấy đúng đôi dép của bà đặt vào chân, tự mang dép rồi rướn mình để xoay quả nắm mà mở cửa đi ra, nếu không được cho đi thì lăn ra đất mà hờn. Sao Khuê ghét cái tính này lắm: “Chỉ được cái bài hờn, cái gì không được thì bàn thảo với nhau.” nhưng mà Coco đã nói rành đâu mà bàn với thảo!

Coco có cái tật lớn nhất là lười ăn. Coco chê thịt, cá, chỉ ăn rau đậu và trái cây đến nỗi maman nói kiếp trước Coco là ông sư. Thích thì thích, Coco ăn rất ít nên ốm nhom ốm nhách, nhẹ hều. Chẳng hiểu có phải tại lười ăn không - bà nội bảo thế - mà hồi được 1 tuổi rưỡi Coco cứ bị đau bụng, hay bị ói, sau cùng đi tiêu ra máu, làm ông bà nội ngày hôm đó trông cháu, phải gọi maman về gấp để đưa Coco vào nhà thương chỗ maman đang làm việc. Sau đó phải chuyển sang nhà thương nhi đồng St Justine để bơm hơi vào vì Coco bị xoắn ruột. Hôm đó nhằm ngày thứ sáu, Sao Khuê vừa đi làm về thì ông xã dục vào nhà thương gấp. Ui chao! Sao Khuê vừa đi vừa lo, khi đến nơi lại chỉ được ngồi ngoài cửa mà nghe tiếng trẻ con khóc, vừa khóc vừa gọi maman... maman... nghe muốn đứt ruột. He hé cửa nhìn vào thì bị la: “Không được mở cửa, đang làm traitement!”

Ngồi ngoài cửa chờ mà Sao Khuê mệt đứt hơi, mệt muốn xỉu, chân tay bủn rủn và đầu óc thì chỉ tưởng tượng ra những chuyện ghê gớm rùng rợn, lại còn hồi tưởng lại 15 ngày đoạn trường của hai mươi năm trước khi cậu Út, không phải thập tử nhất sinh mà bác sĩ bảo 999 phần chết 1 phần sống. Dĩ nhiên những

lúc rồi ren như vậy, Sao Khuê niệm Phật, nhất là Phật Quan Thế Âm, vị Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.... Cũng may là đều tai qua nạn khỏi....

Qua khỏi bệnh rồi Coco vẫn lười ăn, hay bị ói nên có lần phải trở vào nhà thương làm maman với papa thì suốt ngày phải la Coco:

- Ăn đi! Mange! Avale!
- Nuốt! nuốt!
- Không ăn thì quay mặt vào tường!

Coco thường chấp nhận quay mặt vào tường và cứ ăn là ngậm mồi trong miệng nên cứ bị la:

- Nuốt! há miệng ra!

Riết rồi Coco bị ám ảnh, đến chơi nhà cô Thu, Coco giành cho cá ăn, vừa rắc thức ăn cho cá vừa la cá:

- Ăn! Nuốt! Há miệng ra xem!

Đến ngày hè, khi đi parc – à mà Sao Khuê giới thiệu với quý bà nội, ngoại có cái parc gọi là Centre de la nature de Laval ở bên Laval, nằm trên đường Parc, qua khỏi cầu Pie IX, lấy sortie đầu tiên La Concorde, giữ tay mặt, chạy tí xíu thì thấy bảng và đường Parc, quẹo mặt là thấy ngay - trở lại chuyện đi parc - chỗ này có nhiều thú vật - Coco đứng xem dê ăn cỏ rồi la:

- Ăn đi!
- Nuốt đi!
- Không ăn thì quay mặt vào tường!

Tội nghiệp cho Coco, bị ám ảnh vì ăn, ám ảnh này đã chui vào tiềm thức - và nếu - con Cút cụt đuôi, ai nuôi mày lớn, Dạ thưa bà con lớn mình ên - thì Coco lớn nhờ... Ensure.

... Xavier đã được 5 tuổi và Coco được 3 tuổi. Xavier càng lớn càng... ngu, hay quên, lười học, ham chơi, hoàn toàn trái với lúc còn nhỏ nhưng vẫn háo thắng, chơi cờ cá ngựa, chỉ chực ăn gian! Ông ngoại bảo là Xavier trở lại bình thường! Còn Coco thì vẫn lười ăn, phải uống Ensure, lác đít không còn dẻo như hồi 1 tuổi khi nghe nhạc, ham chơi mà thỉnh thoảng lại bắt nạt anh, dám đánh anh mà không chịu xin lỗi tuy vậy thường thì cũng ngoan ngoãn. Sao Khuê, cứ đến chúa nhật là đi thăm cháu nên ngày đó được gọi là ngày Cháu nhật.

Quý vị biết bà cháu chúng tôi làm gì không nào?

Ngày hè nóng thì chúng tôi tắm ở piscine, đi xe đạp ra parc, vừa đi vừa áp dụng luật: qua đường đúng nguyên tắc, đèn xanh đi, đèn đỏ chờ, đèn Arrêt cũng phải ngưng, ai không đúng thì bị phạt. Ngày thu mát mát thì... cũng đi parc đến khi trời trở lạnh thì chơi trong nhà, giả bộ mở restaurant, gọi điện thoại commande thức ăn, giao thức ăn cũng có tiền tip, giả bộ đi cắm trại trong rừng, cũng có nhà, xe hơi, có cả... chó sói, sư tử, gấu hay cả gà, vịt hươu nai nhưng ngày nào cũng có trò đi nấp đi tìm. Nấp gì mà kéo nhau vào hết một chỗ, rồi khi hoặc ông hoặc bà đi tìm thì phải giả bộ là không tìm thấy dù biết thừa là họ đang trốn ở đâu. Chán rồi thì tập thể dục hay đánh ping-pong, có khi còn hát karaôkê nữa, còn nữa, xem phim, đọc truyện... Mỗi tuần phải bày một trò mới nên các cháu thích ông bà ngoại hơn là ông bà nội đó bà suôi oi. Các ông bà nào muốn cháu yêu mình thì hãy chơi với cháu như là mình ở tuổi chúng vậy, có điều chơi như vậy mệt quá!

Ai mới có cháu cũng mê cháu hết, mê cháu hơn là yêu chồng yêu con vì cháu để chơi, trách nhiệm đã có bố mẹ chúng lo rồi, quý vị nào chưa có cháu thì năn nỉ con sinh cho mà chơi, vui lắm!

Bây giờ thì Sao Khuê buồn lắm lắm. Thất tình nặng 10 năm rồi. Mười năm không cháu chơi. Xavier đã vào đại học, Colin sắp vào. Cả hai đều học giỏi và chăm như bà ngoại vậy!

Sao Khuê

TÌM VUI CUỐI ĐỜI

Mại dô mại dô tìm bạn bốn phương ai muốn nhào vô ghi tên ngay.

Mẫu đăng tìm bạn bốn phương trên báo làm bà Phượng cảm động và ngưỡng mộ: "Người đàn ông cô đơn mỗi tuần mang hoa đến mộ phần của vợ, 70 tuổi, nhà cửa ổn định, tài chính vững vàng, tinh thần thoải mái, bao dung vị tha. Muốn tìm một phụ nữ 65 tuổi trở xuống để cùng nhau tìm niềm vui cuối đời."

Người đàn ông tuổi xế chiều có nhà cửa và tài chính vững vàng đương nhiên là người khá giả lại thêm tâm lòng bao dung vị tha. Bà thú vị, hào hứng nhất điều này.

Ông chắc là người chồng tốt luôn thương yêu vợ.

Bà ước gì sau này bà qua đời có một người đàn ông nào sẽ vì bà hàng tuần mang hoa đến viếng mộ vợ như thế. Vừa thăm thiết tình vừa lãng mạn biết bao.

Bà Phượng đang cần tìm một người đàn ông có đủ hai điều kiện tình cảm và tiền bạc.

Bà hài lòng lời rao tìm bạn vì mình đúng tiêu chuẩn ông ta mong muốn và ngược lại ông ta cũng là mẫu người bà đang tìm kiếm.

Hai người đã email qua lại và gọi phone để tìm hiểu về nhau. Ông Năng góa vợ hai năm nay, các con thì ở xa. Ông muốn tìm người phụ nữ khác để bù đắp cho bao lâu nay phải chăm sóc và chiều chuộng người vợ suốt mấy năm trời nằm liệt giường sống đời thực vật sau cơn stroke rồi mới chịu ra đi.

Bà Phượng thì khác hoàn cảnh. Chồng bà mê cờ bạc, bỏ bê bà... Hai vợ chồng li dị và không con cái...

Bà muốn tìm người đàn ông tử tế, rộng lượng, cùng nhau vui hưởng hạnh phúc sau mấy năm trời cuộc sống gia đình sóng gió làm bà tiêu điều héo hon và có thêm người cùng bà trả cho hết gánh nợ nhà cửa bà đang cưu mang.

Hai tâm hồn cô đơn khắc khoải bỗng gặp nhau cuối đường.

Sau những hình ảnh gửi trao họ hẹn ngày gặp mặt.

Bà Phượng ở nam California, ông Năng ở tiểu bang khác sẽ bay đến Calif. và ở nhà đưa con trai. California của cộng đồng người Việt không xa lạ gì với ông.

Địa điểm hẹn thơ mộng, là một bờ biển đẹp của thành phố Newport Beach.

Bà Phượng đã chuẩn bị kỹ cho lần đầu hội ngộ, mái tóc nhuộm màu hung tươi trẻ, bộ váy áo gọn xinh, cái áo khoác bông rơi trên bờ vai, dĩ nhiên không thể thiếu mùi nước hoa thơm nhẹ nhàng quyến rũ. Không ai có thể tin người phụ nữ này đã 65 tuổi.

Ông Năng đầu đội chiếc mũ kiểu Scotland cổ điển nhưng không bao giờ lỗi thời, cổ quàng khăn màu xám bên chiếc áo sơ mi màu mận chín, ông trẻ trung thanh lịch và tao nhã như một văn nhân đúng như bà Phượng đã hình dung và mơ ước.

Nàng thơ và chàng văn cùng sánh vai đi bộ dọc theo bãi biển, gió biển lồng lộng, tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá rì rào, mùi hương thơm từ hai phía trao nhau theo mỗi cơn gió càng làm hai trái tim thêm mơ màng say sóng dù sóng biển kia chỉ chạm nhẹ theo bước chân họ trên bãi cát mềm.

Chàng đã cầm tay nàng âu yếm hỏi:

- Mình về với nhau nhé?

Nàng dịu dàng ngoan ngoãn như cô gái mới mười bảy tuổi:

- Vâng ạ.

Ông Năng sẽ thu xếp nhà cửa để dọn về California ở chung với bà Phượng vì bà không muốn rời khỏi nơi đây. Thương yêu vợ cách mấy ông cũng đành để bà ở lại rồi thỉnh thoảng về thăm mộ phần chắc bà ấy cũng thông cảm cho.

Bà Phượng muốn ông Năng về ở chung là có ý đồ riêng, hi vọng ông Năng sẽ giúp bà trả góp tiền nhà hàng tháng hay biết đâu ông hào hoa lịch sự móc tiền túi ra trả hết nợ cho bà thì bà sẽ hoàn toàn làm chủ căn nhà này.

Bà Phượng nôn nao chờ đợi người mới, cuộc sống mới với bao hi vọng tràn trề. Mấy bà bạn thân của bà Phượng bàn tán:

- Phượng muốn tìm lại hạnh phúc đánh mất từ người chồng phản bội trước kia đấy.

Bà khác thì thực tế:

- Nghe đâu ông này giàu có lắm, chắc Phượng vừa tìm người chồng, vừa tìm người phụ trả tiền nhà.

- Ủ nhỉ, sau khi li dị Phượng lấy căn nhà, tiếp tục trả mortgage, một mình làm sao trả cho nổi.

Một bà khác lại thực tế hơn:

- Tôi như Phượng cứ ở một mình, hoa mộng gì, tình yêu gì ở cái tuổi cuối mùa, ai cũng trở tính trở nết rồi thành "hoa cảm chướng" của đời nhau.

Ông Năng đã dọn đến ở với bà Phượng sau một buổi tiệc ra mắt họ hàng, con cái và bạn bè đôi bên.

Chẳng biết nhà cửa tiền bạc ông đã tính toán và để nơi đâu, bà Phượng chưa tiện hỏi, ông đến với bà cùng chiếc xe hơi cũ mèm, ông giải thích:

- Chiếc xe mua từ lúc mới tinh đến giờ, là kỷ niệm yêu quý của vợ chồng anh nên dù cũ anh cũng chẳng nỡ rời.

Ông ăn ở thật có tình có nghĩa.

Bà Phượng cũng khéo léo "khoe" căn nhà tình nghĩa của mình:

- Căn nhà của em cũng thế, mua từ lúc hai vợ chồng hạnh phúc ấm êm, nay dù tình duyên gãy đổ nhưng em vẫn muốn giữ làm kỷ niệm trong đời dù hàng tháng trả mortgage cũng vất vả lắm.

Bà nhấn mạnh:

- Nay có anh về căn nhà càng có ý nghĩa đối với em.

Khi về ở với nhau ông Năng không thể cả ngày đội chiếc mũ flat cap điệu đàng. Thì ra đầu ông bị hói nặng, từ phía trước tới đỉnh đầu không còn lấy một sợi tóc để gió có cơ thổi bay.

Bà Phượng thất vọng nhưng nhìn ngày này qua ngày nọ thành quen và bà tự an ủi thì mái tóc mình cũng bạc và xác xơ dần. Vấn đề chính là ông Năng giàu có và bao dung kia.

Bà vẫn cố giữ gìn hình ảnh đẹp trước mắt ông, mỗi tháng nhuộm tóc một lần khi màu tóc bạc chớm hiện ra nơi chân tóc đường ngôi.

Khi đã được chồng yêu thì nói gì chồng chẳng nghe theo.

Họ xứng đôi vừa lứa, hai người cùng cảm thấy đủ yên vui hạnh phúc trong thời gian đầu cuộc tình còn mới mẻ.

Chiếc xe cũ của ông Năng từ ngày về California nó thường xuyên dở chứng, nay hư cái này mai hỏng cái khác nằm ì một chỗ, lại thấy ông Năng mang ra tiệm sửa.

Bà Phượng thăm dò góp ý:

- Anh bán xe cũ mua xe mới mà đi cho khỏe thân. Anh thấy xe của em từ ngày anh về đây có hư hỏng gì đâu. Đi gần hay đi xa em đều an tâm.

Ông trả lời cho xong:

- Ủ... ừ... để anh tính...

Nhưng ông vẫn cố xài cái xe cũ cho bằng được dù mấy lần công sửa chắc cũng bằng giá trị rẻ mạt của chiếc xe đã lỗi thời và cũ kỹ. Có khi ông Năng phải mượn xe bà Phượng.

Bà tò mò và thắc mắc nghĩ thầm, tiền bạc của cải ông để dành làm gì mà không lấy ra xài cho những chuyện hợp lý như mua xe? Con cái ông đều khá gia chúng đâu cần ông để của hồi môn. Hay là ông Năng chưa tin cậy bà nên vẫn giữ của phòng thân?

Sau một năm đời bồng chảng bình yên, tai họa ập đến, bà Phượng bị té ngã từ thang lầu xuống đất, vào nằm bệnh viện và về nhà với cái chân bó bột phải nằm trên giường dài hạn...

Ông Năng chăm sóc từ miếng ăn giấc ngủ, từ thay quần áo đến giúp đỡ bà vệ sinh cá nhân.

Trưa nay ông Năng vừa nấu xong nồi cháo thịt, đang lúi húi lục trong rổ bát tìm cái môi để múc ra một bát cháo cho nguội thì bà Phượng nũng nịu nhờ vả:

- Anh ơi trong lúc chờ cháo nguội anh pha cho em ly trà chanh với lại thay cho em cái khăn lau tay khác đi và anh giặt nốt...

Chắc lục đục trong bếp này giờ mới nấu xong nồi cháo, lại chưa tìm thấy cái môi nên ông Năng bực mình sờ sàng ngắt ngang:

- Nấu xong nồi cháo đi tìm gia vị hành ngò tiêu ớt đã mệt cả người, chưa kịp xong bà lại sai tiếp. Muốn có ly trà chanh thì bà phải nói hộp trà bà cất nơi nào, chanh bà để nơi đâu và đợi tôi nấu nước sôi pha trà. Bà hành tôi vừa vừa chứ.

Bà hờn mát đổi cách xưng hô:

- Thế mà ông đã hứa sẽ yêu tôi, chiều chuộng tôi đến ngàn đời.

Ông Năng chưa hết bực, quát lên:

- Phải, Nhưng nếu bà không nằm ăn vạ một đồng như thế này...

Bà Phượng kinh ngạc và tức tưởi:

- Ôi giờ ôi, ông ăn nói thô lỗ với tôi thế hả...

Nổi lòng ông được dịp tuôn ra:

- Tôi thế đấy. Nói thật với bà nhé, suốt năm qua chung sống với bà tôi cố giữ hình ảnh người đàn ông tao nhã, mỗi lần chúng ta sánh đôi ra ngoài đường tôi phải ăn mặc chỉnh tề, quàng khăn lên cổ, đội mũ lên đầu và ăn nói văn hoa cho bà vừa lòng, tôi ngao ngán đến tận cổ rồi.

Bà Phượng bẽ bàng:

- Tôi đang định sau khi khỏi bệnh sẽ thưởng công ông chăm sóc tôi, mua tặng ông mấy cái khăn quàng nữa cho ông tha hồ chung diện...

- Thôi khỏi... người ta làm diễn viên lên sân khấu chốc lát là xong vai, còn tôi diễn cả năm trời oải lắm rồi.

- Vậy mà tôi cứ tưởng ông mãi là người trong mộng của đời tôi.

- Thực tế đi bà ơi, ban đầu tôi cũng nghĩ bà là nàng thơ mà tôi may mắn bắt gặp giữa đường đời. Nhìn kìa, bà nằm trên giường bệnh hơn tháng nay tóc tai xác xơ bạc thềch chưa nhuộm và khuôn mặt bơ phờ với những vết nhăn nơi khóe môi, khóe mắt...

Bà Phượng giật mình nhớ ra mái tóc đã quá hạn chưa nhuộm. Bà cố bào chữa:

- Thì ai già mặt không có vết nhăn, đừng có thấy mấy bà tuổi từ 50, 60 trở đi mặt không có vết nhăn mà tưởng họ trẻ lâu, thẩm mỹ viện căng da cả đấy. Còn mái tóc này ư, mai một khỏi bệnh tôi sẽ nhuộm lại...

- Thôi khỏi. Điều ấy không quan trọng với tôi nữa.

Bà Phượng mai mỉa:

- Ông nhìn lại ông đi, những lần gặp gỡ đầu tiên ông đội mũ tôi nào biết ông cố tình che đi cái đầu hói. Tôi còn có tóc để chải để nhuộm đỡ hơn ông đấy.

Ông Năng thẳng thừng:

- Ván bài lật ngửa rồi, tôi với bà bất phân thắng bại nghe.

Bà Phượng tủi thân ôm mặt khóc, ông Năng đe dọa:

- Bà có thôi khóc đi không, đừng làm tôi điên máu thêm thì khỏi có trà chanh gì nữa, nước lạnh cũng không luôn...

- Nay... này... ông đừng có... khoe thói vũ phu, chồng tôi khi xưa tuy có bề bệ lãng nhăng nhưng chưa đối xử vô văn hoá với tôi đâu nhé...

- Nay... này... bà nói ai vô văn hoá, hả? Hả? Vợ tôi khi xưa tuy ốm đau nằm liệt giường nhưng chưa hành hạ tôi tàn khốc như bà nhé...

Bà Phượng giảm tốc độ nức nở, không dám trách ông Năng, dù sao ông cũng đã chăm sóc bà cả tháng nay và còn tiếp tục sau mấy lần tái khám nữa. Bà vẫn cần ông, đang chiều dụ ông một ngày nào đó sẽ cảm thông và giúp đỡ bà trả tiền nhà. Bà dịu giọng nói như an ủi ông:

- Tôi bệnh rồi sẽ khỏi mà. Chỉ còn một tuần nữa là đủ hai tháng để tháo băng.

Ông Năng vẫn hậm hực:

- Người già té ngã gãy xương chưa chết là may. Với lại ai dám bảo đảm là bà sẽ không xón xác té ngã cầu thang hay trong phòng tắm lần nữa chứ? Tôi lại phải hầu...

- Trời ơi, ông trừ ẻo tôi đấy hả? Ông biết chiều chuộng vợ lắm mà, người đàn ông mỗi tuần mang hoa đến mộ phần vợ từng làm tôi cảm động đâu rồi?

Ông Năng cười khan:

- Ai rảnh mà mỗi tuần đi thăm mộ vợ và tốn tiền mua hoa chứ, tiền mua bó hoa tôi ăn tô phở cho sướng thân. Thoát được cảnh hầu hạ bà vợ nằm liệt giường, ai ngờ nay lại phải hầu hạ bà...

Bà Phượng được dịp vỗ òa những ầm ức bấy lâu:

- Bây giờ tôi mới hiểu vì sao ông vẫn đi cái xe cà tàng cũ rích, chắc chắn không phải vì nhớ thương hình bóng người vợ cũ, mà vì ông hà tiện, tiền bạc để dành cho nó mục nát ra à, để về bên kia thế giới tiêu xài với ma à?

Bà hăng máu gào thêm:

- Về ở với tôi cái gì ông cũng xài chung xài ké. Hôm nọ mượn tiền tôi mấy trăm đồng sửa xe còn chưa trả đấy nhé.

- Nợ tôi sẽ trả, hàng tháng tôi đều đưa bà mấy trăm đồng chứ có ăn nhờ ở đậu nhà bà đâu.

Bà Phượng cười khinh khỉnh:

- Vài trăm đồng một tháng của ông chưa đủ tiền một đĩa share phòng trong khi căn nhà này mỗi tháng tôi trả mortgage gần ba ngàn đồng bạc. Thế mà đăng lời rao tìm bạn vừa hoa mỹ vừa oai phong liễm liệt nào ôm hoa đến mộ vợ, nào nhà cửa ổn định, tài chính vững vàng, tinh thần thoải mái, bao dung vị tha....

Ông Năng giải thích:

- Tôi đăng ôm hoa đến mộ vợ cho thơ mộng với cuộc đời, ý tôi muốn nói vẫn thương người vợ cũ, những điều còn lại tôi dỉ dỏm cho vui chứ không có ý lừa dối ai cả. Tôi nghèo mạt rệp, nhà cửa ổn định là ở diện housing đấy, tài chính vững vàng là tiền gia lãnh hàng tháng cho đến chết đấy, có bảo hiểm sức khỏe chẳng tốn đồng nào là tinh thần thoải mái vô lo đấy. Ở tuổi già không phải lệ thuộc nhờ vả con cái, với tôi thể là quá sung sướng. Tôi chỉ nói lên sự thật tại bà quá giàu tưởng tượng mà thôi...

- Thế sao ông không nói huých toạc ra cho tôi biết sớm.

- Tôi tưởng sẽ gặp người tình tri kỷ, ở với nhau sẽ hiểu nhau, nhưng bà chỉ dòm ngó tìm hiểu "gia tài" của tôi làm tôi càng ngại ngùng khó nói. Thôi thì tôi với bà chấp nói không có gì ràng buộc, bây giờ không hợp nhau thì chia tay.

Bà Phượng lại gào lên:

- À, thì ra thế, đằng nào cũng rút lui nên ông không cần che đậy sự giả dối thêm nữa. Ông thách thức tôi đấy hả? Mời ông ra khỏi nhà tôi. Mời ông ra khỏi cuộc đời tôi...

- Bà khỏi phải đuổi tôi cũng chạy bà luôn, tôi tưởng bà là một phụ nữ đã nếm mùi khổ đau sẽ cùng tôi tìm niềm vui cuối đời, nhưng tôi đã lầm và tiếc lắm. Bà biết tôi tiếc gì không?

- Cuối cùng ông cũng phải tiếc tôi thôi...

- Tôi tiếc... đã từ bỏ diện housing ổn định để dọn về đây ở với bà, trở về thành phố cũ tôi phải làm giấy tờ xin lại từ đầu mất nhiều công sức lắm. Bà rõ chưa...

Ông Năng trở về thành phố cũ của ông... Vài tháng sau bà Phượng đọc thấy lời rao tìm bạn bốn phương của ông lại xuất hiện trên báo, lần này ông kinh nghiệm đăng rất thực tế rõ ràng: "Người đàn ông nghèo và cô đơn luôn mơ ước có tiền để mua hoa mỗi tuần đến thăm mộ vợ, 70 tuổi, nhà ở housing, tiền già, medicaid đầy đủ. Muốn tìm một phụ nữ để tri kỷ, để yêu thương nhau suốt quãng đời còn lại."

Thôi thì bà cũng cầu mong ông Năng tìm được một người tình tri kỷ, nếu không thì cũng vợ được một bà già handicap hay bà nhà quê chán con chán cháu đang ăn welfare muốn tìm chồng ra ở riêng, may ra sẽ ở với nhau lâu dài.

Còn bà, bà sẽ cho share phòng để có thêm lợi tức trả tiền nhà và yên phận sống một mình. Tìm được một tình yêu đã khó bà không mong gì tìm một lúc được cả tình lẫn tiền ở cái tuổi già này nữa.

Nguyễn Thị Thanh Dương

LÁ HÁT XA RỪNG

Thu về

Lá hát xa rừng

Màu tình thể rưng

Lưng chùng... úa hoen

Soi tâm chờ mãi ngọn đèn

Soi thân trắng cổ mái hiên bóng mờ.

Thịt da

Luồn những mạch thơ

Tiếng con đé khóc

Rợn bờ cõi Không

Một làn gió nhẹ bênh bồng

Quét sương thơm lạnh... nguyệt cong đôi mày.

Vườn thu

rộng công chờ ai?

Dạ quỳnh nhú nụ

Hương khai ngạt ngào

Mùa trăng biêng biếc trúc đào

Đoá hoa nguyệt quế phai màu thời gian.

Kiều Mộng Hà

Sept 21st2020

MỠI NGƯỜI MỘT SẮC

(Thơ vần trắc)

*

Chu choa mùa hè nóng oi là nóng

Điện áo da đen, đi đôi giày ống

Đồng nghiệp của tôi không muốn lấy chồng:

Mặc áo hai dây mùa đông lạnh cóng?

“CHỦ”

Trên đầu lưới phủ đỏ, cam
Chồng con đảng bắt giam cầm thắm thê

Đưa đi chẳng thấy thả về

Tìm đâu “đây tớ” ti tê than cùng?

Ý Nga, 23.9.2020

BIỂN CHỜ

Đêm ơi

Đêm ngậm trăng non

Gió xao xác hát

Vô ngôn lời tình.

Bước chân

Lay động bóng mình

Hương hoa dạ lý

Ngõ quỳnh tỏa hương.

Nửa khuya

Say giấc miên trường

Đơn côi chẵn lạnh

Người thương... vắng rồi.

Bàng hoàng

Tường trắng trần vôi

Môi khô ngậm mãi

Nghẹn lời... xót xa.

Ờ thì

Chỉ mới hôm qua

Mưa như mưa lũ

phù sa mới về.

Trăm năm

Lỡ mối duyên thê

Nghìn năm hạt cát

U mê biển chờ...

Kiều Mộng Hà

Sept18th2020

“GIÁO SU” ĐỒ

Khuyên ông đừng lợi dụng

Cô bảo sáu mươi ai còn muốn cưới?
Thân còn đơn côi, chân còn trầy hội,
Chưa nghe nhức nhối ba vòng tuyết vời
Nên khoe chào mời: sức chưa yếu đuối!

*

Làm không được việc, toàn lỗi là lỗi
Việc tôi nhân đôi, cô trăm câu hỏi
Nhưng mà thương ơi: cô luôn tươi cười
Xoa dịu nỗi niềm căng thẳng mệt mỏi.

*

Tạo Hóa tô màu mệnh mang diệu vợi
Nhân cách một người lấy gì soi rọi?
Phước đức ba đời, tôi tự nhắc tôi:
Mình góp một đời cũng bao thứ tội!

Ý Nga, 18.9.2020

ANH TRÊU

Mai già chân yếu, tay run
Làm sao thủ bút giã, thun tung trời?
Chưa chi lo chuyện ngăn đời
Mình đâu mong phận, anh ơi lo gì?

Ý Nga, 18.9.2020

Hành những em học trò
“Thầy giáo” bèn bỏ bụng
Kể lễ công ban, cho.

“Thầy, cô” xúm xin xỏ
Bóc lột ăn cho no
Học trò luôn gặp khó
Lắm khổ hạnh, cam go.

Hết hạch này, trách nợ
Lại vùi quạ cả kho
Ồi chao “giáo sư” đồ
Ăn chơi bắt trò lo!

“Thầy” quấy hôi bôi nhọ
“Cô” vay nợ quanh co
Tư cách dần hiện rõ
Năm vùng cùng một lò
Ý Nga, 18.9.2020

QUÀ ẨM ÁP

Năm nào bạn cũng nhớ
Tặng mình khăn tơ tằm
Chút tình của tháng Năm
Tình bạn luôn giữ thắm
Đằm!

Ý Nga, 18.9.2020

Nỗi Khổ Cháy Rừng, Nỗi Buồn Rừng Cháy

Thông thường ngày thứ hai là ngày SL viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo để tâm tình với quý vị độc giả ở Portland, Oregon cho ấm tình đồng hương người Việt nơi xứ người và để cho quý vị cao niên có chút niềm vui tuổi già khi cần tờ báo trên tay. Nhưng... chữ “nhưng” này mới là quan trọng vì thứ Hai, ngày 7 tháng 9 vừa qua khu vực nhà người viết bị cúp điện 24 tiếng đồng hồ, nên người viết phải dành gác bút một tuần sau khi thông báo với vị chủ bút ĐKB vui lòng đăng tin cáo lỗi cùng bạn đọc giúp người viết.

Thật tình, sự cúp điện quá lâu lần này đã làm người viết khổ sở không ít vì không được "quậy" trên internet với chiếc computer thân yêu của tôi như thường lệ; lo sợ thịt cá, thức ăn chứa trong tủ lạnh bị hư v.v. Cánh cửa "garage door" nhà tôi không mở được nên tôi phải kêu nhân viên bảo trì của công ty Dave's Garage Door đến sửa chữa tốn hết \$125.00. Vì tôi không thể trở tài "nữ công gia chánh" nên chúng tôi đành phải ăn món "cơm tay cầm" đỡ dạ trong ánh sáng mờ ảo của đèn cây nhưng không lãng mạn tí nào vì phải ăn cho nhanh để còn đi ngủ sớm cho khỏe. Cũng đành thôi!

Mãi đến ngày hôm sau mới có điện trở lại, thật tình không còn nỗi vui nào bằng khi thấy ánh sáng của chiếc đèn nơi phòng khách lóe lên. Những người sống trong tiện nghi nơi xứ Mỹ như chúng ta nêu thiếu điện, thiếu nước, thiếu internet, cánh cửa nhà chứa xe không mở được khi bấm nút điện, không thẻ nạp điện vào cell phone đã hết điện, không được ăn cơm nóng canh sốt, không... không... thì cuộc đời bỗng hết đẹp rồi!

Cám ơn những tiện nghi đã làm cho đời sống đẹp hơn lên và cũng làm khổ cho chúng ta khi thiếu những tiện nghi này.

Nỗi buồn vì bị cúp điện vừa được giải quyết xong thì nỗi lo khi xem tivi thấy nhiều nơi trong Clackamas County nơi chúng tôi ở đang chìm trong biển lửa. Cậu em trai của tôi điện thoại cho chúng tôi biết là phải chuẩn bị mỗi người một chiếc balo đựng những vật dụng cần thiết để sẵn sàng lên đường khi có lệnh di tản khỏi vòng lửa đỏ vì khu vực chúng tôi đang ở trong diện "Be Ready".

Cậu em còn chuyển cho chúng tôi cái link để biết rõ tình hình lửa cháy được cập nhật từng giờ, từng ngày như thế nào để mà ứng phó kịp với tình thế.

Đây là các link quan trọng cần phải biết:

<https://ccgismapservice.maps.arcgis.com/apps/webappviewer/index.html?id=fe0525732f1a4f679b75a5ccf1c84b30>

<https://www.clackamas.us/wildfires>

Xin cảm ơn vợ chồng cậu em út nhà tôi đã hết lòng lo lắng cho gia đình tôi và cung cấp những dữ liệu cần thiết về các vụ cháy ở Clackamas County.

Thế là tôi bắt đầu "ngồi đồng" hằng giờ trước tivi theo dõi tin tức trên đài số 6, số 8, số 12 ở Portland để biết tin tức được cập nhật hóa hằng giờ về những chuyển biến của các cuộc hỏa hoạn.

Tôi không cảm được nước mắt khi thấy thiên hạ ở các vùng có màu đỏ phải lập tức di tản ngay như Marion, Molalla, Beachie Creek phải chạy "bỏ của lấy người" đến tạm trú ở những nơi tập trung, bỏ lại sau lưng nhà cửa, tài sản, đàn gia súc thân yêu, v.v. Đường xa lộ I 5 và I 205 kẹt cứng đoàn xe đi di tản. Bãi đậu xe ở trung tâm thương mại Clackamas Town Center, Convention Center ở Portland và một số địa điểm khác biến thành nơi tạm trú cho đoàn người di tản. Những cơ quan, người thiện nguyện tận tình đóng góp công sức, thực phẩm, vật dụng, nước uống cần thiết cho đoàn người di tản.

Nhìn người rồi nghĩ đến mình, tôi cũng đâm lo sợ luôn vì nhà chúng tôi nằm trong khu vực màu xanh Level 1 "Be Ready" theo sự phân chia mức độ cần di tản rong vùng cần di tản như sau:

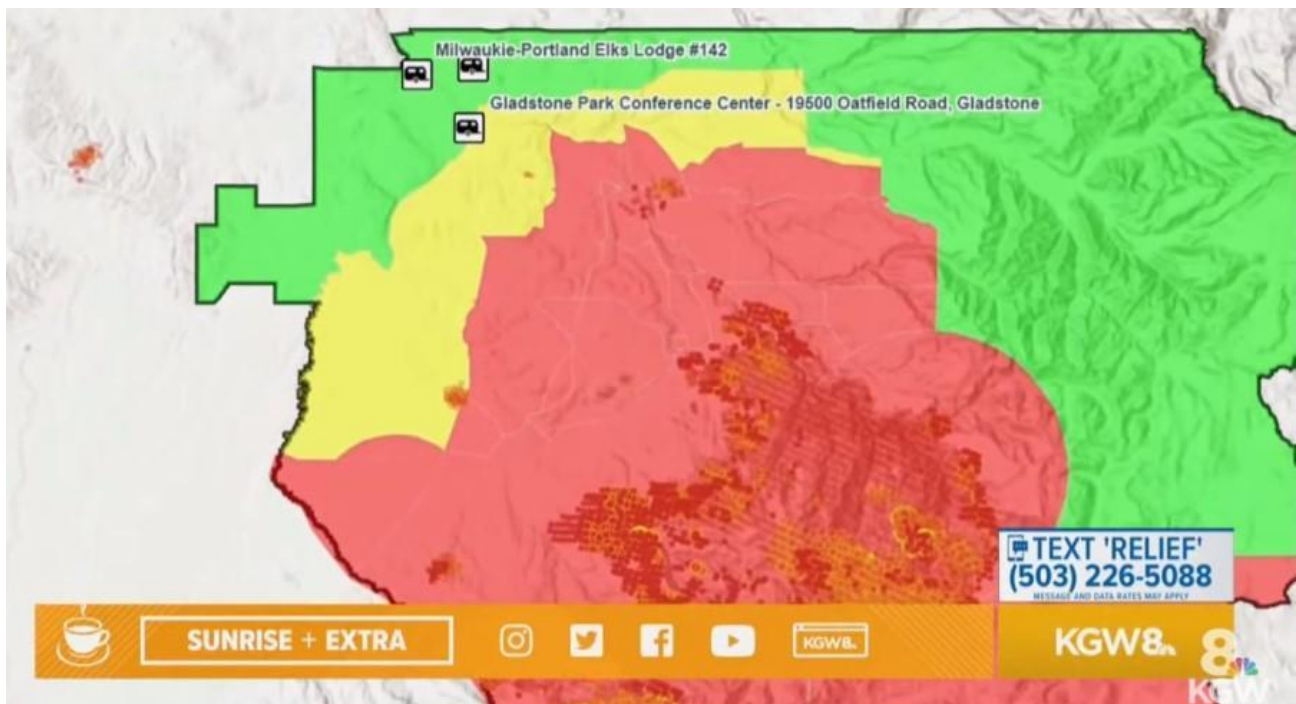
Level 1: màu xanh lá cây "Be Ready" Chuẩn bị di tản

Level 2: màu vàng "Be Set" Di tản khi được lệnh

Level 3: màu đỏ "Go" Lập tức di tản ngay tức khắc

Những khu vực màu trắng nằm ngoài khu vực được khoanh vùng nói trên là khu vực an toàn, có thể làm nơi tạm trú: Portland, Beaverton, Hillsboro ...

Nhìn vào bản đồ nói trên, nếu nói tôi không sợ gì hết là "tự dối lòng mình" rồi vì gia đình chúng tôi nằm trong khu vực Level 1 màu xanh lá cây "Be Ready" trong danh sách màu đen nói trên, bạn ạ!

Bạn bè khắp nơi gửi email thăm hỏi và cầu nguyện gia đình chúng tôi được bình an trong tình thương mến làm tôi cảm động vô cùng. Xin cảm ơn tình cảm thương yêu này của quý bạn. Hằng đêm tôi cũng cầu nguyện Phật Trời gia hộ và cha mẹ, thân nhân quá vãng phù hộ cho chúng tôi và các người dân khác đều được bình an trong nạn cháy rừng năm nay.

Theo tin tức được thông báo, cơ quan có thẩm quyền đã bắt giữ 2 người bị nghi ngờ là thủ phạm gây ra các cuộc hỏa hoạn nói trên. Tại sao có người tàn ác như thế đã làm cho bao nhiêu người phải mất sạch hết nhà cửa, tài sản và nhân mạng nữa? Họ phải bị luật pháp trừng phạt đích đáng mới được. Lại có những kẻ đã lợi dụng việc nhà vắng chủ đã đến phá cửa vào nhà trộm cắp, hôi của. Có một số người đã bị bắt vì tội danh này. Vì tình hình bất ổn và nguy hiểm nói trên nên thống đốc Oregon đã ra lệnh giới nghiêm từ 10 giờ tối đến 6 giờ sáng hôm sau trên toàn Clackamas County. Hiện tại có nhiều vùng vẫn còn trong tình trạng ở Level 3. Nhiều người đã tìm về thăm nhà cũ và đã khóc khi thấy nhà cửa mình đã bị thiêu hủy hoàn toàn. Có người già, trẻ nhỏ đã mất mạng vì chạy không kịp ra khỏi nơi hỏa hoạn và cũng có người vui mừng vì nhà cửa của mình còn nguyên vẹn. Cuộc đời luôn có những nụ cười và những dòng nước mắt, có sự sống và cái chết, có sự xây dựng và sự tàn phá xen lẫn nhau, nhưng tất cả đang đắm chìm trong cõi Khổ của nhân gian.

Mời xem youtube:

3 TIÊU-BANG nhiều THÀNH PHỐ đã bị cháy XÓA SỔ

<https://youtu.be/lqw2f9Msq1c>

Ngày chủ nhật 13 tháng 9 vừa qua, khu vực nhà người viết đã được thông báo trở lại bình thường qua một cú phone gọi đến tận nhà từ chính quyền để báo tin vui này.

Tạ ơn Phật Trời đã ban phúc lành cho người dân các vùng được gỡ bỏ khỏi danh sách bị đe dọa bởi thần hỏa, trong đó có khu vực nhà ở của người viết.

Effective immediately (Sunday, Sept. 13), the Clackamas County Sheriff's Office is dropping the evacuation level from Level 1 to Normal for Wilsonville, Lake Oswego, West Linn, Clackamas, Happy Valley, Gladstone, Tualatin, Milwaukie, and some areas near Boring and Damascus.

The newly revised fire-evacuation map is here:

<https://ccgis-mapservice.maps.arcgis.com/apps/webappviewer/index.html?id=fe0525732f1a4f679b75a5ccf1c84b30>

Tuy nhiên cả Portland và nhiều nơi khác vẫn bị khói độc bao phủ từ các vùng bị hỏa hoạn thổi đến. đến nỗi dân chúng được khuyến cáo nên ở trong nhà để tránh khí độc.

Mời xem

Wildfire Air Quality - The air quality in our region is unhealthy due to smoke from all the wildfires.

<https://www.clackamas.us/wildfires/wildfire-air-quality>

Wildfire smoke in North Portland's St. Johns neighborhood

[The Oregonian](#)

Wildfire smoke in North Portland's St. Johns neighborhood

“Wildfire smoke blankets the St. Johns neighborhood and St. Johns Bridge in N. Portland on Tues., Sept. 15, 2020. Much of Oregon is smothered in the smoke from unprecedented wildfires in the state, leading to hazardous air quality that has at times has been ranked as the worst in the world.”

<https://www.youtube.com/watch?v=qxi1SvjKZ4Y>

Dễ sợ chưa?

Watch "6 THÀNH PHỐ cháy THẢM KHỐC ở Oregon" on Youtube

<https://youtu.be/XaRv97R4t-o>

Xin mời quý thân hữu đọc bài thơ **Cháy Rừng** của một người bạn văn nghệ Nguyễn Thị Thanh Dương trong Nhóm Cô Gái Việt. Một nhà thơ, nhà văn nổi tiếng với những bài viết, bài thơ đong đầy tình cảm yêu thương, nói lên những sinh hoạt thực tế trong đời sống hằng ngày, đã bày tỏ cảm nghĩ khi thấy sự tàn phá và đau khổ của những người dân trong cùng hỏa hoạn của 3 tiểu bang California, Oregon và Washington năm nay.

Xin mời bạn cùng đọc với người viết nhé.

CHÁY RỪNG

Ai đã vô tình gây ra cháy rừng
Gió thổi bùng lên một vùng lửa khói,
Để chim bay lìa rừng trong sợ hãi,
Để tôi tiếc hoài một khoảng trời xanh.

Tôi muốn rừng khô lá hện hò anh,
Đi bên nhau lá dưới chân xào xạc,
Ngắm suối nước trong, ngắm khe nước cạn,
Rừng sẽ ngoạn theo tôi những đường mòn.

Nhưng hôm nay khu rừng đã không còn,
Đang sừng sững với cây cao bóng cả,
Lửa đốt cháy những thân cây gục ngã,
Tro bụi bay về đường phố gần xa.

Ngọn lửa điên cuồng đã cháy lan ra,
Rừng lá xanh oằn mình trong đau đớn,
Không chỉ người buồn rừng cây cũng khóc,
Rừng trăm năm vẫn thở với cuộc đời.

Bốn mùa nuôi rừng lớn lên từng ngày,
Mùa xuân rừng già bỗng nhiên trẻ lại,
Mùa hè gió rung lá khô buông lồi,
Rừng mơ màng khi trời đất thu sang.

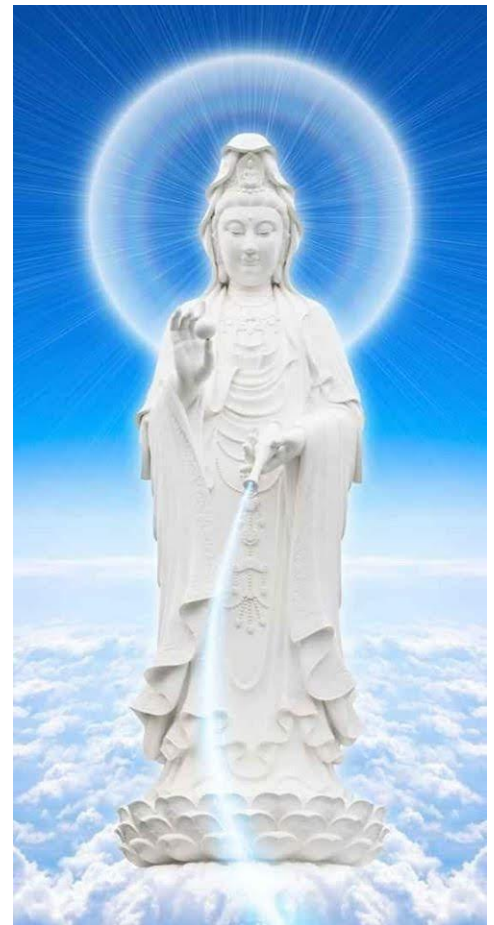
Tôi yêu sao những lợi ích đời thường,
Rừng cho gỗ, gỗ thường hay gỗ quý,
Tôi đều cảm thấy mùi hương của gỗ,
Món quà vô tận rừng tặng thế gian.

Rừng vẫn đang cháy hủy hoại dung nhan,
Những cây xanh đã biến thành than củi,
Lòng người ngậm ngùi nhìn những cột khói,
Thương lính cứu hỏa, thương quá rừng ơi.

Xin gió đừng lên, gió mạnh hãy vơi,
Đừng mang hơi nóng đến từ sa mạc,
Xin mưa đến từ mười phương tám hướng,
Bao nhiêu diện tích rừng đã cháy rồi.

Tội nghiệp rừng đã gàn gỏi con người,
Nhưng con người đã gây ra thảm cảnh,
Một chút lửa vô tình mà tàn nhẫn,
Thành kẻ đốt rừng, thành kẻ vong ân.

Hẹn ngày mai ngày một lửa sẽ yên,
Bầu trời lại xanh khu rừng sẽ nguội,
Chúng ta nợ rừng một câu xin lỗi,
Đã yêu rừng mà không giữ được rừng.
Nguyễn Thị Thanh Dương.

Xin cảm ơn cô bạn dễ thương Nguyễn Thị Thanh Dương của người viết.

Cầu nguyện Ôn Trên ban phước lành cho nhân loại thoát khỏi những nạn tai.

Nam Mô Cứu Khổ Cứu Nạn Quan Thế Âm Bồ Tát

Youtube Quan Thế Âm Bồ Tát - Nhạc Nguyễn Tuấn - Thơ Tuệ Kiên SuongLamPortland Channel

Quan Thế Âm Bồ Tát - Nhạc Nguyễn Tuấn - Thơ ... - YouTube

<https://youtu.be/0kQbbF42j4E>

[Suong Lam Portland](#)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Suong Lam

SINH NHẬT BUỒN LẮM MẸ ƠI!

(Viết thay chị Hai.)

*

Quá khứ của con chỉ toàn nước mắt
Khóc con, thương nhà, Quốc Hận xót xa
Thương Cha Mẹ già, khóc em hai đứa
Con đi lang thang khắp nẻo ta bà.

*

Hiện tại của con cũng là đau đớn
Khóc em áp út mới vừa lên cao
Nó theo Cha già, thôi còn lớn vớn
Về miền Cự Lạc, từ nay hồn trao!

Cả ba đứa em, đứa nào cũng nhỏ
Có sao nở bỏ chị Hai mà đi?
Hơn bốn mươi năm chưa hề gặp lại
Thôi thì đành hẹn ngày chị sẽ phi.

Sinh nhật sáu hai mà như còn bé
Cám ơn Từ Mẫu sinh con gian nan
Suốt cả đời này hoài thương Cha Mẹ
Tụng kinh, niệm Phật cầu Mẹ bình an!

*

Tương lai của con biết làm sao tưởng:
Chồng đau, Mẹ yếu... trăm nỗi lo âu
Nhọc nhằn oằn vai bầy em tứ hướng
Em nào thương chị, chia cùng niềm đau?
Ý Nga, 17.9.2020

KIÊN NHÃN

THỈNH GIÁC

Âm thanh cứ bang... bang...

Suốt ngày vang thật lạ!

Chị cũng đập păng...păng...

Mà trống chiêng không nhả.

Chị kể lể, than phiền:

- Đã bốn lần giải phẫu

Vẫn còn đau liên miên

Pằng Pằng, Bang Bang: đau.

Ai nói, chủ chẳng nghe

Tại cái tai phân đối

Thỉnh giác đang khóc nhè

Trả hoài chưa hết tội!

Thương chị quá đi thôi!

Hơi đau mà tức tối.

Người lắm khi buông lời

Càng nghe càng bực bội!

Ý Nga, 17.9.2020

CHU ĐÁO

*(Cám ơn quý Trường đã tạo nhiều kiến trúc chớp
nhóng trong các trại lớn Hướng Đạo, góp vui
cho trẻ.)*

*

Làm cầu chơi cho trẻ

Tất cả phải an toàn!

Không nên để vật nhọn

(Cám ơn quý Trường luôn giữ gìn lập trường Quốc Gia trong Phong Trào Hướng Đạo Hải Ngoại.)

*

*Đường ngoằn ngoèo, mênh mang,
Đi hoài chưa đến đích,
Mưa gió chẳng nhẹ nhàng,
Vai ba lô trĩu nặng.*

*Đi trong đêm, thênh thang
Mơ ngày mai trời sáng
Mọi sự sẽ rõ ràng
Lòng người thôi chán nản.
Ý Nga, 17.9.2020*

Chia ra ngoài khoe khoang.

*Cầu tre phải cứng rắn
Mọi nút thắt vững vàng
Đừng khinh suất, bất cần
Trẻ thường ngã ngổ ngang.*

*Trường: một người, một mạng,
Trại: ngàn mạng cuu mạng
Trách nhiệm nào cũng nặng
Nhẹ? Khi đã kỹ càng!
Ý Nga, 17.9.2020*

Cho Thuê Phòng

Mấy năm trước Chị về Santa Ana chơi một tuần theo sự rủ rê của Vân (bạn học năm xưa). Vợ chồng bạn ở ngôi nhà 3 phòng, các con có gia đình đã ở riêng cả, vợ chồng bạn dùng một phòng, 2 phòng kia cho share.

Thời gian nơi đây, bạn chờ đi chơi loanh quanh như khu Phước Lộc Thọ, chùa Tàu, chùa Ấn Độ, đi chợ trời, v.v. Khi về nhà chị Tiên thấy 2 cậu thanh niên vài lần xuống mở tủ lạnh lấy nước rồi lại biệt lặn. Chị thắc mắc hỏi bạn Vân, bạn cho biết:

- Hai cháu là hai người share phòng, không hề bước xuống dưới này, đi làm về là ở trong phòng, ăn ngoài không nấu nướng gì hết.

Chị suy nghĩ miên man về chuyện này, dự tính cũng sẽ bắt chước bạn kiếm ít tiền tiêu pha thêm.

Cuộc sống hiện vẫn thoải mái sau 22 năm cày bừa dốc sức của vợ chồng Chị. Anh làm job computer technician, nhờ trời công việc vẫn bền vững cho đến bây giờ, ngoài ra Anh còn sửa máy thêm tại nhà nhờ số bạn quen biết giới thiệu. Còn Chị làm mấy hãng điện tử, đến năm 57 tuổi Chị bị laid off, sau đó nộp đơn nhiều hãng không được tuyển nữa, Chị ghi tên học khoá cắm hoa, học Anh văn và công việc nội trợ, dọn dẹp nhà cửa cũng đủ hết giờ.

Chị có một cháu trai tên Dũng đã tốt nghiệp về Computer Science đi làm xa bên tiểu bang Tennessee. Thấy bạn Vân cho share phòng khỏe quá, tại sao Chị lại không làm vậy. Chị nghĩ “chồng mình đã lo hết mọi thứ, chẳng lý bây giờ muốn gì cũng xin thêm, chỉ có cách này là tốt nhất”. Căn nhà có 4 phòng, vợ chồng Chị 1 phòng, con trai 1 phòng để lúc cháu về thăm nhà, 2 phòng dưới lầu đã có chú em độc thân ở 1 phòng, nay còn 1 phòng trống

“À... đây là cơ hội giúp mình rồi. Chị bỗng thấy vui và phấn khởi vô cùng...

Về nhà Chị nói dự tính cho Anh nghe, bị Anh trừng mắt phản ứng ngay:

- Nhà cửa nợ nần sắp trả xong, chưa đến nỗi thiếu thốn bày đặt cho share phòng chi nữa?

Chị ôn tồn kể trường hợp bạn cho thuê phòng rất thoải mái, có người ở cũng như không, cuối tháng tiền tự đến.

- Tui thấy dư phòng ưởng lắm, chi bằng cho thuê có chút tiền để tui tiêu pha thêm, nào là... bên Việt Nam bạn bè dòng họ, bên này đến chùa sinh hoạt ngồi mòn gối cũng biết bỏ thùng Phước sương tiền điện, thông báo hội đoàn này, hội đoàn kia, Thương phế binh, người cùi, homeless, v.v. Tui biết ông bao

19 lô hết rồi. Ông để tui kiểm thêm chút đỉnh tiêu riêng nghe, giờ cho tui mở “small business” thử thời vận xem sao nè.

Anh chẳng nói gì chỉ bỏ đi. Chị hiểu tính Anh hiền lành và dễ chịu, Anh nói vậy thôi chứ cũng để Chị muốn làm gì thì làm.

Chị cũng nhờ ơn mưa móc của Anh, gặp Anh khi tuổi xuân đã tàn phai, Anh chẳng chê mà còn dẫn Chị theo qua Mỹ. Số Chị có phước mới gặp được Anh, nhớ giai đoạn thất nghiệp anh bảo chị ở nhà cho khỏe, để mình anh làm đủ rồi.

Nhiều khi ngồi nhớ chuyện đời Chị, ký ức như cuốn phim quay đều sau ngày đất nước điêu linh 1975...

Hồi đó dân Huế nói chung đa số đều hành nghề “cô giáo” đủ mọi tầng lớp. Từ khóa “Áp Tân Sinh” tuyển lựa chứng chỉ đệ Tứ (lớp 9) đào tạo 3 tháng về dạy vùng quê. Kế tiếp là “B2 Bật 1” nhận chứng chỉ đệ Nhị (lớp 11) loại này thường nhờ quen biết đưa thẳng vào trường dạy, lên thêm là Sư phạm Quy Nhơn (bằng bán phần, toàn phần) phải thi gay go học 3 năm, tất cả đều dạy tiểu học.

Gần những năm 74, 75 số thầy cô bị thiếu nên có các khóa Sư phạm cấp tốc 1 năm, đào tạo ra dạy đệ Nhất cấp (lớp 6 đến lớp 9). Cao hơn nữa là Sư phạm 4 năm dạy đệ Nhị cấp (lớp 10 đến lớp 12)

Mọi người có cuộc sống đạm bạc nhẹ nhàng. Hình ảnh mỗi chiều tan học, trên đường biết bao nhiêu tà áo thướt tha của các cô giáo tay xách dù, vai mang bốp trông rất hiền hòa thanh lịch đẹp mắt.

Thế rồi sau 75, đời không còn như mơ, cuộc sống biết bao nhiêu sự xáo trộn... Bằng Sư phạm, B2B1 đang dạy thành phố bị đổi về làng quê, ấp Tân Sinh, con cháu liệt sĩ, hoặc giáo viên ngoài Bắc được ưu tiên dạy thành phố.

Chị Tiên cũng không ngoại lệ bị đổi về trường Quảng Thọ, xã Quảng Thọ, mỗi ngày đạp xe qua cầu Hương Càn, từ Huế đến trường mất 18 cây số.

Ban đầu Chị cũng cố gắng yêu nghề đồng thời giải quyết miếng cơm manh áo. Nhưng con người Chị vốn nhút nhát, dờ hơi mọi mặt nên không thể chịu đựng áp lực về tinh thần, cả thể chất mệt nhọc đạp xe đường xa vào những ngày mưa gió tới lớp học vắng tanh, hiệu trưởng ngồi chầu rìa, Chị thờ dốt nghĩ mệt đứng nhìn mưa buồn hiu hắt. Sau cơn mưa thì cũng sắp đến giờ ra về, có phụ huynh ôm rô khoai mới nấu nóng hỏi đến biểu Cô.

- Cô cho em nó nghỉ, mưa gió quá mà... Biểu Cô ít khoai ăn lấy thảo và xin lỗi Cô.

Nói sao bây giờ với ngôi làng đèo heo hút gió, trường học leo ngoe con số học trò thừa thớt, uể oải, dân quê cực nhọc lắm than lo kiếm miếng ăn tối mặt tắt đèn bằng nghề nông vất vả nghèo khó trước tiên “có thực mới vực được đạo”.

Một lần Chị ngồi đối diện một em mặc quần toẹt đáy đã 2 hôm, Chị nhắc nhở em:

- Ngày mai đi học em nhớ thay quần khác nghe chưa?

Bỗng nhiên có tiếng em khác nói to:

- Thưa Cô... trò... chỉ có một quần nớ.

Chị cũng nghẹn ngào theo cái đối cái nghèo của cả Cô lẫn trò...

Trong vòng nửa năm Chị không còn kiên nhẫn, bỏ dạy vì đuối sức và chán nản. Giai đoạn này đa số con “ngụy” đang học nửa chừng bỏ ngang đi buôn bán vì không chịu nổi cảnh họ giảng bài nhưng hay chửi xéo “Mỹ ngụy”, hoặc có số đang học bị gọi lên văn phòng giám thị cho biết “không được tiếp tục học vì lý lịch ba em xấu”.

Xóm Chị có 2 chị em thuộc lớp lớn, Chị Tâm tốt nghiệp sư phạm Quy Nhơn, Chị Nguyễn diện B2B1 đang dạy gần nhà lâu năm, không dung bị đổi lên vùng đồi núi. Hai chị thuê nhà dân ở lại cuối tuần mới về, mặt mày hốc hác nổi mụn đầy cả, hết phần hết son thời lựa là tha thướt. Hai chị thay đổi tính khí

đâm ra cốc cần bực dọc, ăn nói cũng bạo miệng. Nhiều bác hỏi chuyện lấy chồng là 2 chị làm đầy, làm náo:

- Mơ tô bún bò cũng không có, bụng dạ chứa toàn bo bo, sắn khoai độn... Thân mình lo chưa xong nữa là...

Chị Nguyễn cũng nói tiếp:

- Đối tượng bây giờ còn ai nữa mà lấy, đi ở tù trên rừng hết rồi, số đã có gia đình, còn số biển đầu mát, trước mặt chỉ toàn cán bộ, cán cuộc kẻ thù mà thôi, mi có thấy rứa không Tiên?

Chị mỉm cười tiếp lời:

- Dạ đúng rứa, chị em mình bây giờ đã... luống những ngậm ngùi rồi. Còn em... Mạ đặt chị cái tên “Tiên” nhưng bản mặt lại xấu xí “Nàng là con gái trời bắt xấu. Tuổi mới lên hai đã xấu rồi”, chưa kể nghèo cực chó mô có sướng như tiên.

Hai chị cũng bỏ dạy, dự trù vào Nam đan len sinh sống. Ngày xưa chị Tâm hiền lành ít nói bao nhiêu thì bây giờ đổi ngược. Tin tức Phạm Tuân theo phi hành gia Gorbatko bay phi thuyền lên không gian năm 1980, chị Tâm cầm tờ báo la oang oang ngoài cổng nhà Chị:

- Tiên ơi mi coi nì, tên Phạm Tuân chỉ có nước đi theo gã... gã...gã... lung cho tên Liên Sô thôi chó biết cái chi. Nói xong chị nằm ra giữa sàn nhà Tiên cười ha hả.

Có lần Huế bị bão lụt nước dâng cao 3 ngày vừa tự động rút xuống thì tổ trưởng, dân phố đánh phèn la đi rao khắp xóm “chúng ta đã chống được giặc trời... hoan hô... hoan hô... tinh thần cách mạng”, 2 chị lại được nước la ơi ơi: “Ui chao là nỗ vãng miêng trời ơi...”

Ngày chị Tâm, chị Nguyễn vào Sài Gòn... Chị buồn đến quận thất dạ vì không còn đồng minh kẻ tung người hứng giảm bớt nỗi đau thời cuộc.

Chị có máu mê nhạc yêu văn chương, suốt ngày ăn bo bo, sắn khoai độn cơm với nồi canh khế được hái trong vườn nấu nước muối, Chị cũng khao khát một tình yêu để có thể quên cảnh nghèo cảnh đói hiện tại, nhưng thật khó vì nhan nhản trước mắt toàn là kẻ thù không đội trời chung, thanh niên tìm đường vượt biển hết, một số đi tù trên rừng núi, nào còn ai dám mơ ước điều gì...

Trong xóm xuất hiện một gia đình mới dọn tới, nghe nói bác Thọ có chồng thiếu tá đi “tù cải tạo”. Nhà bác bị tịch thu, không nhà không cửa xất bất xang bang, được bác Cầu (bạn thân) có nhà kho dư sau vườn cho bác đến ở. Bác có 1 con trai, 3 con gái mặt mày thanh tú, phụ mẹ đan len và thêu, còn người con trai (Việt) đang học trường Luật bị bãi bỏ, thất chí đi ra đi vô thần thờ.

Đầu ngã tư có nhà bạn Dung, mẹ mất, cha đi tù, các chị lớn không được học, thêu ngày đêm nuôi cả nhà tới 13 miệng ăn, trưa người lớn nhin đói, phát mỗi trẻ nhỏ 1/4 mẩu bánh trắng, chiều cả nhà ăn bo bo. Toàn người buồn chán chỉ biết hớp mặt mỗi tối trong khí trời oi bức trước nhà Dung hóng mát, nhìn xe chạy qua chạy lại, nói chuyện cho khuây khỏa. Việt cũng làm quen và tham gia, thỉnh thoảng đàn hát nhạc tiền chiến, nói chuyện các phim nổi tiếng trước 75, từ từ Chị có cảm tình với Việt và ngược lại hình như cả 2 đều “tình trong đã ngộ mặt ngoài còn e”.

Thời gian này chính sách nhà nước đưa xuống ép dân đi kinh tế mới, mặt khác cũng đưa ra kế hoạch “sản xuất lao động”, mỗi gia đình đều đóng tiền lên Bình Điền trồng khoai canh tác.

Một hôm theo thông báo từ khu dân phố đã có khoai, yêu cầu mỗi gia đình cử một người đi tập trung theo nhóm lên Bình Điền cuốc khoai, đem về chia các gia đình trong tổ theo kế hoạch. Chị và Việt cũng có tên trong danh sách đi lao động.

Lên Bình Điền phái đoàn đào khoai 2 ngày. Đoàn đâu có gạo hay thức ăn bới lên, chỉ biết lấy đọt rau khoai luộc, ăn kèm nồi khoai nấu. Qua ngày thứ ba là chương trình trồng cấy ngược ngọn rau trước khi ra về.

Buổi sớm nhóm khoảng 10 người vừa đi ra một đoạn thì gặp 3 ông cán bộ ngang qua, bỗng nhiên Việt tạo ra một tràng âm thanh phát tự nhiên trong cơ thể, tức liền mấy ông đứng lại trợn mắt hét lên:

- Khốn nạn, đồ hồn láo mắt dầy

Mọi người tái mặt chưa có phản ứng ra sao thì mặt Việt xanh rờn lấp bắp:

- Dạ thưa cán... cán bộ... em mô... dám... hồn láo, tại vì... em ăn khoai... 2 ngày...

Chưa nói hết lời thì Việt ôm bụng sợ hãi:

- Đó... đó... em sắp... làm nữa... đây nì... đó... đó...

Tràng âm thanh không thể cưỡng chế được, lại tuôn ra, tức tưởi, tàn nhẫn rất to...

Mấy tên cán bộ đỏ mặt giận dữ, một tên bắn chỉ thiên “đoành, đoành, đoành...”

Việt bị còng tay tại chỗ dẫn đi, cả nhóm nhón nháo, gắng trông cho xong bao nhiêu vòm đất để chiều trở về sớm, báo tin cho bác Thọ hay. Tội nghiệp tướng bác gầy gò ốm yếu chạy ngược chạy xuôi lo cho con, 2 ngày sau Việt được thả về.

Từ đó tự nhiên Chị thấy mắc cỡ, Việt cũng không tự nhiên nên lẩn tránh, không còn ra nhà Dung chơi nữa. Cuộc sống đói rách bần dập, mọi người thù ghét chế độ nên rồi cũng thờ ơ, chôn thờ, chôn nhạc, chôn luôn cả chuyện tình cảm chẳng ai tha thiết gì nữa.

Sau đó Chị vào hợp tác xã thêu gối, jazz giường để được yên thân khỏi bị kêu đi lao động thủy lợi. Thêu ngày đêm thiếu đường mù mắt để kiếm sống, nào nghĩ nào mơ “*Là thì sĩ nghĩa là ru với gió. Mơ theo trăng và vợ vẫn cùng mây*”. Chị chỉ biết hát khe khẽ “*Tàn giấc mơ hoa*”.

Năm 30 tuổi, cái tuổi không còn xuân, chỉ còn sự tàn tạ khô héo... Một buổi trưa Chị từ trong chợ Đông Ba đi ra, có anh đạp xe thò trò đến:

- Đi xe không chị?

Chị ngẩng mặt lên mở lớn mắt kêu:

- Anh Đản

- Ủa Tiên đó hở.

- Nghe anh đi tù cải tạo, anh về hỏi mô rứa?

- Anh về gần một năm.

- Từ lúc Mai lấy chồng, Tiên cũng không gặp nó.

- Nó lấy chồng bận lo buôn bán cho cửa hàng nhà chồng, anh cũng ít gặp.

Anh Đản là anh của Mai (bạn học) ở vùng Tây Lộc. Nhà Mai có cây đào rất lớn, mỗi khi đến mùa Mai thường rủ cả bọn lên hái đào từ năm đệ Ngũ, đệ Tứ. Hình ảnh Mai hay gặp anh lúc đó là thường ôm cây đàn ngồi dưới mái hiên dạo hát *Ngày Xưa Hoàng Thị, Chiều (phổ thơ Hồ Dzếnh) Yêu Hết Một Mùa Đông (phổ thơ Lưu Trọng Lư)*, v.v. Bằng thời gian không thấy anh, Chị được Mai cho biết anh đã đi Thủ Đức, sau 75 nghe anh đi tù ngoài miền Bắc.

Anh muốn chở Chị về cho biết nhà, thế rồi sau đó thỉnh thoảng anh ghé nhà chơi, càng ngày càng nhiều hơn, Chị xin vác khung về nhà thêu nên có cơ hội gặp anh thoải mái.

Năm sau anh ngộ ý muốn lập gia đình cùng Chị, anh chẳng chê chị già, nhưng Chị sợ quá với tương lai mù mịt trước mắt và nhớ tới tên chị, tên anh, 2 tên ghép lại thành “Đản Tiên” chắc sẽ thành “Điên Tàn” mất, nhưng anh trấn tĩnh:

- Trời sinh voi sinh cỏ, mộ bia chưa có ai ghi chết vì đói, chỉ là sống mà... ngất ngư thôi, anh với em có chút tâm hồn sẽ vượt qua, chịu đựng được cảnh nghèo đói.

Thế rồi 2 tâm hồn héo úa ký bản án chung thân, chiến dịch ép đi kinh tế mới lại tiếp tục, danh sách nhắm vào anh, anh cũng quá chán chường mệt mỏi nơi thành phố “người chở thò” đông hơn khách đi xe, công an lại để ý bắt anh lên khu phố trình diện hoài. Anh rủ Chị lên Bình Điền để được yên thân.

Bước đầu anh làm 1 ngôi nhà tranh với 2 quả tim vàng, mỗi ngày vô rừng kiếm củi vác về bên đò bán cho người từ thành phố lên mua, Chị chưa dự tính sẽ làm việc gì, nhắm nếu số người lên đông, có trường học nhỏ, sẽ xin đi dạy lại thử xem, hoặc về mượn hộ khẩu người chị xin nhận hàng thuê ở nhà, cuối tháng sẽ về hợp tác xã nộp giao. Chưa tính gì thì Chị sinh con, chăm lo việc nhà, rau trái anh trồng rất tốt, nên thỉnh thoảng Chị cũng gom ít thứ ra chợ bán mua trao đổi, anh chị thay phiên nhau chăm con.

Có một bữa sau giấc ngủ trưa Chị bỗng con qua quán thím Tư ngồi chơi, thấy có thau cá mắm chuồng hấp dẫn, Chị mua về định làm cơm chiều. Anh Đản đi bán củi về, chị khoe mấy con cá mắm bỗng đứng anh nổi quạu hét lên:

- Đi đốn củi cả ngày mệt đừ, về vợ cho ăn cá thúi. Mê quán thím Tư quá cái gì cũng mua ở đó, không chịu tới mấy nhà câu cá hỏi mua đồ tươi về nấu ăn, đản bà chi mà vụng rứa

Chị cũng cãi lại:

- Cá đó mà thúi à.

- Thì thúi mới đem làm mắm chớ, tui dọt cho mà xem.

Anh vừa nói vừa vung tay quăng mạnh vô chuồng heo gần nhà bếp, một con heo chồm dậy chực ngoạm thì anh la oí oí:

- Chụp lại, chụp... chụp... chụp...

- Không chụp... quăng rồi khỏi ăn.

Anh phóng mình vô chuồng vừa lúc con cá đang bị heo ngoạm một nửa, anh chụp lôi giật lại và lượm mấy con cá khác rơi tung toé, đưa chị và than đói bụng. Chị rửa sạch mấy nước kho bỏ thêm đồng ốt trái, ra vườn cắt rau khoai luộc, buổi cơm chiều vừa ngồi ăn anh vừa nói:

- Cá thúi mà cũng ngon hí.

Chị chẳng thèm nói chi, tuy nhiên chị quay mặt giấu nụ cười khi nghĩ chuyện vừa qua.

Tối lại với khí trời oi bức, anh lại ôm cây đàn ra ngồi hứng gió, dưới trăng mờ tiếng đàn như thấm thiết theo giọng anh hát:

“Chỉ hai đứa mình thôi nhé!

Đừng cho trăng nép sau hè

Chỉ hai đứa mình thôi nhé!

Đừng cho hoa lẳng tai nghe

Mình yêu mái nhà nhỏ bé

Đường hoa khuya sớm đi về

Mộng xinh có giàn thiên lý

Đời vui tay nắm vai kẻ...

(Anh Bằng & Lê Dinh)

Chị nằm ôm con dỗ ngủ, mơ màng theo lời hát, lòng dâng lên niềm rung cảm dạt dào. Chị biết anh đang buồn, đang tìm về chính mình, trốn ẩn thực tế với cuộc sống bần hàn tối tăm không có tương lai, tự ru mình bằng thế giới của âm nhạc êm đềm bay bổng, anh say sưa hát tiếp bài thơ của Đinh Hùng được nhạc sĩ Nguyễn Hiền phổ nhạc **Mái Tóc Dạ Hương**, hình như anh hát tặng Chị thì phải, vì anh biết bài ruột của Chị mà.

“Từ già hoàng hôn trong mắt em. Tôi đi tìm những phố không đèn. Gió mùa thu chớm bao dư vị của chút ân tình hương tóc quen. Từng bước lằn theo trăng viễn khơi...”

Chị cũng đang chìm đắm... đúng như anh từng nói “có chút tâm hồn sẽ dễ cùng nhau quên cảnh nghèo cảnh đói”. Chị mơ màng ngắm ánh trăng xuyên qua khung cửa, nhớ lại bữa cơm “cá mắm”, Chị thấy

thương anh chị lạ và mỉm cười trong bóng tối. Thế rồi chị mơ màng lâng lâng theo cung điệu bản nhạc *Cánh Buồm Xa Xưa (La Paloma)*, *Chiều Tà (Serenata)* rồi chìm đắm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Có lần anh bán được nhiều củi, về khoe chị và nói lâu lắm rồi thêm bún bò. Sáng sớm hôm sau Chị đi xe xuống chợ Đông Ba mua các thứ nấu bún bò và nhiều đồ khô, nhanh chân về nhà ra tay buổi ăn chiều cho kịp.

- Tiên ơi có thiếu chi anh đi mua cho.

Trời ơi có bao giờ anh để ý chuyện bếp núc! Chị được nước sai đủ thứ, anh rất sốt sắng chạy đi chạy lại mua thêm lật vật, lật hành ngò rau răm.

Nồi bún bò đang hầm khói bay lên cao, mùi sả thơm phức ngào ngạt, tự nhiên anh quanh quẩn bên chị, mặt lộ nét vui vẻ hơn hờ. Anh ngẩn mặt mơ màng nhìn trời xanh được pha đám khói lam chiều đang bay lơ lửng, ánh nắng vàng ươm bên kia đồi, hoa lá cỏ cây xanh tươi thắm giáng hạ, bỗng dung anh thốt lên:

- Tiên ơi... anh chưa thấy buổi chiều mô đẹp như buổi chiều ni.

Chị đang múc vá nước nêm nếm, cũng nhìn anh nín cười

- Ủ! tui cũng chưa thấy chiều mô anh đẹp trai bằng buổi chiều ni.

- Chưa khi mô anh thấy hạnh phúc như hôm ni.

- Ủ... chưa lần mô tui thấy anh dễ thương như hôm ni.

Tối đó bên ngọn đèn dầu có 2 mái đầu cúi xuống say sưa gặm mấy khoanh giò móng, húp xì xà xì xụp trong niềm thỏa mãn vô biên...

Một hôm em anh từ Huế chạy lên gặp anh báo tin có điện HO mà anh không hay gì hết, thế rồi 2 bên nội ngoại cho mượn tiền để anh chạy giấy tờ.

Gia đình anh chị qua Mỹ năm 1990 với điện HO4 rồi vai kề vai, tay cầm tay cùng nhau cày bừa...

Chị đang thả hồn về quá khứ thì phone Dũng gọi về thăm Mẹ, nói chuyện trên trời dưới đất một hồi và chọc cười Chị. Sau đó Chị sực nhớ chuyện “cho thuê phòng”. Chị lái xe ra chợ VN xin quyển báo Thần Mổ, lật tìm trang “Share Phòng”, có đến mấy trang dài chi chít mục rao, sau khi nghiên cứu kỹ càng giá tiền chung chung cho thuê phòng, điều kiện ra sao, Chị thảo vài dòng như sau gửi lên báo nhờ đăng:

“Nhà vùng Milpitas dư 1 phòng cho share, free điện nước, giặt máy, cable, WiFi, ưu tiên cho người đi làm độc thân, liên lạc số phone... hỏi bà Tiên”.

Chị hay đi chùa TT nằm trên đường White, tình cờ nói chuyện thuê phòng, bác Sơn (bạn chùa) vỗ vai Chị:

- Sao con không nói sớm để phải tốn tiền đăng báo uống chưa? Bác có đứa cháu gái độc thân đang cần thuê phòng, nào có biết con...

Chị sáng rực mắt lên:

- Ô em bao nhiêu tuổi, ai chớ cháu bác thì con yên tâm.

Sau khi hỏi đáp những điều cần biết, Chị thỏa thuận để cháu bác tuần sau dọn đến cho đúng ngày đầu tháng, và theo yêu cầu của chị là đóng tiền trước.

Cô Hạ khoảng chừng trên 30 tuổi, nét mặt dễ thương “biết đâu khi gặp Cô, chú Út sẽ thích”, Chị hy vọng vậy vì chú Út năm nay đã trên 40 tuổi mà vẫn độc thân chưa chịu lấy vợ.

Hôm đầu tiên, cô Hạ xin:

- Chị cho em mỗi ngày ra thắp nhang cúng Phật được không?

Chị mừng rỡ:

- Phật là chung của những người có niềm tin và mộ đạo, em cứ tự nhiên, chị rất mừng vì em có tâm thành.

Liên tiếp mấy ngày Cô Hạ ra thắp nhang lạy Phật, nhưng qua ngày thứ 3 Chị hơi để ý thấy cô cầm cả nạm hương đốt cháy rồi đi vào phòng đóng cửa, Chị gõ cửa nhắc nhở:

- Em nên ra ngoài thắp nhang đi, vô phòng ngột thở nguy hiểm.

Ngày sau, ngày sau nữa... chị bận đi học và ghé chợ mua ít thức ăn, nhưng về nghe anh Đoàn kể lại và nhìn chị:

- Bà hay quá ha, có ngày cháy nhà như chơi.

Chị bắt đầu thấy run không hiểu cô này ra sao. Hôm sau ngày cuối tuần Chị ở nhà theo dõi vẫn thấy lặp lại hành động cũ. Lần này chị gõ cửa bắt đưa hết nạm hương đang cháy ra ngoài nhúng nước, lấy lý do tránh hỏa hoạn. Sau đó Chị gọi phone bác Sơn kể sự tình. Chị trách bác:

- Cô Phượng có vấn đề thần kinh tại sao bác giấu con, mong bác thông cảm và đến chờ Phượng về dùm con.

Mặc dù cô Hạ ở nhà Chị 1 tuần nhưng Chị trả tiền lại hết và thấy nhẹ nhõm vô cùng khi cô Hạ ra khỏi nhà. Chị nghĩ “thua keo này ta bày keo khác”, dự tính sẽ tìm người tiếp tục sau 1 tuần từ chối những cú phone gọi đến.

Tiếng phone reng, Chị nghe đầu dây bên kia giọng Huế. Ôi chao gặp đồng hương làm Chị phấn khởi. Cậu ta làm cuộc hẹn với lý lịch làm nhà hàng Anh Đào gần nhà Chị, cách 2 block đường, cậu đóng tiền và xin ngày mai dọn đến.

Hôm sau cậu gọi phone nhờ đến đón vào buổi tối, Chị cũng hơi thắc mắc nghĩ thầm “sống xứ Mỹ này bao lâu mà chưa sắm được chiếc xe dù cũ” nhưng rồi Chị nghĩ lại “có việc làm đóng tiền nhà là yên tâm rồi”.

Đến nhà hàng, cậu ta đã đứng sẵn với một đùm quần áo bỏ trong bao rác gọn gàng. Cậu cho biết tên là Hải qua Mỹ 10 năm rồi, thuê nhà Chị để đi xe bus cho gần chỗ làm. Chị dẫn vào phòng hướng dẫn sơ và chỉ cho Hải thấy giường nệm đã có sẵn.

Buổi sáng Chị đang đứng bếp nấu oatmeal chuẩn bị buổi điếm tâm cho anh đi làm, Chị nghe tiếng Chú Út la oí oí:

- Ai cũng có đồ vệ sinh cá nhân, tại sao lấy bàn chải đánh răng của tui dùng ướt nhẹ vậy?

Có tiếng Hải bước vào phòng restroom:

- Ôn mi, mai tao mua... cái khác

Chú Út không thèm trả lời bỏ đi ra ngoài.

Sáng kế tiếp vẫn nghe tiếng chú Út nói lớn:

- Ai cho anh lấy dao cạo râu của tui dùng bẩn quá rứa, dính râu đầy dao cạo, anh chi đó vô đây mà coi nì.

- Ôn mi, mai tao mua... cái mới.

Chị khựng người nhưng tránh mặt, lờ đi như không nghe. Anh Đoàn đi cày suốt ngày, chiều tối về chúi mặt sữa máy cho khách chẳng có hơi để nói. Aanh vừa ăn sáng vừa nhìn Chị nghênh mặt cười mép rồi đi ra khỏi nhà

Hai hôm sau, trong buổi cơm tối, anh Đoàn sực nhớ ra điều gì, ngẩng mặt hỏi Chị:

- Sáng nay không thấy ly cà phê phin, bà quên pha hờ?

Chị trương cổ cãi:

- Ông có lộn không, sáng mô mà chẳng pha cà phê sữa, coi bộ ông uống rồi quên.

Cãi qua lại rồi chẳng có kết quả, chờ anh đi ngủ, tối đó Chị ngồi chờ Hải về để hỏi ly cà phê, mặt cậu tỉnh bơ:

- Thì Chị pha cho anh uống cũng giống tui uống vậy thôi.

Chị đờ lười luôn trợn mắt nhìn Cậu:

- Cám cậu từ nay không được uống, muốn thì tự pha lấy mà uống.

Vài ngày sau anh Đoàn phát hiện mất mấy CD của khách đem tới thử máy, nghi ngờ cậu Hải này, bắt Chị phải tìm cách lấy lại để anh giao cho khách. Chị tức tốc đến nhà hàng gặp cậu hỏi chuyện, cậu chối không lấy, bảo Chị về trước. Nửa tiếng sau cậu ta về chạy vô đứng trước bàn Phạt nói to:

- Lạy Chúa... con không hề lấy, nếu có lấy Chúa... Chúa... Chúa... phạt con đi...

Chị chán nản thờ dài chẳng biết làm sao hơn.

Tiếp tục anh Đản lại bị mất vài thứ trên bàn sửa máy, lần này anh bực bội hẳn Chị phải mời Hải đi, Chị đành báo tin cho cậu biết lấy có “có cháu ở VN sắp qua du học” và trả lại nửa tháng tiền nhà kể từ khi Hải dọn vào được 2 tuần.

Sáng sớm hôm đó Hải đi lặng lẽ không ai hay. Vào dọn phòng, thấy thùng rác có tờ báo đập trên, mở ra Chị hơi ôi... một thùng nước tiểu gần đây, vàng khè, mặt nệm cũng chẳng bọc... nhưng Chị chỉ âm thầm đi dọn lẹ vì sợ anh Đản biết.

Đêm nằm trằn trọc hơi khó ngủ, Chị suy nghĩ không biết Huế kiêu chi lạ quá, hay là lúc nhỏ bị té giếng, hoặc là sút chuồng từ bệnh viện tâm thần, Chị thờ dài nghĩ “mở small business không ngờ kiếm tiền khó quá hê”.

Anh thấy Chị có vẻ mất ngủ, trăn qua trở lại thì chọc Chị:

- Đã ngán ngâm chưa?

Sự khích bác của anh làm máu anh hùng Chị nổi lên:

- My business... chẳng ngại núi e sông... sẽ tiếp tục chiến đấu...

- Bà liệu chừng đó nghe, tự nhiên người lạ lọt vô trong nhà ở, không biết họ ra sao.

Thật sự anh cũng vui đầu làm việc, thỉnh thoảng gặp chuyện thì thốt vài câu, chứ anh vẫn ngâm chiều ý Chị.

Người share phòng thứ 3 do một em trên chùa dẫn đến, tác phong với đôi kính cận có vẻ nghiêm trang điềm đạm, trực giác vừa nhìn thấy tự nhiên Chị có sự tin tưởng nên chẳng hỏi lý lịch gì hết. Cậu chỉ chừng dưới 40 tuổi tên Phong tỏ thái độ rõ ràng gởi tiền trước 1 tháng.

Phong rất lịch sự chỉ ở trong phòng hoặc đi ra đường. Có đôi lần Chị về sớm bắt gặp Phong ngồi yên lặng trước bàn Phật nhắm mắt như đang cầu nguyện hoặc tham thiền. Hai tháng sau Chị thấy Phong hay ở nhà và có xuống bếp nấu ăn, nhưng chỉ nấu sơ sài một món chay ăn nhiều ngày, đôi khi có món gì đặc biệt Chị mời nhưng Phong từ chối.

Sau này Chị khám phá Phong ăn chay, biết ý khi có món phở, bún chay chị mời thì Phong xuống dùng cùng ông xã Chị. Dần dà Chị tìm hiểu qua bạn trên Chùa mới biết Phong là kỹ sư, chuyên đi công tác giao dịch các nước ngoài, bị laid-off gần 2 năm nay, vợ ly thân, nhà cửa bị tịch thu. Chị chung hứng, gậm nhấm thuyết “sắc không” của nhà Phật, chỉ cầu mong những lần Phong ngồi trước bàn Phật cố gắng xua phiền não, và trấn tĩnh tinh thần “tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến”.

Đầu tháng thứ 4, Phong gặp Chị nói có vẻ ngập ngừng:

- Chị cho em chậm trả tiền nhà ...

Chị chưa để Phong nói hết, vội lên tiếng:

- Phong cứ ở đây đi, không sao hết “sông có khúc người có lúc”, khi nào có thì trả, don't worry, cà phê, gạo cứ lấy nấu tự nhiên chẳng đáng bao nhiêu cả.

Phong cảm ơn bày tỏ sự xúc động, sau đó có vẻ mở lòng hơn... kể về công việc và nhà cửa, Phong cho xem hình nhà to lớn bị tịch thu, cho biết chơi stocks bị mất sạch không cứu vãn được...

Một buổi tối, Phong xuống khoe vợ chồng Chị:

- Sáng nay em đã có cuộc phỏng vấn trên phone tới 4 tiếng đồng hồ, nếu được sẽ hẹn buổi phỏng vấn khác, không phải ngành nghề của em, nhưng bây giờ thấp hơn em vẫn mừng.

Sau đó Phong cho biết có thêm 2 cuộc phỏng vấn tới 8 tiếng nữa, họ nhận tuần sau Phong đi làm ở vùng Sunnyvale. Tháng lương đầu tiên không biết Phong làm bao nhiêu nhưng hý hửng đưa Chị 3 tháng tiền nhà không thiếu một xu. Phong đưa ra xấp giấy tờ thiếu thuế chính phủ hơn 60 ngàn. Chị can ngăn không cần phải trả hết, nếu cần việc gì quan trọng cứ làm trước, nhưng Phong bày tỏ sự vui vẻ “không sao đâu chị”.

Phong đi làm việc được 1 tháng thì báo tin cho Chị biết sẽ dọn ra tháng sau, về lại với vợ con. Chị cảm thấy tiếc buồn cậu em tánh tình dễ thương hiền lành, nhưng cũng rất vui nghe tin gia đình hàn gắn lại hạnh phúc.

Người thuê phòng thứ 4 là cô sinh viên học trường State San Jose, nhà dưới thành phố Sacramento. Cháu Phụng có nét mặt thanh tú dễ thương. Cháu kể trước đây share phòng đường Santa Clara, nhưng sau này khu đó không được an toàn, chung quanh đậu xe bị đập cửa kính nên cháu tìm nơi khác. Cháu vào ở rất êm thắm, nhìn dáng dấp cùng mái tóc dài của cháu là thấy mến liền. Chị đã từng mơ ước đứa con gái nhưng trời chỉ cho 1 cậu con trai, nên thấy con gái ai cũng thích ngắm. Phụng học về ngành accounting, cuối tuần có khi về thăm nhà, có khi không. Cháu rất lễ phép, đi đâu cũng thưa hỏi, nếu không gặp mặt cháu gọi phone báo tin, điều này làm Chị rất có cảm tình càng ngày càng thương. Dần dà Chị xem như con gái, hôm nào có món phở, bún hay thứ đặc biệt đều để dành cho cháu. Có những hôm chủ nhật đi Chùa, cháu xin đi theo và kể “bà ngoại, mẹ cháu hay sinh hoạt giúp Chùa, lúc nhỏ cháu học lớp tiếng Việt và sinh hoạt gia đình Phật tử, sau này bà vợ nhiều cháu tạm nghỉ ...” Đến Chùa cháu thấp nhang lạy Phật, cầm chổi quét sân, sau giờ thọ trai, tự nhiên chen vào rửa chén lau bát như đã từng quen cảnh sinh hoạt này.

Ngày lễ Mother's Day Chị có bình hoa lan màu tím thật đẹp do cháu tặng, Chị rất vui thích đặt nó lên bàn Phật cúng dường.

Chị thích cháu Phụng quá, lòng thầm mơ ước cho Dũng (con trai), réo gọi con về thăm mạ hoài nhưng Dũng cứ than bận công việc bù đầu.

Mùa Noel Dũng về sớm một tuần, Chị lạng xăng nấu bún bò, chè hạt sen Tịnh Tâm Huệ có bán các chợ, làm gói cuốn tôm thịt sắp xếp cho Phụng ngồi dùng tối chung. Tuổi trẻ bắt chuyện học hành, công việc rất tự nhiên, đêm đó Chị vào phòng cháu nhỏ nhẹ:

- Con thấy Phụng sao?

- Sao... cái chi mạ?

Chị cú đầu con trai:

- Thì có thích không, tìm cách làm quen đi, mạ thích tính nết Phụng quá, ở Mỹ gặp gái như vậy là hiếm đó con.

- Mạ ơi! Ở xa xôi, công việc của con bù đầu, chưa có thì giờ nghĩ tới đâu.

Chị biết tính con trai ít nói và không thích ai nói nhiều nên cũng im chẳng hỏi thêm lời nào, nhưng chị cũng còn đường dò dẫm Phụng. Chị nói xa nói gần:

- Phụng có bạn trai chưa không thấy dẫn về nhà lần nào hết vậy.

Cháu cười hiền lành rất tự nhiên:

- Dạ con có rồi, bạn đang ở xa.

Vậy là giấc mộng ấp ủ trong lòng Chị bỗng tiêu tan ...

Thế rồi duyên chỉ đến với nhau được 1 năm, Phụng tốt nghiệp ra trường... Lúc đi Phụng ôm vai Chị nói “thỉnh thoảng có dịp lên đây con ghé thăm bác”. Chị cũng hy vọng như vậy.

Ngày cháu dọn nhà không có nỗi buồn nào bằng lúc đó, Chị chẳng tha thiết ăn uống, người như mất hồn, mắt vật gì quý báu vượt khỏi tầm tay, người cứ ngơ ngẩn giống gái 18 đang tương tư ai vậy.

Chị uể oải suốt cả tuần với nỗi buồn xâm chiếm khi thấy căn phòng trống, lòng tiếc nuối khôn nguôi nhưng rồi Chị dần dần tỉnh lại, chị nhớ lời Phật dạy “gần cái gì ta ghét là khổ, xa cái gì ta thương là khổ” bây giờ mình phải biết dung hoà giữa cái thương và cái ghét thành điều bình thường mà sống bình tâm lại, tại sao Chị lại quá tình cảm như vậy, những người share phòng thì cũng giống như quán trọ khách đến rồi đi, Chị đã quá ủy mị mềm nhũn... Chị bắt đầu đào thải nỗi buồn từ từ, dù sao Chị vẫn kiếm người share phòng cháu chắt bên quê nhà đang trông, bao nhiêu hội đoàn gửi thơ đến mời ủng hộ đóng

góp những việc thiện, “yes... my business” chị lấy lại tinh thần, tinh táo tiếp tục đăng báo mục “share phòng”.

Người thứ 5 là phụ nữ độ tuổi trên dưới 50 tên Thanh, dáng người cao to, hình như cô hợp bơ sữa xứ Mỹ nên bề ngang bị quá tải. Thanh làm nghề địa ốc, Cô nói việc tự do nên làm ở nhà.

Một chiều Chị đi tập thể dục về hơi trễ, lái xe tới trước nhà, gặp anh Đàn đi lui đi tới, vừa thấy xe Chị leo lên thêm anh nhào tới với vẻ mặt bức bối:

- Tui về sớm lúc 5 giờ, tưởng tranh thủ sửa cho xong 2 máy khách đang hối thúc, ai dè nhìn vô cửa sổ bếp thấy cô Thanh ăn mặc áo ngủ đứng choáng nơi bếp, tui không dám vô, tui làm bộ đi dạo lui tới cả tiếng đồng hồ rồi đây, bức mình quá đi.

- Thì cứ vô, biết đâu cô thấy anh sẽ đi vô phòng.

- Biết cô có vô phòng hay không, tui ngại lắm.

Chị suy nghĩ không biết lựa lời nào để nói với Thanh, không lý nói lộ liễu “thấy chồng chị về em nhớ vô phòng, em không nên mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng.” Vô duyên quá đi, dù sao thì Thanh cũng là người hiểu biết chắc chắn sẽ không chấp nhận, và còn tự ái cao nữa, Chị suy đi nghĩ lại rồi tự nhủ “hy vọng không có lần thứ 2...”

Ba hôm sau, anh Đàn về nhà, nhìn qua cửa sổ không thấy có người, anh lại phải sửa gấp máy nên vào nhà lẹ. Vừa soạn máy ngồi xuống thì cô Thanh xuất hiện với bộ áo ngủ mỏng tanh, 2 dây trụi xuống hở gần hết bộ ngực, hở cả tấm lưng trần bệu thịt cứ vờn ra vờn vô trước mặt anh, làm anh sợ những vụ kiện “sách nhiễu tình dục” vẫn thường nghe thấy, “ngôi nhà vắng chỉ có người đàn ông và người phụ nữ, cô ta có ý gì đây mà sao ăn mặc sexy, sàng qua sàng lại trước mặt anh như vậy, thôi thì đề phòng trước...”, nghĩ vậy anh bước ra khỏi nhà làm như đi dạo cảnh trước sân, nhất định chờ chị về mới vô nhà. Thấy Chị, anh lắc đầu mệt mỏi:

- Không thể để tình trạng này kéo dài nữa, nhà của mình lại không dám vào, bà tính sao đây?

Chị cười bả lả:

- Không ngờ có ông chồng hiền lành, lạnh cảm trước người phụ nữ như vậy, thôi để từ từ tui tính.

Thật ra Chị vừa biết thêm vài chuyện của Thanh mấy ngày qua, tình cờ nói chuyện phone nhắc tên Thanh làm địa ốc, bạn Chị ngờ ngợ hỏi đi hỏi lại. Khi đoán chắc, bạn kể “cô Thanh này giỏi lắm, trước kia là kỹ sư nhưng bị mất việc, sau cô làm đủ nghề lung tung vẫn chẳng khá, vẫn thấy đi thuê phòng hoài.”

Chị đã băn khoăn suy nghĩ “đâu phải ai qua Mỹ cũng thành công, cũng dễ kiếm tiền đô, bây giờ nói khéo Thanh đi thật là bất nhẫn”, nhưng cứ để ông xã cần nắn mình như vậy sao chịu nổi, thôi thì không thuê nhà mình Thanh vẫn có nơi khác, nghĩ tới sao lòng Chị thấy không vui chút nào và rất ngượng ngùng, nhưng chuyện làm phải làm.

Chị can đảm nói khéo cháu bên Việt Nam sắp qua du lịch, Thanh hình như đã quen kiểu này nhiều lần, không nói, gật đầu đưa ra điều kiện.

- Chị cho em lại tiền thuê phòng, em đến nhà ai phải có deposit họ mới nhận.

Chị nghe xót xa cho Thanh, người trí thức không được đời ưu đãi, nhưng tại sao Thanh lại hay ăn mặc sexy là cả gần ông xã Chị, có thể gài bẫy rồi tri hô kiện tụng s exual harassment (sách nhiễu tình dục) chẳng?

Chị nhớ lại 2 trường hợp xảy ra cách đây không lâu từ người quen... Anh C mới qua Mỹ vài tháng, làm nghề bỏ báo. Một sáng sớm như thường lệ đi quăng báo, tình cờ thấy em bé đi học bị vấp té, anh C chạy đến đỡ dậy theo phản xạ tự nhiên, vài hôm sau có đơn từ tòa án gửi về báo anh bị kiện về tội “sách nhiễu tình dục”.

Anh A chồng chị Hoa làm chung hãng điện tử, chị vợ kể lúc chồng vượt biên qua trước với đứa con trai, 2 cha con thuê căn phòng rẻ tiền trong khu apartments, có cô hàng xóm người Phi hay chạy qua làm

quen, muốn giúp mọi thứ kể cả đi giặt đồ dùm, nhưng anh A luôn từ chối né tránh. Thời gian sau có đơn gọi tới anh A “sách nhiễu tình dục”, bà Phi kiện.

Cả 2 vụ đều huê làng, tòa án xét 2 anh vô tội.

Thôi thì phòng bệnh hơn chữa bệnh, chị tính nhắm Thanh đã ở được gần 2 tháng, nhưng tháng thứ 2 chưa thấy trả tiền, Chị giấu chồng đưa lại tiền tháng đầu tiên, xem như cho ở free vậy. Chị cũng thấy thương tâm nên cho ít thức ăn Thanh mang theo, sau đó Chị thờ thẩn mấy ngày lo âu dùm Thanh, chỉ một thân một mình cái tài không vực nổi tiền bạc và danh vọng, Chị chỉ biết thở dài...

Người thứ 6 tên Khoa khoảng trên 30 tuổi, lần này Chị rút kinh nghiệm... điều kiện đưa ra là giữ 1 tháng deposit và 1 tháng tiền nhà trả trước, cháu này vui vẻ đồng ý liền. Được biết Khoa làm trong bệnh viện Stanford về khâu sản xuất dụng cụ, mặt mày sáng lạng với đôi kính cận thanh tú. Hôm đầu tiên có buổi hẹn, Khoa đến sớm hơn gặp anh Đản tiếp xúc, lần đầu tiên Chị nghe anh thốt ra:

- Tui thấy mặt cậu này là thích liền, nhìn trí thức quá trời.

- Đừng nói trước nghe ông xã, trí thức chưa đủ đâu, còn nhìn cách xử sự và phẩm chất có đạo đức không đã nghe “Thiện căn ở tại lòng ta. Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài”.

- Trời tự nhiên bà xô thơ Nguyễn Du chi vậy.

- Thì lâu lâu nhớ cho tui xô một tý chớ.

Hai ông bà già cùng cười, lần đầu tiên “my business” có ông tham gia hỗ trợ tinh thần.

Khoa đi sáng tối, về nhà chỉ ở trong phòng, gặp mặt thì chỉ cười nhẹ lễ phép. Có điều đặc biệt phòng Khoa không bao giờ khóa, thỉnh thoảng có gió thổi cánh cửa hé ra, Chị ghé mắt nhìn lén vào trong, không thể không khoe với ông xã, chị kéo tay anh xem cùng Chị, Khoa thật là người sống ngăn nắp, qua cách sắp xếp căn phòng rất gọn gàng.

Bao nhiêu lần Chị mời ăn bún bò hay phở Khoa đều cảm ơn và từ chối, thời gian cứ qua đi, khoảng 3 tháng sau, ngày đầu tháng Khoa đóng tiền nhà, chị nhận phong bì hôm sau mở ra thấy dư \$50, chị nghĩ “muốn thử lòng mình hay sao mà đưa dư vậy”, Chị trả lại thì Khoa nói:

- Cho cháu góp thêm tiền nhà.

- Khi nào Cô tặng thì sẽ báo, bây giờ Cô không nhận dư.

Thấy nét mặt chị nghiêm nghị nói chuyện cứng rắn đầu ra đó, Khoa đưa mắt ngó một hồi rồi miễn cưỡng cầm lại. Ba tháng sau lại cũng đưa dư tiền, cũng như lần trước Chị trả lại, nhưng lần này Khoa mạnh dạn:

- Cô cho cháu gọi thêm, cháu xài điện nước nhiều lắm, cô không nhận cháu khó xử sẽ không dám...

Dùng dần mãi Chị không biết làm cách nào hơn, đành lấy với tâm trạng ngượng nghịu...

Khoa ở được một năm cũng lại tự động trả tiền nhà \$50, cứ im lìm đưa bao thư. Tình trạng đưa qua chuôi lại cũng làm Chị bực mình, nhưng Khoa cứ khư khư:

- Cháu được lên lương, cô cho cháu gọi thêm cháu mới dám ở đây tiếp.

Thiệt là lạ đời chưa từng thấy, ép Chị lấy tiền thêm rồi còn hăm dọa sẽ đi nếu không nhận. Chị đành lấy nhưng mặc cảm như mình là tên tham lam tiền bạc.

Thời gian này tinh thần chị rất thoải mái vì một phần có Khoa đóng góp giúp Chị đã thực hiện biết bao nhiêu việc từ thiện, tin vui thêm nữa là con trai Chị đổi về Cali làm việc, Phụng thỉnh thoảng vẫn gọi phone thăm sức khỏe, hạnh phúc sao mà tràn ngập như ánh nắng bừng sáng rực bên ngoài khung cửa hạ, bông hoa khoe sắc rực rỡ, bầu trời trong xanh chứa đầy niềm tin yêu với cuộc đời này.

Khoa ở thêm 1 năm nữa thì báo tin Chị biết đã mua được căn townhouse. Duyên chỉ đến ngang đây...

tâm trạng Chị thấy tiếc nuối đồng thời cũng vui mừng cháu có nhà mới. Chị gọi lại tiền deposit, hôm Khoa dọn nhà đi xong anh Đản phát hiện tấm check còn y nguyên chuôi dưới cửa buồng Chị, gọi phone thì Khoa nói:

- Thôi Cô ơi cháu không lấy đâu.

Nói khô hơi, Khoa cũng không chịu nhận lại, thật tình chị cần tiền mới cho thuê phòng chứ Chị đâu muốn nhận đồng tiền tham lam như vậy. Chị gọi phone nhiều lần nữa hỏi địa chỉ nhưng cháu cúp máy, đành giữ lại bất đắc dĩ.

Dũng con trai Chị lần này góp ý trong buổi ăn tối:

- Anh Khoa đi rồi, con nghĩ Mẹ đừng cho thuê phòng nữa, con trả nợ tiền vay trường cũng sắp hết, từ nay mỗi tháng sẽ góp cho Mẹ số tiền như người thuê phòng, chứ con thấy không quen kiểu hết người lạ này vào, người lạ khác vào nhà mình như vậy, mẹ nghĩ sao.

Chú Út hỏi nào giờ công việc chưa bền vững nên vợ chồng Chị giúp đỡ cho ở free từ lâu, nay Chú cũng nói góp ít nhiều để Chị tiêu pha thêm.

Chị nghĩ đến những người thuê phòng thời gian qua cũng tạo nhiều cảm xúc lo sợ, buồn vui nhưng bây giờ phải chiều ý con, có điều lạ nhận tiền người thuê phòng chị lại mạnh tay rộng rãi hơn tiền của em chồng và con trai, có lẽ vì đó là công lao kiếm tiền của chị chẳng?

Một hôm Dũng có vẻ hí hửng cho thêm tiền Chị nói:

- Mẹ giúp bà con bên VN thêm đi, chứ mai một con lập gia đình là không còn hào phóng đâu nghe.

Chị nghe sáng mắt:

- Bộ con có bạn gái rồi hở?

- Đang định nhờ mẹ nấu chi ngon ngon, dẫn về ra mắt mẹ đây nè.

- Con có đùa giỡn không? Sao lâu nay không nghe con nói gì hết vậy?

- Thì bây giờ nói nè, thứ bảy này mẹ chuẩn bị cơm trưa nghe.

Cuối tuần Chị ra tay dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, cắt hoa tươi sau vườn cắm một lọ đủ sắc hoa vàng hồng tím thật vui mắt, Chị nấu nồi bún bò, món quê hương của Chị mà cả nhà đều ghiền, hấp bánh nậm, bột lọc, thêm nồi chè đậu ván đặc con trai luôn thích. Mọi thứ đều xong xuôi trình bày sẵn trên bàn, Chị thấy niềm vui tràn đến, dầu tương lai con Chị có nên duyên hay không, trước mắt Dũng có bạn để hẹn hò đó đây là yêu đời rồi.

Tiếng xe Dũng vừa về, Chị đi lên phòng soi lại dung nhan và thoa chút son cho tươi tỉnh mặt mày xong bước xuống.

Chị trở mắt ngạc nhiên... quá bất ngờ thiếu đường bị... tăng xông luôn:

- Trời ơi... Phụng đây mà... sao vậy? Sao 2 con quen nhau? Hỏi nào?

Anh Đản cũng dương cặp mắt to nhìn chứ chẳng biết hỏi câu gì, Chị cũng hiểu tuổi trẻ bây giờ khác xa thời Chị, người lớn còn ngại con cái, con cái có thể giới riêng kín đáo cha mẹ khó tìm hiểu được. Chị chẳng hiểu Phụng và Dũng quen nhau ở đâu, đã hẹn hò từ khi nào, thôi thì tới đâu hay đó, việc gì vui trước mắt hãy vui hưởng.

Phụng và Dũng cứ nhìn nhau tùm tùm cười, buổi ăn ấm cúng diễn ra, sau đó Phụng phụ dọn dẹp cùng Chị, hình như cháu có vẻ ái ngại lúng túng nên muốn gần Chị để nói điều gì, cháu vừa lau chén đĩa vừa kể:

- Mùa Noel năm đó lúc anh Dũng về thăm nhà, có xin số phone con, sau đó chúng con liên lạc thường xuyên. Anh Dũng yêu cầu con đầu Bác, con phải nghe theo đầu đòi lần gọi phone thăm bác con rất muốn nói ra. Thịnh thoảng cuối tuần anh lái xe về Sacramento thăm gia đình con, bác... tha lỗi cho con nghe.

Chị cười thoải mái:

- Có gì đâu mà con phải xin lỗi. Chúng con trong thời gian tìm hiểu thì kín đáo cũng là điều tốt vì không muốn có ý kiến người thứ 3 xen vào, bác biết tính con trai mà... làm gì con bác cũng thường âm thầm chờ có kết quả mới lên tiếng.

Tuổi trẻ thật đáng nể, thời gian sau Phượng bỏ việc dưới Sacramento, tìm được job trên này tại thành phố Milpitas. Khi công ăn việc làm tạm ổn và thuận tiện, 2 cháu bắt đầu nghĩ đến việc hôn nhân, thêm điều bất ngờ nữa là Dũng đã mua nhà nơi khu Evergreens mấy tháng trước.

Gần ngày đám cưới mới chờ anh chị đến xem nhà mới, 2 cháu đã sắm sửa đồ đạc đầy đủ, trang trí nhẹ nhàng đơn giản, Chị nghĩ thầm “thảo nào nhiều bà hay than bây giờ làm cha mẹ chứ sợ con lắm, nó nói gì nghe đó...” vì nó giỏi quá mà, chữ nghĩa đầy bề ra xã hội không thua ai, muốn vô bếp mở YouTube nhìn là nấu cả loạt món, thích tự lực cánh sinh tạo dựng cơ ngơi riêng không làm phiền cha mẹ.

Đầu xuân năm 2017, Dũng và Phượng tổ chức đám cưới, tự lo từ A đến Z cha mẹ không hề hay biết, gia đình hai bên chỉ có việc lo mâm cúng tổ tiên và vắc thân đến nhà hàng dự... khỏe re.

Dũng rất có hiếu với Chị, tuy đã ra ở riêng nhưng vẫn cho tiền Chị hàng tháng. Năm sau Phượng sinh con trai, gọi bà Nội trông cháu dùm, còn gì vui bằng bà Nội được gần cháu mà phong bì hàng tháng nặng ký gấp đôi. 5 ngày bà Nội bận, cuối tuần bà Nội đi chùa sinh hoạt thoải mái đầy tự tin túi tiền rủng rỉnh rải ruộng phước.

Tháng 3 dịch bệnh Covid -19 hoành hành, nạn dịch đến quá nhanh. Thống đốc Gavin Newsom cũng ra thông cáo dân chúng tuân hành tuyệt đối “shelter-in-place” (ở trong nhà). Dũng và Phượng đều làm việc tại nhà, 2 cháu lo cho tuổi ông bà Nội lớn, cận cận không đi ra ngoài bất cứ đâu, nếu lây bệnh hệ miễn nhiệm yếu rất nguy hiểm.

Chị cũng hết giữ cháu luôn... tối ngày ra vườn đi bộ, lượm lá sâu, tưới nước, nâng hoa, đọc sách và xem phim. Anh cũng nghỉ làm, ăn tiền thất nghiệp, máy móc cũng sửa lai rai, xong gọi phone hẹn khách, để trước cửa nhà, đứng trong nhìn ra, khách bỏ tiền trong bao ni lông chuôi vào, nhiều khi Chị chứng kiến cảnh đó cũng ôm bụng cười cái thời buổi Coronavirus lạ lùng này.

Chị nhớ cháu vô cùng, chỉ biết gặp trên FaceTime cháu và con. Thức ăn 2 tuần con dâu Chị mua Costco nhân viên giao tận nhà.

Hôm nay sinh nhật anh Đan, chúng nó gọi phone chúc mừng và báo đang đứng trước cửa nhà, anh chị mở cửa thấy thùng quà lớn để sát cửa, 2 cháu đứng ngoài ngõ nhìn cười hát “Happy Birthday to Ba”, dong tay cháu lên vẫy rồi cáo về. Anh Chị đem thùng quà vào, nào là cà phê, mấy chai thuốc Move Free (tạo chất nhờn khớp xương), Centrum (hỗn hợp vitamin), Tonic Alchemy (bột xay các loại rau trái cây organic), các thứ bánh Pháp, cheese đầu bò, ôi biết bao nhiêu thứ .. Chị đang soạn ra từng thứ bỗng thấy có phong thư trắng để dưới góc, đang định mở ra thì Phượng gọi phone:

- Mạ đã thấy phong bì chưa? Phần này là của Mạ đó nghe.

- Mạ thấy rồi ...

Chị bỗng nghẹn ngào:

- Giờ có đi đâu ra ngoài, chùa cũng không, các con để đó lo chi tiêu, đưa mạ làm chi.

- Mạ cứ để đó sau này gọi bà con bên Việt Nam, mạ yên tâm, tui con ổn lắm, vậy đi mạ nghe.

Phượng cúp phone, tự nhiên tay Chị run run mở phong bì... số tiền \$2000 ngàn của con và dâu thể hiện tình thương đến chị, nước mắt Chị chảy dài vì xúc động. Anh Đan thấy vậy chọc Chị:

- Bà là nhất rồi, sinh nhật tui mà bà có quà lớn hơn tui nữa...

Chị đang giọt ngấn giọt dài tự nhiên sực nhớ ra điều gì, ngênh mặt nhìn anh:

- Đó... ông thấy chưa, “my business” của tui thành công chưa, nhờ vậy bây giờ mới có con dâu hiếu thảo như vậy.

- Hi... hi... bà quên những người thuê phòng khác hờ.

- Nhớ hết... Đó là một phần đời đi vào kỷ niệm, nói chuyện hiện tại thôi... Hiện tại là của quý lọt vào nhà mình, là mình có phước, là... là... là... Vợ chồng mình kiếp này mang ơn nước Mỹ lắm lắm, nhờ đất nước này mà mình có nhà cửa, có tương lai con cái sáng sủa, có cuộc sống sung túc “Great America”.

Anh thấy chị qua cơn xúc động, nói say sưa như đang sống lại những hình ảnh ngày xưa, những hình ảnh người thuê phòng đã đi vào căn nhà này, anh đậm thêm:

- Đúng... bà đúng lắm, hoan hô.... “your business”, hoan hô nước Mỹ.

Chị cười vui vẻ nhìn anh và sắp xếp các thứ lại gọn gàng, rồi ra vườn đi bộ thông thả khỏi lo buổi cơm chiều, vì đã có sẵn nồi cháo cá và nồi chè sâm bổ lượng nấu trưa nay rồi.

Những sợi nắng dịu dàng len qua cây cỏ, mùa hạ đã ra đi, gió thu nhẹ nhàng mát, một số hoa đã tàn chỉ còn lại vài cây hồng còn đơm bông nở nụ, lá vàng rơi lác đác, tâm hồn chị thấy thoải mái lâng lâng cảm giác hạnh phúc trong tầm tay, vào nhà, Chị lấy phone vừa đi thông dong, vừa ngắm mây trời cảnh vật, ý tưởng tuôn tràn trên phím gõ:

Yêu Thu

Dõi ánh mây hoà sắc tím thu
Mơ đây ánh mắt lịm trời thu
Lao xao lá rụng phai màu nắng
Lãng đãng chiều tàn thắm cảnh thu.
Áo giác say sưa lừa lối hạ
Tâm hồn đắm đuối gọi nàng thu
Bâng khuâng khẽ hát lời tình tự
Hạnh phúc dâng tràn hưởng gió thu.

Minh Thuyết Thành Nội

VỀ CỘI

*Nhuộm vàng rực rỡ nắng thu
Mênh mông trời đất gió ru tứ bề
Lá rơi nhẹ nhàng rú rê
Vỗ về lá úa: cội về nghỉ ngơi
Ý Nga, 16.9.2020*

CHÁY RỪNG

Ai đã vô tình gây ra cháy rừng
Gió thổi bùng lên một vùng lửa khói,
Để chim bay lìa rừng trong sợ hãi,
Để tôi tiếc hoài một khoảng trời xanh.

Tôi muốn rừng khô lá hện hò anh,
Đi bên nhau lá dưới chân xào xạc,
Ngắm suối nước trong, ngắm khe nước cạn,
Rừng sẽ ngoan theo tôi những đường mòn.

Nhưng hôm nay khu rừng đã không còn,
Đang sừng sững với cây cao bóng cả,
Lửa đốt cháy những thân cây gục ngã,
Tro bụi bay về đường phố gần xa.

ĐÊM CHƯA... ĐÊM

*(Xem phim Á Đông, với một đoạn tình tứ:
“Anh cũng thấy trăng gần tròn tối qua và
nghĩ như em. Trời không sao, không có
ánh trăng sáng thì mình sẽ dần dĩ, tình
tứ và hôn nhau dễ dàng hơn.”)*

*

*Em treo lơ lửng vàng trăng
Sáng trưng như thế mà rặng anh vôi...
Hôn em, không sợ trăng soi
Lá hoa chế giễu, nước rồi ngừng trôi?*

*Đưa tay vén tóc, nóng ơi!
Gió đi đâu mát? Mặt trời... đùa em!
Hẹn anh đêm nào thật.....đêm
Em không mắc cỡ, sẽ thềm... hôn anh
Á Nghi, 9.9.2011*

CẢM GIAO MÙA

Nửa đêm thức giấc nghe mưa rơi,
Bỗng thấy lạnh đầu rớt xuống đời,
Bỗng thương cây cỏ ngoài vườn ướt,

Ngọn lửa điên cuồng đã cháy lan ra,
Rừng lá xanh oằn mình trong đau đớn,
Không chỉ người buồn rừng cây cũng khóc,
Rừng trăm năm vẫn thờ với cuộc đời.

Bốn mùa nuôi rừng lớn lên từng ngày,
Mùa Xuân rừng già bỗng nhiên trẻ lại,
Mùa hè gió rung lá khô buông lồi,
Rừng mơ màng khi trời đất thu sang.

Tôi yêu sao những lợi ích đời thường,
Rừng cho gỗ, gỗ thường hay gỗ quý,
Tôi đều cảm thấy mùi hương của gỗ,
Món quà vô tận rừng tặng thế gian.

Rừng vẫn đang cháy hủy hoại dung nhan,
Những cây xanh đã biến thành than củi,
Lòng người ngậm ngùi nhìn những cột khói,
Thương lính cứu hỏa, thương quá rừng ơi.

Xin gió đừng lên, gió mạnh hãy vơi,
Đừng mang hơi nóng đến từ sa mạc,
Xin mưa đến từ mười phương tám hướng,
Bao nhiêu diện tích rừng đã cháy rồi.

Tội nghiệp rừng đã gần gũi con người,
Nhưng con người đã gây ra thảm cảnh,
Một chút lửa vô tình mà tàn nhẫn,
Thành kẻ đốt rừng, thành kẻ vong ân.

Hẹn ngày mai ngày mốt lửa sẽ yên,
Bầu trời lại xanh khu rừng sẽ nguội,
Chúng ta nợ rừng một câu xin lỗi,
Đã yêu rừng mà không giữ được rừng.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Ướt cả hồn tôi mộng nửa vời.

Nửa mơ nửa tỉnh tôi mộng du,
Sáng ra trời nắng còn ngân ngơ,
Trời đất hôn ai mà thay đổi,
Mưa nắng hôn ai mà nắng mưa.

Thời tiết hôm nay khác hôm qua.
Làm tôi bị cảm lúc giao mùa,
Hạ còn lưu luyến vàng phai nắng,
Thu ở nơi đâu đã gần kê.

Chợt thương mùa hạ đến rung rung,
Không thể đợi nhau, không thể ngừng,
Tôi vẫn phải đi về phía trước,
Chào mùa hạ nhé ở sau lưng.

Thấp thoáng mùa thu ở ngoài kia,
Trời mây áo mỏng gió vu vơ,
Chỉ là một mùa đi mùa đến,
Cuộc đời có lúc bỗng thành thơ.

Mùa hạ, mùa thu nhớ thương nhau,
Có lúc nắng vui lúc mưa sầu,
Mùa ơi tôi đã cảm rồi đấy,
Tôi cảm ngay từ trong chiêm bao.

Khoảnh khắc giao mùa kỳ diệu ơi,
Tôi cảm trong mơ cảm ngoài đời,
Tìm đâu sao xuyên mùa năm cũ,
Mùa tiễn mùa đi mây nẻo trời.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Sept 12-2020)

Bỉ Ngạn

Ngày ấy yêu nhau
Khung trời ước mộng
Say đắm vòng tay
Tình yêu cháy bỏng.

Nguyện thề chung sống
Hạnh phúc nồng nàn
Đâu ngờ một thoáng
Tình đã vội tàn.

Mong ước vỡ tan
Khô đau, ray rứt
Duyên phận dở dang
Xót xa kỷ ức.

Bên bờ sinh tử
Để lại hoàng tuyền
Nại Hà cất bước
Quên hết muộn phiền.

Trái ngang nhân duyên
Ngân năm Bỉ Ngạn (*)
Nở đỏ Vong Xuyên
Lá, hoa chia cách
Lưu huyền thiên miên
Luân hồi oán trách...

Nguyễn Phương Thủy
September 11, 2020

(*) <https://hoala.vn/su-tich-hoa-b-ngan.html>

Người Trong Mộng

Chàng đi làm về, thấy nàng ngồi thừ ở *salon*, tờ báo chương trình truyền hình trước mặt. Đưa con bên cạnh chăm chú chơi cái *xylophone*. Ti-vi đang sặc sỡ những đoạn phim quảng cáo. Chàng ngạc nhiên lắm. Thường ngày, nghe tiếng chàng lách cách mở khóa cửa, nàng hớn hờ bế con ra đón. Thế nào nàng cũng chuyển con cho chàng bế và bắt chàng phải hôn con một cái thật kêu. Thế mà hôm nay, nàng dường như không biết chàng vào nhà. Nàng giật bắn người khi chàng hỏi:

- Sao, hai mẹ con bữa nay ở nhà vui không?

Nàng lí nhí câu gì trong miệng, chàng nghe không rõ. Đến tối, chàng thực sự kinh ngạc. Thấy nàng đang bận rộn lo cơm nước, chàng bảo:

- Giờ này ti-vi chưa có gì. Anh tắt nha.

Nàng bỗng cao giọng, vẻ bất bình:

- Sao anh biết không có! Anh không xem thì em xem.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, giận dữ. Chàng đầu dụi:

- Ừ, thì để.

Từ trước đến nay, nàng thường xuyên mắng nhiếc cái ti-vi vì tội rù quên chàng. Nàng từng nói: “Nếu túng tiền phải bán vật dụng trong nhà thì ti-vi sẽ là món hàng đầu tiên phải ra đi”. Nàng rất lạnh nhạt với ti-vi. Chỉ khi có phim xưa, các chương trình ca nhạc, tạp kỹ đặc sắc, nàng mới ngồi trước màn hình nhỏ. Nàng khăng khăng: “Phim hay, ra hẳn ngoài rạp chiếu bóng xem mới thích”.

Ngược lại, chàng mắc bệnh ghiền máy truyền hình. Chàng thường “ôm” ti-vi xem phim trinh thám của Mỹ, hoặc phim kiếm hiệp từ máy video. Nhiều lúc nàng mát mẻ: “Em phải ghen với ti-vi. Coi bộ anh yêu nó hơn em.”

Thời gian sau đó, nàng như một người khác. Nàng lơ là, ít chuyện trò với chàng. Nàng hay nổi nóng bất ngờ. Đôi lần chàng muốn hỏi, nhưng ngại cơn thịnh nộ khó lường, nên thôi. Nàng vẫn quần quít con. Nhưng giữa những chăm sóc, chơi đùa với con, nàng bỗng dấm chiêu, ngưng cười giỡn. Rồi sau đó, như cảm thấy có lỗi, nàng lại ôm con nựng nịu, bù lại những lúc xao nhãng vai trò làm mẹ của mình. Lạ hơn nữa, hàng tuần, nàng tự đi siêu thị mua báo truyền hình. Nàng đọc xuôi, đọc ngược tờ báo, nghiên cứu kỹ càng từng mục. Nàng mở ti-vi cả ngày. Buổi tối, khi chàng xem truyền hình, nàng bế con ngồi bên cạnh. Nhưng nàng chẳng theo dõi cuốn phim hay chương trình giải trí trên màn hình. Khi thấy chàng không xem nữa, nàng bấm đôi đài lia lịa. Chàng nghĩ, có lẽ nàng đang sáng chế trò chơi gì mới. Tính nàng nhiều khi nghịch ngợm, ngộ lắm. Tối nọ, nàng vờ giọng rất tự nhiên:

- À, anh. Anh chàng JJ xuất hiện trong chương trình gì anh biết không?

Chàng nhú mày một hồi:

- Tên nghe quen quá.

Lúc lâu sau, chàng mới nhớ ra:

- À! Anh này làm phụ tá cho ông bầu nổi tiếng của đài ZDF trong các chương trình thể thao đặc biệt đó.

Nàng hỏi dồn:

- Chương trình đó chiếu ngày nào vậy anh, mấy giờ?

Đôi Bóng – tranh Hoàng Thanh Tâm

Chàng nhún vai:

- Bất thường, khi nào có dịp đặc biệt kia.

Từ đó nàng không mở ti-vi mà chỉ dò kỹ chương trình từng ngày. Chàng lơ mờ hiểu, như vậy là nàng muốn xem chương trình Sport Extra. Mà để làm gì! Có trời mới hiểu. Nàng thích thơ văn nhạc, phim ảnh, chứ nàng có màng đến thể dục, thể thao bao giờ đâu.

Chàng định, có dịp thuận tiện sẽ hỏi nàng. Nhưng bận rộn quá. Trong tuần, đi sớm, về trễ. Cuối tuần, hấp tấp chạy từ siêu thị này qua siêu thị kia mua đầy đủ đồ ăn, đồ dùng cho vợ chồng con. Chủ nhật như con thoi, đưa vợ con thăm hai bên nội ngoại. Rồi một tuần lại qua.

Thấy những thay đổi nơi nàng, chàng lo lắng:

- Em có sao không?

Nàng lơ ãnh:

- Em vẫn thường.

Chàng gặng hỏi, dỗ dành:

- Có gì không? Nói anh nghe đi.

Nàng rơm rớm nước mắt:

- Em kể, mà anh hứa là không giận em nghe.

Nàng ngần ngừ, như tìm lời mở đầu thích hợp:

- Cách đây không lâu, em nằm mơ. Một giấc mơ đẹp hết sức. Em nằm mơ thấy anh chàng JJ. Không biết em và anh ta yêu nhau từ lúc nào. Khi đó, đông đủ mọi người trong nhà bếp, em đang đứng rửa chén. Anh ta choàng vai em, nhìn sâu vào mắt em. Ánh mắt làm em chói với. Hai đứa ngồi bên nhau rất lâu, chẳng nói năng gì, mà em vui không thể tưởng. Lúc anh ta cười với em, khoe hai cái răng khềnh, dễ thương ghê lắm.

Chàng phì cười, cắt ngang:

- Thì anh cũng có hai cái răng lòi xỉ nè.

Giọng nàng nhỏ, nhưng rõ, nàng rất xúc động:

- Anh ta cao cao, gầy gầy, có giọng nói ngọt ngào. Em chẳng nhớ, trong mơ, anh ta nói tiếng Việt hay tiếng Đức. Ngày hôm sau, em đến trường, còn ngẩn ngẩn, ngơ ngơ. Lạ thiệt. Hồi giờ em ngủ hay nằm mơ. Nhưng là những chuyện không đầu đuôi và thường sau khi ngủ dậy, chừng mười phút sau, em quên sạch trơn. Giấc mơ này lại tròn trịa câu chuyện. Em chỉ tỉnh cờ thoáng thấy anh ta trong ti-vi. Mà em có hề quan tâm, có bao giờ nghĩ ngợi gì đến anh ta đâu. Lạ hơn nữa, về sau, em vẫn thỉnh thoảng gặp anh ta trong mơ. Có lúc em đi xi-nê với anh ta, đi ngang qua phố phường, anh ta mua những món quà nho nhỏ cho em. Khi gặp anh ta trong giấc mơ, em thấy mình vui sướng vô ngần. Sáng ra, thức giấc, em lại cảm thấy bất an, bứt rứt. Càng ngày, ước muốn được thấy rõ mặt anh ta càng mãnh liệt.

Nàng khóc tẩm tức:

- Anh có giận em không?

Chàng lắc đầu:

- Đâu có, ai lại đi giận giấc mơ bao giờ?

Chàng thở phào nhẹ nhõm. Nàng kể lể nỗi lòng được rồi, mọi việc sẽ ổn thỏa. Nhưng không! Nàng vẫn miệt mài với những tờ báo ti-vi. Chàng hốt hoảng thực sự khi nghe nàng gọi tên JJ trong mơ. Hay là chàng ghen? Nhất định không phải! Nàng rất dạn dĩ và hội nhập nhanh chóng vào cuộc sống ở đây. Tuy nhiên, trong tình cảm, nàng luôn chủ trương, *ta về ta tắm ao ta*. Nếu nàng gọi Hùng, Cường gì đó, chắc chắn chàng sẽ đỏ mặt tía tai, phùng phùng nổi giận. Nhưng người “ngoại quốc” chẳng là đối thủ của chàng. Mươi anh JJ chàng cũng chẳng ngán. Nàng bệnh mất rồi. Chàng lo lắng không biết đưa nàng đến bác sĩ chuyên khoa nào, không lẽ đi bác sĩ tâm thần. Chiều đi làm về, chàng sốt sắng cùng nàng nghiên cứu báo ti-vi. Không may, mùa này các đội đá banh nghỉ dưỡng giò. Chương trình tường thuật thể thao cũng không

xuất hiện. Chiều thứ Năm đi làm về, ngang qua sạp báo. Chàng mừng rỡ đến độ suýt la lớn. Hình ảnh chàng JJ ngay trang bìa báo. Dưới có đề tựa: “JJ, một khuôn mặt rất nhiều triển vọng trong làng tường thuật thể thao”. Chàng mua vội tờ báo, phóng như bay về nhà. Nàng sẽ “gặp” hắn, để xem, nàng phản ứng ra sao.

Nàng đang ngồi bó gối ủ rũ trên thảm. Trên bàn có tờ báo giống tờ báo chàng cầm trong tay. Đứa con bên cạnh đang chăm chú xếp mấy con thú gỗ. Ti vi không mở. Nghe tiếng chàng, nàng ngược lên, cặp mắt đỏ hoe. Chàng lúng túng, thấy tờ báo lên bàn, nói vụng về:

- *Alles ok* không em?

Không trả lời câu hỏi của chàng, nàng nói nhỏ:

- Anh đưa con đi chơi một chút đi.

Còn một mình ở nhà, không cần kiểm chế, nàng òa khóc. Không, đó không phải là anh chàng trong mơ của nàng. Nàng hiểu ra. Anh chàng phóng viên thể thao JJ chẳng phải là người trong giấc mơ của nàng. Nói đúng hơn, “anh chàng” trong mơ của nàng chẳng là ai ngoài đời cả. “Người trong mộng” chỉ là bức tranh nàng vẽ vời trong trí tưởng tượng của tuổi đôi mươi. Cửa lòng nàng bay bổng với ước mơ *đời êm như tiếng hát của lứa đôi*.

Nàng ngồi dậy, lau nước mắt, dứt khoát cầm hai tờ báo bỏ vào thùng giấy.

Năm thì mười họa, nàng xem chương trình với những chủ đề đặc biệt của anh phóng viên JJ. Anh ta nói chuyện có duyên, đối đáp thông minh. Tiếng Đức của anh ta dễ nghe cho đôi tai Việt của nàng. Nàng thấy anh ta là một người dễ mến. Nhưng tuyệt nhiên, nàng chẳng chút xao xuyến, vẫn vương.

Như mọi người, cuộc sống của nàng buồn vui lẫn lộn. Lần giờ những cuốn sổ ghi chép chi chít, nàng giật mình khi đọc mấy câu thơ trong nét viết tay ngả nghiêng của mình.

Có khi ta ngủ mà ta biết/ Cũng có khi lòng ta đứng đưng...

Nàng chắc chắn không phải là thơ của nàng, bởi nàng không biết làm thơ. Có lẽ, nàng đã buồn ghê gớm, nên mới mượn mấy câu thơ ướm sùng chép vào nhật ký. Có lẽ, nàng mãi bận rộn sứt sùi, nên quên ghi tên tác giả bài thơ. Bên cạnh những ngày tháng sầu khổ, nàng vẫn có muôn vàn thời khắc hạnh phúc. Có lúc nàng mượn câu nói nàng loáng thoáng nghe đâu đó, *một ngày đẹp trời, cây cỏ đẹp, tình nhân đẹp...* để chụp lại những giờ giấc nàng phơi phới tin yêu.

* * *

Thời gian vùn vụt trôi. Mới hồi nào nàng nằm mộng thấy người của đài truyền hình. Nay đã ba chục năm qua. Nàng vẫn hay mơ trong những giấc ngủ. Đâu ai ngủ mà không mơ. Nhưng chẳng giấc mơ nào có bóng dáng người trong mộng. Thời nay, nếu nàng nằm mơ tương tự như thuở xưa, nàng khỏi cần mua báo ti-vi. Muốn mua, e không dễ, vì báo ti-vi đang trên đường tuyệt chủng. Mở mắt ra, nàng chỉ cần vài phút vào internet là tìm được đầy đủ thông tin, hình ảnh cần thiết. Ai đó đùa rằng, *trăm năm trong cõi người ta/ điều gì không biết thì tra “gú -gò”*.

Ngày nọ, nàng mở đường link người bạn giới thiệu một bài hát phổ thơ của người quen. Bài hát, trong tai nàng, không để lại ấn tượng nào rõ nét. Bởi vậy, nàng vừa nghe hát, vừa dọn dẹp “thùng” thư điện tử. Mãi miết mở thư, xếp thư, xóa thư, nàng không để ý link đã chuyển qua bài hát khác.

Bỗng nhiên, giọng hát trầm ấm của ca sĩ nàng rất ái mộ làm nàng vút phăng mở thư từ ngồn ngàng. Nàng ngồi yên, lắng nghe từng chữ của lời bài hát, lắng nghe từng nốt của tiếng đàn dương cầm diu dặt.

Tôi như nắng cháy ngoài đồng khô khan / Có buồn hoang mang mong giọt mưa về thăm hỏi...

Chữ “hỏi iii” ... luyến nhè nhẹ, như lời ru êm dịu. Phút giây đó, nàng ngỡ như thấy người trong mộng bước ra cõi thực, thì thắm vào tai nàng lời đường mật.

Từ một giấc mơ tôi gặp em niềm vui vỡ bờ/ Từ một giấc mơ tôi về trên ngõ cũ ngày nào/ Trông vời em dáng áo nhạt màu/ Cho lòng thấy đời tôi còn em như giấc mơ.

Nàng ngộ ra, bao nhiêu năm nay, khi nàng lao đao, vấp ngã, không chỉ vòng tay thân yêu của gia đình nâng đỡ nàng, mà còn có “người trong mộng” với chiếc áo được dệt bằng những vần thơ óng ả, những đoạn văn mượt mà, những điệu nhạc du dương, bước ra đời thường, thân ái dịu dàng, nhẹ nhàng an ủi, vỗ về nàng, đắm thắm thắp sáng niềm vui trong tim nàng. Để rồi, nhiều sớm mai thức dậy, nàng có thể xuýt xoa đón ngày mới: “Ôi, đời còn dễ thương”.

Hoàng Quân

Tháng Chín, 2020

THU NÀO CŨNG NHỚ BA MÁ

*Đường này vàng lá sáng trung,
Lối kia cam, đỏ tung bừng sắc khoe
Hồn thơ những tưởng phai nhòa
Nào dè khe khẽ vượt ve, lạ tề?*

*Hạ đi hẹn sẽ quay về
Tuổi đi chẳng hẹn, đất quê vẫn chờ
Còn hơi thở, nhớ hơi thơ
Trái tim yêu chữ mơ mơ màng màng.*

*Thế gian mấy tỷ chàng nàng
Yêu thơ đến thể lá vàng cũng yêu?
Tuổi nào tuổi chập choạng chiều,
Thu nào thơ bớt chặt chiu thu à?*

*Má ơi! Má biết chẳng là
Nhờ thơ con thấy chưa già như thu,
Mượn thu ngọn gió vi vu
Gửi về phương cũ xa mù: nhớ thương!
Ý Nga, 11.9.2020*

BA DẠY BÌNH TĨNH

*Lỡ té xuống dòng sông
Khu nước đang chảy xiết
Làm sao không vẫy vùng
Cho người nổi trên sóng?*

*Người trong cơn hốt hoảng
Phản ứng thật khó lường
Làm gì không luống cuống
Trước những chuyện thất thường?*

*Bình tĩnh không quýnh quáng
May ra chuyện dễ dàng!
Càng thêm chuyện chống chọi
Càng cứng cõi giới giang.
Ý Nga, 11.9.2020*

Điệu Buồn Tháng Chín

(Tình khúc mưa số 60)

Tiếng mưa nhẹ như lòng ai thổn thức

HÃY CHỜ EM BÁO HIỂU XONG

*Lục chà, lục chụp chuyện chi
Mà anh cứ chạy, chẳng đi như người?
Chạy qua, chạy lại người cười
Vấp nhau đau điếng thấu trời, khóc ai.*

*Lãng xãng, lít xít cả ngày
Hỏi mau, cười vội, mới mai rần rần
Mẹ Cha, em út đang gần
Bắt đi xa lắc, phụ ân hiểu từ?
Á Nghi, 11.9.2020*

COI CHỪNG RỆP?

(Viết thay anh V.)

*

*Nhà mình sao có rệp
Nghèo mặc, chức Cái Bang
Trộm đã từng cạy cửa
Chẳng đánh hơi được vàng!*

*Xe mình ai thềm lầy?
Đã cũ, chẳng biết cày
Trộm leo rào, nhìn thấy
Phải vội bỏ đi ngay!*

*Bốn lần trong một tháng
(Ba lần trong một tuần)
Bao tên trộm đã viếng:
Chẳng có gì để khuân!*

*Nước mắc dịch Wuhan,
Trộm mắc dịch cơ hàn.
Cả thế giới ta thán
Mình đành ngậm thở than.*

*Đừng trông chờ cảnh sát
Mình sát cánh thức canh
Tự “*đề cao cảnh giác*”
Như thời Vẹm vào Thành!*

*

*Nghĩ mà thương Ba Má
Thời trộm Cộng tung hoành
Cái gì Cộng cũng cướp*

*Đàn ngân vang trên nổi nhớ tình ta
Đêm chưa qua còn mơ hoài hình bóng
Khúc ân tình sao lạc lối phù hoa.*

*Ngàn trùng xa võ vàng màu hoang phế
Đêm cứ dài cho khắc khoải tơ lòng
Tri kỷ đâu, người thương giờ xa vắng
Giấc mơ đời còn u uất hoài mong.*

*Ngày mai thôi trời sẽ vào tháng chín
Không gian buồn se sắt lá vào thu
Rơi ngập đường xác bay đầy trong gió
Biệt ly tình ngày ấy đã xa mù.*

*Tháng chín đây rồi mùa mưa tháng chín
Bạt lưng trời trong nuối tiếc vô vàng
Hương tóc thơm dấu ngày buồn tháng chín
Lửa hương còn ngan ngát mộng chiều hoang.*

*Mùa thu mưa lá vàng, mùa thu chết
Biết không người là nổi nhớ vô thường
Đếm lá rơi rã rời chân em bước
Mai anh về tình xa cách muôn phương.*
Ngọc Quyên

Miền Nam mắc dịch nhanh:

*Áo quần phơi chưa ráo
Đã có người rút giùm.
Nhà ai cũng húp cháo
Cả nước chung một cùm!*

*Thời mắc dịch-cưỡng-chiếm
Cộng cướp nhà, cướp xe
Chiếm tất cả quý hiếm
Dân: trên Búa, dưới Đe.*

*Vậy mà mình không chết
Nhờ công Ba Má lo.*

*- Nay: Cướp xưa, Cộng chết
Thầy trò chung một lò!
Lo là lo mai một
“Cột đèn cũng phải đi”
Giặc búng lên mà đốt
Quê hương chẳng còn chi!*

*

*Tức mình mấy tên trộm?
Anh cứ việc khinh khi
Cướp Cộng còn chưa sợ
Trộm tư bản sợ gì!
Ý Nga, 11.9.2020*

Mùa Thu Lá Vàng...

Reng... reng....

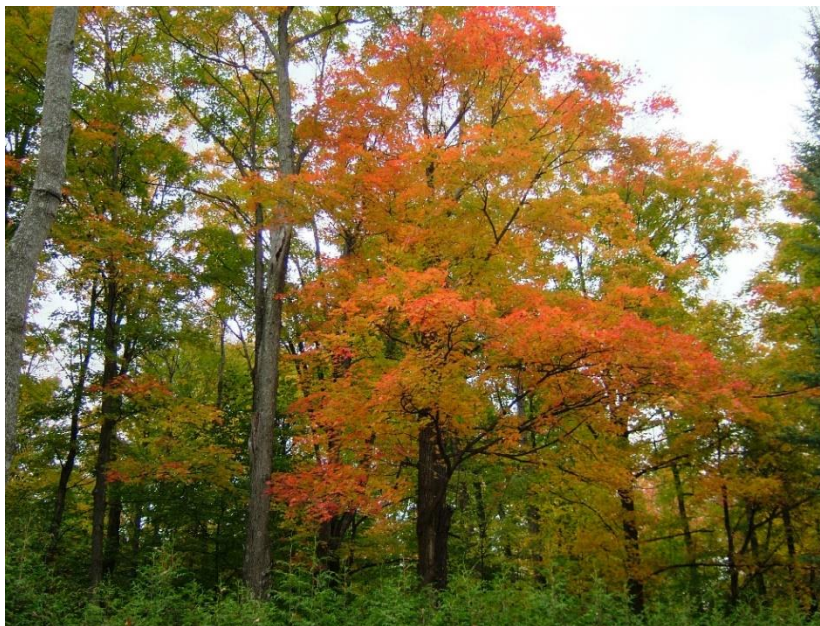
- Alô?

- Sao Khuê há? Ngày mai em đi ngắm lá vàng không? Đi với cộng đồng.

- Chị Hải ơi, em không mua vé!

- Có vé rồi, gratuit, có người mua mà đi không được.

- Để coi, ngày mai mưa hay nắng, ông xã ơi, xem báo coi ngày mai mưa hay nắng. Ô hay! Ngày nào anh cũng xem báo mà không biết nó nằm ở đâu, đưa báo đây em tìm, thường ngày nó

(météo) nằm trang nào, lè lẹ lên em còn phải đi làm ...

- A lô, ngày mai như ngày hôm nay, trời u u...

- Nhưng mà mới cuối tháng 9, lá vàng chưa mà đi hả chị?

- Không biết nhưng đi đi, gratuit mà, coi như đi chơi, ngày mai 7 giờ 15 ở métro Plamondon nhé. 7 giờ 30 khởi hành rồi. Thôi em đi làm đi kéo trễ.

Năm nào Sao Khuê cũng đi ngắm lá vàng nhưng thường chỉ đi xe riêng với vài người bạn, nếu có đi với các hội đoàn thì chỉ đi picnic mà thôi vì picnic thì phải đông người mới vui. Sao Khuê có tật là ngồi xe phía sau thì còn cào ruột gan, chóng mặt chịu không được, đi với các cụ mà giành ngòi trên thì kỳ chết, nhưng kỳ thì kỳ lần này cũng ráng xin ngòi phía trên, xin quý cụ thứ lỗi.

8 giờ sáng xe rời bến, trời vẫn âm u đe dọa... chu choa oi không biết có mưa không đây. Xe qua khỏi Laval thì thấy lá đã bắt đầu đổi màu, dù không có nắng mà vẫn đẹp ơi là đẹp. Buồn buồn lấy giấy ra ghi lại ít hàng: *Sáng chủ nhật mờ sương, cùng với các đồng hương, đi xem lá đổi màu, xin trời tí ánh dương.* Xin nhỏ nhỏ trời nghe không rõ nên tuy chẳng có mặt trời nhưng cũng chẳng có mưa: *Hai bên đường rùng cây, lá màu cam hây hây..., xem ra nhiều màu đỏ, lá mùa thu năm nay.* Thật vậy, lá năm nay tuyệt đẹp, màu lá tươi và thắm đỏ sau vài ngày trời trở lạnh: *dù chưa đến tháng mười; màu lá đã đẹp rồi; nhưng trời chưa chịu dậy; vẫn còn nằm ý ôi...*

Bên cạnh rừng lá đã thay màu áo mới thì *những thửa ruộng bên đường, hây còn xanh ngát hương, vài con bò ăn cỏ, trông thấy sao mà thương.* Xe vẫn tiếp tục chạy vun vút và *hai bên đường rùng cây, lá đỏ ôm thân gầy, hàng thông cao cao vút, xám xịt làn mây bay:* Mặc cho mây vẫn xám, những bụi cây nhỏ nhỏ bên đường vẫn hăng hái làm phận sự : *đổi màu ... những bụi cây bên đường, cũng vội vã đổi màu; cũng cam, vàng và đỏ; mặt trời chưa chịu lộ; sương mù vẫn âm u ; trời giống như...mùa thu!!!*

Rõ vớ vẩn hả, mùa thu chẳng giống mùa thu thì giống ai, nhưng mà này quý vị có biết tại sao lá lại đổi màu không nhỉ? Thừa rằng tại vì là ...hàng năm cứ vào ... ‘đầu’ thu, ông mặt trời thấy bà trái đất lạnh nên ông xích lại gần bà thêm chút nữa để sưởi ấm cho nàng nhưng nàng vẫn lạnh run lên, nhiệt độ đang từ 25 tụt xuống còn có 10 độ vào ban sáng và nhiều đêm chỉ còn có 5 hay 3 độ. Những cây cỏ mọc trên ‘da’ nàng kêu âm lên là lạnh quá. Các tế bào trên các lá cây được báo động để đem áo ấm ra. Áo ấm được chế tạo bằng những chất ANTHOCYANES, đó là những sắc tố màu đỏ, chúng lan dần dần trên lá làm cho lá đang từ xanh trở thành vàng, cam hay đỏ. Anthocyanes có trong rượu vang đỏ và trong lá cây. Người ta còn gọi chúng là những ‘phu đồ rác’ của các tế bào vì chúng tóm lấy những đũa lêu bêu tên là ‘radicaux libres’ đổ vào thùng rác, làm cho những chất lêu bêu độc hại này không hoạt động được. Những đũa lêu bêu này thường oxyde hóa ADN, protéines và màng tế bào của lá mà giết chết lá. Theo Kevin Gould thuộc viện đại học Auckland ở Nouvelle Zélande thì những sắc tố màu đỏ anthocyanes này lúc nào cũng túc trực để làm nhiệm vụ đồ rác nhưng vào những ngày hè, chúng ta không nhìn thấy họ vì khi còn trong hè những lá cây còn trẻ còn khỏe; ánh sáng chói lọi của mặt trời, nguyên nhân làm gia tăng những đũa lêu bêu độc hại cũng không thắng nổi cái trẻ, cái khỏe của lá cây mới lớn. Khi trời sang thu, lá đã chớm già, những chloroplaste - tế bào diệp lục - của lá suy yếu đi; già rồi mà lại phải tiếp tục kiếm năng lượng vừa để nuôi cây vừa để dự trữ cho mùa đông sắp tới, khiến lá mùa thu dễ bị cháy nắng và bị những đũa lêu bêu ‘radicaux libres’ giết chết (bằng cách oxyde hóa ADN, protéines và màng tế bào như đã nói ở trên). Lệnh mới được ban ra: Mau may áo ấm cho chàng chiến binh. Lá vội vàng đan áo, những chiếc áo len màu đỏ anthocyanes để che cho lá khỏi bị ánh nắng chói lọi của mặt trời làm phỏng đồng thời giúp cho diệp lục tố -chlorophylle- tiếp tục sản xuất năng lượng bằng khả năng ‘khử-oxyde- hóa’ của mình.

Chiếc áo len màu đỏ anthocyanes mà lá mặc lên người vào mùa thu rất đẹp khiến cho chúng ta phải ngắm nghía, trầm trồ, chụp ảnh, quay film, làm thơ, viết chuyện v.v... thực ra không phải vì cô nàng Thu-Diệp (lá mùa thu) làm đóm không thôi mà chiếc áo nhiệm màu này còn tích lũy năng lượng cho cây sống qua mùa đông, giữ cho lá không bị nấm ăn, che cho lá không bị cọng vì giá lạnh hay nóng đến cháy da. *Khi nàng thu đến, Diệp vội vàng đan những chiếc áo len, màu đỏ và màu vàng, giữ cho nàng được ấm, che cho nàng không bị rám má hồng, trong cơ thể nàng, 'máu' vẫn chuyển nhanh, Diệp chăm chỉ làm việc, tích trữ năng lượng cho mùa đông, nàng không hề hối tiếc, rằng thời gian đi quá mau...*

Ở những xứ lạnh thì anthocyanes có màu rực rỡ nên cảnh thu đẹp tuyệt vời ở Bắc Mỹ từ Washington DC lên đến Canada, âu cũng là phần thưởng hay đền bù của tạo hóa. Những xứ nóng quá ở vùng xích đạo hay lạnh quá, vùng cực Nam, cực Bắc, lá không đủ lạnh hay đủ ấm để có màu đẹp mà lá chỉ có màu vàng, vàng úa hay đôi khi còn xanh mà đã rụng

Anh Tập ngồi đằng sau Sao Khuê chồm lên hỏi:

- Cô muốn nghe thơ không?

- Nghe!

- *Trận gió thu phong rụng lá vàng*

Lá rơi hàng xóm lá bay sang

Vàng bay mấy lá năm già nữa

Hờ hững ai xui thiếp phụ chàng

Trận gió thu phong rụng lá hồng

Lá rơi tường bắc lá sang đông

Hồng bay mấy lá năm hô hết

Ngơ ngẩn kìa ai vẫn đứng trông.

- Ông này hát hay thật, ông xã Sao Khuê khen

- Anh ấy đọc mà như hát, đàn hay hát giỏi thì mới tán nổi chị Hải chứ...

Đã đến Saint Sauveur, xe đi vào đường nhỏ, chập chùng đồi lỏ nhô, cảnh đẹp như là mơ...

Đôi khi xe đi qua những hồ, khi ấy lại còn đẹp hơn nữa vì in bóng dưới nước là những rặng cây đầy màu sắc: *đường xuống thấp lên cao, lá tô màu lao xao, in bóng xuống mặt hồ, mùa thu trên đồi cao... trong khi đó thì đồi cao sương mờ mờ, không gian lặng như tờ, hàng cây im lặng gió, cây này có màu đỏ, còn rặng nọ màu cam, hàng thông xanh cao vút, sương mù vẫn chưa tan...*

Chùa Đại Tùng Lâm đây rồi. Trên một thửa đất rộng lớn rải rác đó đây những kiến trúc nói lên sự tích về đức

Phật: trước mặt chính điện là 18 vị La Hán với những nét

mặt hi nộ ái ó khác nhau (như cuộc đời). Bên trái của chính điện là hồ nước chạy dài, bên kia hồ nước là tượng đài Quán thế Âm Bồ Tát. Đi ngược lại xa xa leo lên dốc là tháp chuông. Sao Khuê lễ Phật, đóng 18 lần chuông: cầu xin ... quốc thái dân an, cho nhân loại thoát muôn vàn khổ đau, Cầu xin Đức Phật nhiệm màu, Từ bi cứu độ bớt sâu chiến tranh.... Leo tiếp lên cao là vườn Lâm tỳ Ni nơi Phật thuyết pháp, kể đó là nơi Phật đản sinh

Gần 11 giờ đoàn xe 2 chiếc rời Đại Tùng Lâm đến parc des voyageurs, nơi đây đã có người nướng thịt cho ăn, oai chưa, thích chưa. Ăn mặn có thể chọn cơm hay bún thịt nướng, rau xắt nhỏ tươi mát, ăn chay có mì xào chay, ngoài ra còn có quýt, bánh ngọt để tráng miệng. Rời parc thì đoàn đến 'place des voyageurs', trung tâm chính của khu du lịch Mont Tremblant. Có hơn 2 giờ cho mọi người ngoạn cảnh. Suong mù tan từ lâu.

Thỉnh thoảng ông mặt trời ráng đẩy cô nàng mây qua một bên lộ đầu cười duyên một cái khiến cho màu lá càng thêm quyến rũ.

Ghé quán cà phê ngắm ông đi qua bà đi lại

rồi tiếp tục len lỏi qua những con đường làng (khu du lịch được dựng nên như một làng nhỏ có nhà, có quán...) trước khi đến chỗ tập hợp. Bác sĩ Đào Bá Ngọc phát cây cờ vàng ba sọc đỏ để tập hợp, tình cờ có mấy cậu sinh viên bản xứ đi ngang, cầm lấy cờ mà hô to 'Vive le Vietnam', anh Cầm thêm vào 'Vive le Vietnam libre', cậu này hô theo 'Vive le Vietnam libre'...

- Bà con cô bác ơi, lên xe ...Chúng ta còn đi Đạo Viên thiên viện nữa. Mau mau cho kịp giờ.

Đúng là cười ngựa xem hoa. Có một ngày mà được đi thăm những 3 nơi.

Ê ê !! trước khi vào thiên viện xin quý vị nán lại chụp bức hình lưu niệm. Nền là chiếc xe đò, khách 'hành hương' kẻ đứng người ngồi làm người mẫu cho dăm bảy bác phó nhòm bấm tới bấm lui: Ê! Bấm nhiều thế mà có film không đây? Lúc này dùng máy digital đâu có cần film. Máy của Sao Khuê thì... card full- mà quên mang theo card nên không chụp được nữa rồi.

Chụp hình xong thì vào thiên viện. Phật thì chưa thấy mà ngay cửa đã thấy một bàn dài để sẵn những ly chè trôi nước hấp dẫn quá chừng. A Di Đà Phật, Sao Khuê thêm nhỏ dãi, nhưng phải vào lễ Phật trước:

*Lên chùa lễ Phật nghe kinh,
Nghe chuông nghe mõ cho mình ngộ ra,
Nam mô đức Phật Di Đà
Ra tay cứu độ hằng hà chúng sinh....*

Lễ Phật, thỉnh kinh, cúng dường xong thì ...ăn chè rồi thì.... lục tục mọi người leo lên xe.

Từ sáng đến giờ bà con nghe nhạc mệt nghỉ: Bà Tổng thư ký Danh đã để cuộn băng Asia 'Hành trình tìm tự

do', bà con vừa nghe nhạc vừa hồi tưởng lại ngày đàn chim bồ xứ ra đi với những hải hùng trên biển cả

...

Bác sĩ Ngọc lên tiếng:

- Các bác, các anh chị nghe nhạc từ sáng rồi, bây giờ xin đổi không khí, chúng ta sinh hoạt một chút.

- Đề nghị anh Ngọc hát một bài

Mở đầu bằng bài 'Về dưới mái nhà', ca sĩ Bá Ngọc còn hăng hái góp vui với Tôi yêu, Lối về xóm nhỏ ...ca sĩ ngân nga rất fantaisie, làm cho không khí nhộn nhạo lên. Tiếp đó là bác Xuyên. Bác Xuyên lôi cuốn người nghe với câu đố:

- Đố quý vị cái gì cần nhất? Ai trả lời đúng thì tôi xin ban tổ chức cho một phần thưởng là kỳ đi chơi tới được miễn phí....

Trời đất! Cần mà cần về cái gì chứ nhỉ. Sao Khuê ngần ngợ tự hỏi...

Anh tài xế người Việt gốc Hoa tên Hiệp:

- Tình yêu!

- Tiền. (Ai thế nhỉ... Tiền là tiên là Phật, là sức bật của tuổi trẻ, là sức khỏe của tuổi già, là cái đà của danh vọng, là cái lọng để che thân, là cán cân của công lý...)

- Sức khỏe (các cụ đồng ý là cái chắc...)

- Không đúng! (Bác Xuyên bác bỏ.)

- Hơi thở.

- Đúng rồi! như vậy xin chị Danh nhớ giành phần thưởng cho chị... nhé

Nhưng tại sao lại hơi thở lại cần nhất, xin mời quý vị nghe:

*Trăm năm trong cõi người ta
Là người ai cũng thở ra hít vào
Nhìn quanh trong những đồng bào
Thì ai cũng phải hít vào thở ra
Xa xa như nước Cuba.
Người ta cũng phải thở ra hít vào
Gần ta như thể nước Lào
Người ta cũng phải hít vào thở ra...*

- Hoan hô bác Xuyên, hoàn toàn hợp lý, đề nghị tiếp... Sau này Bác Xuyên tiếp tục chương trình văn nghệ bỏ túi với bản 'Cô hái mơ': Thơ thần rừng mơ cô hái mơ... Chịu bác thật, nếu bác còn trẻ thì còn ca hay đến đâu.

Tiếp tục là anh thầy đồ Bùi Thế Tập 'ca' bài thơ Thu Phong của Tản Đà. Sao Khuê của quý vị đâu có độn thò được nhưng Sao Khuê không có tài ca, ngâm bèn đọc đôi câu văn vần mà ăn liền:

*Vàng lá ta thắm một chóm thu
Heo may lành lạnh trắng sương mù
Viễn xứ nhạc sầu 'xe' réo rất
Đồi cao lá thắm, trời âm u...*

Sao Khuê cần phải đính chính với quý vị là Sao Khuê không có tài làm thơ, mà chỉ thích ghép chữ thành văn vần cho vui tai mà thôi. Sao Khuê cũng không ôm mộng thành thi sĩ vì: là thi sĩ nghĩa là run với gió, mơ theo trăng và vờ vờ cùng mây... Run với gió thì lạnh lắm còn mơ theo trăng với vờ vờ cùng mây có mà đói to. Đã vậy người thi sĩ còn đem hồn treo ngược lên cành cây, nhìn xuống dưới thấy cuộc đời đảo lộn! (Đầu dốc ngược thì sao không đảo lộn cơ chứ). Sao Khuê hồng ham làm thi sĩ, xin đừng phong cho tôi làm thi sĩ ghen bà con. Bà con cũng thấy là Sao Khuê - thấy sao nói vậy người ơi thì làm thi sĩ sao được. Này nhé từ sớm tới giờ trong xe thì chị Danh để nhạc réo rất, buồn ơi là buồn, ngoài kia thì trời âm u, lấm sương mù đúng chưa? Làm thi sĩ thì phải thơ mộng chứ ai lại thấy sao nói vậy bao giờ. Chị Danh, người điều khiển chương trình ráo mắt đi tìm tài năng. Đây rồi, mời chị Hoa. Đường như chị Hoa chán cái màn 'tôi hát các bác vỗ tay' nên đề nghị mọi người cùng la, ý quên cùng ca nào là Quyết tiến đến...Việt nam, Việt nam nghe từ vào đời....

Trong xe thì cùng nhau ca mà ngoài kia thì...*Đường chiều mật mù, lá vàng rơi những ngựa (xe) phi.
Đường trường chúng mình đi hương rừng vẫn còn bay trong gió, nắng chiều rơi sắp dần phai, chúng
mình lòng hùng vượt núi non cũ, hết hành hương còn đoạn đường, ta sắp về phố phường...*

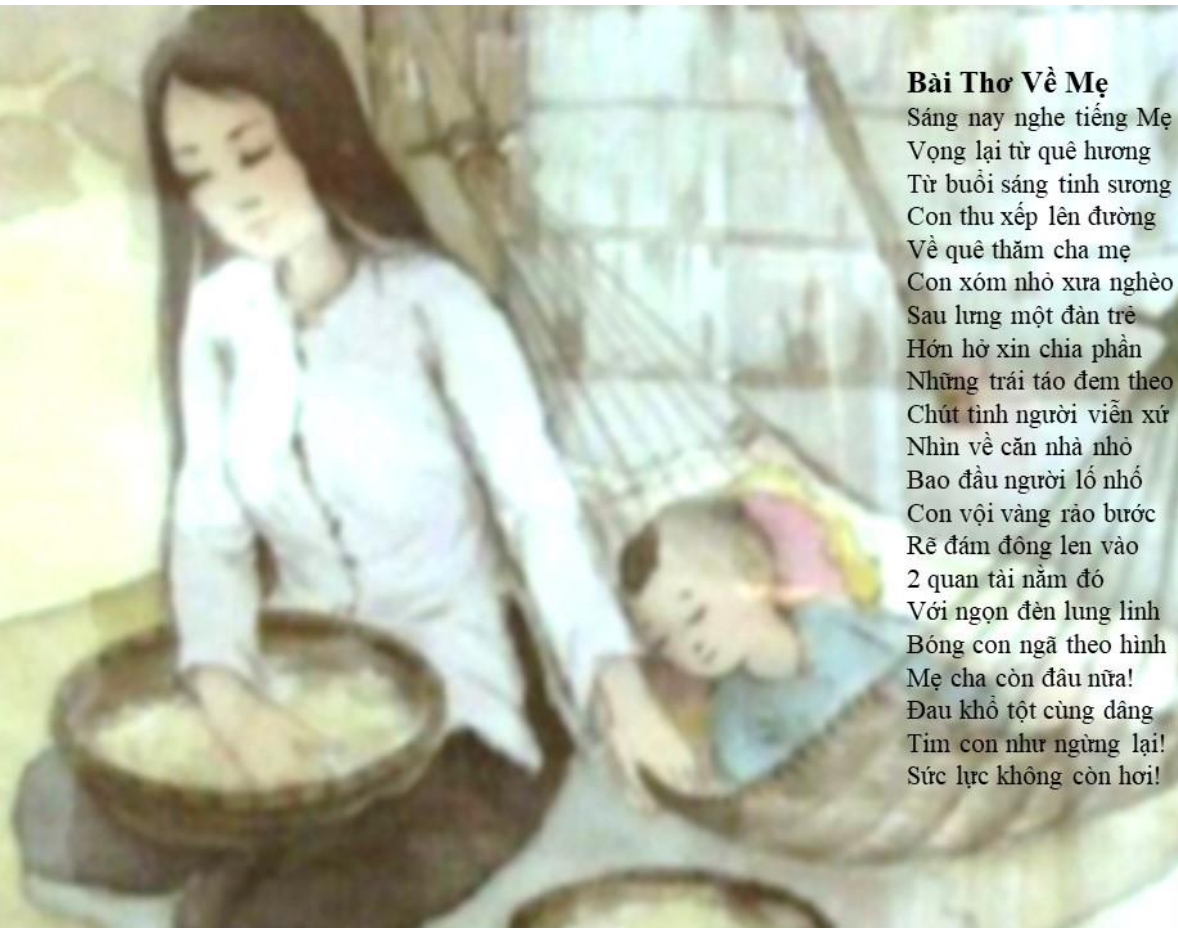
Xe vào thành phố, chị Danh nhắc lại lời mời bà con tham gia gây quỹ cho chợ Tết, đi biểu tình.

Quý vị à, tuần sau Sao Khuê lại có dịp theo một số bạn đi thăm lá vàng ở La Chute, trời cũng chỉ loé tí ti nắng còn thì ui ui hoài à nên tuy màu lá năm nay thật đẹp mà ít khi Sao Khuê có may mắn được ngày đẹp trời để chụp hình. Ông Trời cũng cắc có, hể mình đi làm thì mới nắng đẹp!

Dù sao cũng cảm tạ ơn Trời và cảm ơn Cộng Đồng QG vùng Montréal Canada đã tổ chức du ngoạn. Xin hẹn quý vị lần sau. Bài viết xin tặng quý vị cùng du ngoạn và xin phép quý vị cũng cho Sao Khuê tặng bài này cho anh chị Tập & Hải và nhất là cặp uyên ương Thúy Mai & Ngọc Can là những người đã mua vé nhưng vào giờ chót không đi được do phải coi cháu, nhờ vậy Sao Khuê mới có chỗ mà đi chơi với quý vị. Báo cáo quý vị, vài ngày sau gặp nhau, Mai nọ (Quỳnh Mai) đòi Mai kia (Thúy Mai) trả tiền đi chơi giùm nhưng không được!

Kính chào quý vị, hẹn lần sau nhe.

Sao Khuê

Bài Thơ Về Mẹ

Sáng nay nghe tiếng Mẹ
Vọng lại từ quê hương
Từ buổi sáng tinh sương
Con thu xếp lên đường
Về quê thăm cha mẹ
Con xóm nhỏ xưa nghèo
Sau lưng một đàn trẻ
Hớn hờ xin chia phần
Những trái táo đem theo
Chút tình người viễn xứ
Nhìn về căn nhà nhỏ
Bao đầu người ló nhỏ
Con vội vàng rào bước
Rẽ đám đông len vào
2 quan tài nằm đó
Vội ngọn đèn lung linh
Bóng con ngã theo hình
Mẹ cha còn đâu nữa!
Đau khổ tột cùng dâng
Tim con như ngừng lại!
Sức lực không còn hơi!

Bỗng con nghe tiếng gọi
" Mẹ ơi, con nhớ mẹ
Mẹ mau về với con!
Ngoại ơi con nhớ mẹ!
Nói mẹ về bên con."
Hoàng hôn xuống ngã dần
Thần thờ con lê bước
Theo tiếng gọi: "Con... con..."
Giật mình con tỉnh giấc
Thì ra là giấc mơ
Con nghe từ xa thăm
Đức Phật tự ngàn xưa:
"Trong biển khổ luân hồi
sữa nào thay sữa mẹ..."
Nước mắt con trào rơi
Hôm nay mùa báo hiếu
Cũng bao độ thu rồi
Con cài hoa hồng trắng
Trắng suốt cả đời con.

Tiểu Mai

Giọt Nhớ!

Một đứa bỡ vai, ngủ nạt hiền
Mẹ dò từng bước, dốc nghiêng nghiêng
Đường băng trơn trượt, đôi chân yếu
Con đùa - chỗ sanh nầm có yên?
Cay xách, nách mang, chân chẳng đứng
Con nhìn tôi quá một người đứng
Và con liên tưởng vòng tay ngọt
Má đã cứu mạng. Chường qua chường!

Vội chín đứa con, bao tảo tâm?
Chường con, nhường cả ruộng miêng ngon
Đứa đi, đứa mất, còn ... nước mắt
Chường lắm tuổi già Má heo hơn
Cười đất mệnh mỏng, tuyết già băng
Cương cả ... hồn con. Ai biết nắng
Buyết nơi ngoài trời vắng ... mi mắt
Biến thành Giọt Nhớ. Má hay chăng?

Canada

Ý Nga

Vu Lan Thời Covid 19

Năm nay 2020 vì đại dịch Covid-19 nên đa số các chùa ở Portland, Oregon không thể tổ chức đại lễ Vu Lan được. Chúng ta chỉ có thể thành tâm cúng lễ ở nhà với lòng thành tưởng nhớ đến cha mẹ đã quá vãng qua câu kinh lời nguyện trước bàn thờ, qua mâm cơm chay đạm bạc mà thôi.

Người viết cũng nhận được thư thông báo của sư cô Thích Nữ Huệ Hương thuộc Bửu Hưng Tu Viện gửi đến quý Phật tử được trích dẫn dưới đây:

Thành tâm hướng về Vu Lan Bồn

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát

Kính gởi quý Phật tử.

Năm Canh Tý 2020, vì bệnh dịch Corona, người con Phật không đủ duyên lành thể hiện Tâm Hiếu, Hạnh Hiếu trong ngày Đại Lễ Vu Lan, vân tập các đạo tràng, cùng chư tăng ni, cầu nguyện cho cha mẹ còn tại thế, thân tâm yên ổn, và cứu huyền thất tổ, cha mẹ nhiều đời, chư hương linh được siêu sanh tịnh độ. Tuy nhiên, chúng ta có thể nuôi dưỡng, thể hiện tâm hạnh hiếu tròn đầy trong từng sát na một với lòng từ đến muôn loài, luôn hành xử trong chánh niệm để không tạo niềm đau nỗi khổ cho chính mình và những thân quyến, nhất là những ai còn cha mẹ. Uống nước nhớ nguồn, công sinh thành dưỡng dục vô biên, mong tất cả Phật tử hành trì lời Phật dạy để tăng trưởng phước điền và hồi hướng công đức này đến kẻ còn người mất, thân sơ được sống trong ánh đạo vàng của chư Phật. Hãy cùng nhau cầu nguyện quốc thái dân an, thiên hạ thái bình, chư tai tiêu diệt.

Nam Mô Công Đức Lâm Bồ Tát Ma Ha Tát.

Huệ Hương

Người viết phải ở nhà vì bị "Stay Home" không thể đến chùa dự Lễ Vu Lan như mọi năm nên cũng chỉ cúng Lễ Vu Lan tại nhà và cũng chỉ biết viết đôi lời tâm tình và sưu tầm những tài liệu, bài viết, Youtube, v.v. liên quan đến Vu Lan để chia sẻ với bạn hữu mà thôi.

Xin mời quý bạn cùng đọc và cùng cảm thông với người viết trong mùa Vu Lan đặc biệt năm nay nhé.

Bàn thờ Phật cúng Lễ Vu Lan 2020 tại nhà Sương Lam với hoa quả từ vườn nhà SL.

Hình như khi còn trẻ, chúng ta không biết hay chưa biết thương yêu cha mẹ vì chúng ta còn bận lo những chuyện khác mà ta cho rằng đó là quan trọng đối với chúng ta hơn như học hành, yêu đương, rong chơi với bè bạn, theo đuổi lý tưởng hay sự nghiệp, v.v. Bởi thế có đôi lúc ta đã:

***“Có đôi lúc ta quên thời gian qua
Đường ta càng xa, vòng tay Mẹ ngắn lại”***

Chúng ta vẫn nghĩ là tình yêu của cha mẹ đối với con cái là một điều tự nhiên và đó là bổn phận và trách nhiệm của mẹ cha. Cha mẹ nếu thương con thì phải thỏa mãn những đòi hỏi, mong muốn của con cái. Nếu không làm đúng theo ý muốn của con cái thì sẽ bị con cái phỉ trách và đổ tội là chẳng có thương con. Chúng ta chỉ nghĩ đến cái lợi cho mình mà không quan tâm đến sự khó khăn hay nỗi khổ tâm của cha mẹ nếu họ không đáp ứng nhu cầu của con cái. Phải đợi đến khi chúng ta làm cha làm mẹ rồi chúng ta mới biết thương cha mẹ hơn như người xưa thường nói: “Có nuôi con mới biết lòng cha mẹ.” Mời xem youtube Hạnh Phúc Thật Gần Thơ của Như Nhiên Thích Tánh Tuệ được Trần Duy Đức phổ nhạc qua link dưới đây:

HẠNH PHÚC THẬT GẦN [Trần Duy Đức - Thơ Như Nhiên (Thích Tánh Tuệ)] - Hà Thanh

<https://www.youtube.com/watch?v=e9i3tJ8bU8s>

HẠNH PHÚC THẬT GẦN

Này em!

Có phải khi mình mất đi hạnh phúc
Thì mới hay... hạnh phúc có trong đời.
Có phải khi mình mất đi người mẹ
Mới thật lòng gọi hai tiếng: "Mẹ ơi!"

...Có những mai nọ hồng ngoài hiên nở
Chân em qua, không buồn ngắm một lần,
Chợt chiều hôm gió về làm hoa vỡ
Nhìn phai tàn, rồi cúi xuống băng khuâng...

Bàn thờ Phật cúng Lễ Vu Lan 2020 tại nhà Sương Lam với hoa quả từ vườn nhà SL.

Có một người trải qua lần hoạn nạn
Mãi về sau khép lại "cửa tâm hồn".
Từ khi mắt thôi nhìn đời sáng lạn
Ngọc châu và đôi mắt, quý nào hơn?

Ai cũng sống bằng con tim, nhịp thở
Mà quên đi hơi thở vốn nhiệm mầu
Con đau đến, muộn màng lòng chột hiểu
Trút hơi tàn... đời sống sẽ còn đâu!

Có phải khi bên đời xa vắng mẹ
Mình mới hay, Mẹ... tất cả trong đời.
Có phải khi cha tạ tử dương thế
Cuộc chia lìa mới thấm nỗi đơn côi?

Em tôi ơi! Hãy về hôn lấy mẹ
Ôm lấy cha, thảo hiếu với huyên đường.
Là đôi mắt, là hoa, hơi thở nhẹ
Hãy ân cần gìn giữ lấy mà thương ...

Chớ để khi mình mất đi hạnh phúc
Biết, vòng tay yêu dấu đã xa rồi,
Em có biết tôi mơ hoài bé dại
Được Mẹ bồng... ru giấc ngủ à ơi?

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Một youtube mà người viết thích nhất và luôn xem lại trong mỗi dịp Vu Lan về của nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ nhạc thơ của bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc chỉ có 4 câu nhưng thật hay, thật đẹp qua hình ảnh 2 đóa hoa hồng dưới đây:

“Con cài bông hoa trắng
Dành cho Mẹ đóa hồng
Mẹ nhớ gài lên ngực
Ngoại chờ bên kia sông...”
Đỗ Hồng Ngọc

[BÔNG HỒNG CHO MẸ - Nhạc Võ Tá Hân - Thơ Đỗ Hồng Ngọc - Ca sĩ Thu Vàng](#)

https://www.youtube.com/watch?v=CBk4jUw1IKs&list=PLEe32_RuY7py-UsobsitLKfQazDg9D7gY

Mời xem tiếp playlist 50 ca khúc về Mẹ của nhạc sĩ Võ Tá Hân đã phổ nhạc các bài thơ về Mẹ của nhiều tác giả qua link dưới đây:

[50 Ca Khúc Về Mẹ - Võ Tá Hân phổ nhạc](#)

[votahan](http://votahan.com)

https://www.youtube.com/watch?v=CBk4jUw1IKs&list=PLEe32_RuY7py-UobsitLKfQazDg9D7gY

Xin mượn lời của thi sĩ Đỗ Trung Quân nói lên lời tâm tình của người con nhân ngày Vu Lan và cầu nguyện cho mọi người con trong trần thế hãy kính yêu Cha Mẹ khi còn tại thế để:

*“Con sẽ không đợi một ngày kia,
Khi Mẹ mất đi mới giật mình khóc lóc
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ?
Con hốt hoảng trước thời gian khắc nghiệt
Chạy điên cuồng qua tuổi Mẹ già nua ... “*

Nhìn màu hoa hồng cài áo bạn sẽ biết niềm vui hay nỗi buồn của người nhận hoa:

Mừng cho bạn nhận được cánh hoa màu hồng cài trên ve áo và cầu nguyện cho cha mẹ hiện tiền biết quy ngưỡng Tam Bảo, thân an trí lạc, phước huệ song tu.

“Rằm Tháng Bảy, mùa Vu Lan đã tới
Chúc mẹ già vẫn nở nụ cười tươi
Chúc người con, lòng sung sướng vui cười
Cài ve áo, chiếc hoa hồng màu đỏ.

Ôi! Buồn lắm! Hoa hồng màu trắng đỏ!
Trên áo tôi! Tôi mất Mẹ lẫn Cha
Mùa Vu Lan khi nghe đến lời ca
Bông hồng cài áo! Lệ nhòa đôi mắt”.

Thơ Sương Lam

“Nay mất mẹ, bây giờ tôi mới hiểu
Thế nào là tình mẫu tử thiêng liêng
Ngôn từ nào định nghĩa chữ Mẹ hiền:
Là Đức Mẹ, là Quan Âm, thị hiện.”

(Thơ Sương Lam)

Xin được chia sẻ nỗi buồn đau của những người đã không còn cơ hội để nói lên những lời yêu thương hay tạ tội này vì cha mẹ đã qua đời.

Xin cầu nguyện cho Cha Mẹ đã quá vắng sớm siêu thoát nơi miền lạc cảnh.
Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát Ma Ha Tát

Cuối cùng, cả Cha lẫn Mẹ đều có công nuôi dưỡng chúng ta nên người nên chúng ta cùng cần tưởng nhớ đến công ơn

của Cha Và Mẹ qua Youtube dưới đây vì người viết rất thích nghệ thuật thư pháp nên đã ra công sưu tầm các thư pháp viết về Cha và Mẹ để thực hiện youtube. Xin cảm ơn các nghệ sĩ đã góp mặt trong youtube này.

Youtube Cha mẹ qua nét đẹp của Thư Pháp
<https://www.youtube.com/watch?v=L69sp5evgYI>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 529-ORTB 951-932020)

NGƯỜI MẸ ĐẠI GIA

Cứ đến ngày lễ Mother'day hay ngày lễ Vu Lan là tôi đọc và nghe những bài truyện, thơ, bài hát, ca ngợi lòng mẹ, mà toàn là mẹ nghèo mẹ vất vả, mẹ lam lũ sớm chiều kiếm tiền nuôi con, hi sinh từng miếng cơm manh áo cho con.

Tôi...tôi thân ghê lắm vì chưa thấy ai ca ngợi người mẹ quý phái giàu có như mẹ của tôi cả. Mẹ tôi cũng thương yêu các con, buồn vui khóc cười theo những buồn vui của các con và lo cho các con vô bờ bến.

Các bà mẹ nghèo cho con ăn củ khoai củ sắn, mẹ tôi có tiền thì cho tôi ăn bát phở cơm sườn cơm chả. Người mẹ nào cũng lo cho con mình no lòng.

Nếu bạn áo cũ áo rách được mẹ cặm cùi vá khâu thì tôi áo mới áo đẹp cũng được mẹ nâng niu khi cho tôi mặc. Hai cái áo khác nhau nhưng tấm lòng của người mẹ nghèo hay mẹ giàu thì có khác gì đâu.

Con nhà nghèo sinh ra người mẹ phải nấu nước cháo cho con bú thay sữa. Mẹ tôi cũng thế. Khi sinh tôi ra mẹ không đủ sữa cho tôi bú mẹ đã không tiếc tiền mua các loại sữa ngoại thương thặng cho tôi bú bình nên tôi bụ bẫm khỏe mạnh và lớn vèo vèo.

Chỉ khác nhau người không có tiền và người có tiền thôi, chứ hai đứa bé sơ sinh đều được mẹ lo hết lòng.

Mẹ ẵm bồng chăm sóc tôi sợ chưa đủ, mẹ thuê thêm một chị giúp việc để mẹ sai vặt, giặt giũ tã lót cho tôi, đẩy xe cho tôi đi dạo ngoài công viên cho tôi... vui. Còn đứa bé nhà nghèo kia bò lê bò la lăn lóc cả ngày cũng có niềm vui của nó.

Từ tuổi mẫu giáo tôi đã được mẹ chọn cho học trường tốt. Mỗi sáng mẹ đưa tôi đến trường âu yếm chia tay tôi và chúc tôi có một buổi học vui. Chiều nếu mẹ bận thì đã có chị giúp việc luôn luôn đến sớm đứng sẵn ngoài cổng trường đợi đúng giờ là vào đón tôi, che ô che dù đưa tôi về nhà cách trường không xa. Tôi chưa bao giờ bị đưa đón trễ phải khóc mếu máo và chờ đợi như những đứa trẻ khác.

Lên cấp hai cấp ba mẹ luôn quan tâm khuyến khích tôi phải chăm chỉ học hành để sau này thành người hữu dụng cho xã hội và cho chính bản thân gia đình mình. Mẹ thuê gia sư về tận nhà chỉ dạy thêm cho tôi những môn học trọng điểm. Được mẹ quan tâm, được thầy dạy thêm nên tôi vừa là học sinh giỏi kiêm luôn học sinh ngoan năm nào cũng được nhà trường khen ngợi.

Mẹ dạy tôi tính khiêm nhường, dù tôi đi học bằng xe hơi bóng loáng có chú tài xế nhanh nhẹn trân trọng mở cửa đóng cửa xe cho tôi trước cổng trường, nhưng tôi không coi thường bạn nghèo phải đi bộ hay đi chiếc xe đạp cũ rích tới trường (mà chắc là mẹ bạn ấy đã hi sinh dành dụm tiền của những ngày gánh hàng rong ngoài đường ngoài chợ mới mua được). Với chú tài xế xe hơi nhà tôi, tôi vẫn nói lời cảm ơn khi được chú đưa đón.

Tôi được hưởng mọi thứ tiện nghi cao cấp trong cuộc sống, từ cái iphone mới nhất, quần áo mũ nón mắt kính hàng hiệu đến chuyện ăn ở học hành vì đó là trong khả năng của gia đình, các con phải được hưởng những gì tốt đẹp nhất.

Sau khi cha tôi mất được vài năm có mấy ông ngắm ghé mẹ nhưng mẹ đều từ chối, mẹ không muốn chia sẻ tình yêu của mẹ cho ai khác ngoài các con.

Nếu người mẹ nghèo đang dãi dầu nắng mưa cày sâu cuốc bẫm, đang đổ mồ hôi sôi nước mắt làm thuê làm mướn thì người mẹ đại gia của tôi tuy ngồi vắt vẻo trong phòng máy lạnh cũng đang đau đầu căng thẳng giải quyết những công việc hàng ngày thậm chí mẹ còn mang nỗi buồn nỗi lo về đến nhà nếu công việc chưa ổn thỏa. Mỗi người mỗi cách, bà mẹ nào cũng vất vả lo toan trong cuộc sống.

Nếu người mẹ nghèo thương yêu lo lắng cho con thì mẹ đại gia của tôi cũng thế. Một hôm tôi đi dự tiệc sinh nhật bạn mãi vui đêm khuya chưa về thì người chờ cửa tôi là mẹ không phải là chị giúp việc, trong khi chị ấy ôm gối say sưa ngủ khò trong căn phòng của chị thì mẹ tôi hết đứng lại ngồi, lại hóng ra cửa chờ mong tôi và chắc chắn là đêm ấy mẹ tôi...ngủ ít hơn chị người làm, chị ăn no ngủ kỹ sáng ra chị tung tăng quét dọn ngoài sân thì mẹ tôi bơ phờ xách bóp ra xe đi đến nơi làm việc.

Nếu người mẹ nghèo hi sinh cho con thì mẹ tôi cũng không thiếu lòng hi sinh cao cả ấy. Có lần tôi bị tai nạn phải vào cấp cứu bệnh viện, mẹ là người đã ngày đêm bên giường bệnh tôi chứ không thể là ai khác. Trong cơn thiêm thiếp tôi vẫn cảm nhận được bàn tay mẹ vuốt ve lên trán tôi lên mặt tôi và có cả giọt nước mắt ấm của mẹ rơi trên má tôi. Mẹ thấp thỏm lo âu khi tôi chưa tỉnh, mẹ mừng vui khôn xiết khi tôi hồi phục và bình an trở về nhà. Tôi đã trải qua nguy hiểm chết đi sống lại thì mẹ cũng chết đi sống lại hơn tôi cả triệu lần.

Những người giúp việc trong nhà vẫn chỉ là người giúp việc. Người chăm sóc lo lắng con cái với tất cả tâm tình vẫn là người mẹ. Mẹ có tiền, có uy quyền nhưng với con cái mẹ đơn giản là người mẹ như bao nhiêu người mẹ khác trên thế gian này.

Học xong cấp ba mẹ cho tôi đi Mỹ du học dù mẹ chẳng muốn xa tôi một ngày nào, nhưng tương lai của con cái là trên hết.

Tôi tốt nghiệp đại học và lập gia đình tại Mỹ nên được ở Mỹ hợp pháp. Tôi muốn bảo lãnh mẹ sang Mỹ nhưng mẹ còn phải lo cho hai em của tôi ở Việt Nam, mẹ nói dù xa con nhưng biết con thành tài, có cuộc sống gia đình ấm êm nơi đất nước tự do dân chủ là mẹ hạnh phúc rồi.

Tôi không biết đến bao giờ đại gia đình tôi mới đoàn tụ, mẹ lo cho tôi xong lại lo cho hai đứa em tôi, mẹ lo cho các con cả cuộc đời mẹ đến bao giờ mới được nghỉ ngơi?

Hai đứa em tôi cũng lần lượt du học bên Mỹ nhưng chúng muốn về Việt Nam tiếp tục sự nghiệp làm ăn của mẹ. Thế là đại gia đình tôi chia thành hai nơi, thỉnh thoảng gia đình nhỏ của tôi về thăm mẹ và mẹ sang Mỹ vừa thăm con cháu vừa du lịch đó đây xứ người.

Một hôm tôi nhận được tin bên nhà gọi sang mẹ bị stroke đang nằm bệnh viện. Tôi xin nghỉ phép vội bay về Việt Nam.

Mẹ tôi đang nằm trong bệnh viện, tôi ở bên mẹ ngày đêm như ngày xưa mẹ đã ngày đêm trong bệnh viện chăm sóc tôi. Nhưng tôi còn có ngày hồi phục, mẹ thì không, mẹ đã bị vỡ mạch máu não hôn mê sâu và qua đời vài ngày sau đó.

Di chúc mẹ để lại cho ba anh em chúng tôi là những lời nhắn nhủ thương yêu, các con cháu sống sao cho tử tế nên người và nhất là ba anh em chúng tôi phải luôn thương yêu gần gũi nhau.

Bên cạnh lời vàng ngọc vô giá ấy, gia tài của cải mẹ tôi để lại cho ba anh em tôi rất lớn sau khi mẹ đã gởi những món tiền không nhỏ làm từ thiện cho nhiều cơ sở như trại mồ côi, viện dưỡng lão...

Đấy, người mẹ đại gia của tôi đấy, đâu “thua kém” gì các bà mẹ nghèo, cũng cả đời kiếm tiền vì con, hi sinh cho con, lo cho con cho đến khi nhắm mắt là đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Vu Lan Sept.02, 2020)

Con

thương

Mẹ

lắm!

*Thương dòng thơ chảy trong tim
Đã theo ngòi viết đi tìm giấy xinh
Viết tay, vung nét cho tình
(Mai tay run rẩy, tự mình ngắm thôi)
Treo lên ướp lấm ngọt bùi,
Gửi về khoe Mẹ, ngắm ngùi tim son:*

*Khi bàn tay Mẹ héo hon
Cầm trang thủ bút có còn nhẫn nha?
Mắt nhòe, nét chữ mờ ra
Giấy rung theo nhịp run già nhớ con?*

Ý Nga¹⁹⁰⁶¹⁶

Vu Lan

Nhớ Mẹ!

Tặng người còn Mẹ hoa hồng
Tặng tôi một đóa hoa lòng yêu thương
Gửi Mẹ nơi cõi mù sương
Một đời con mãi nhớ thương Mẹ hiền

Songthy

Lá vàng rơi nhẹ bên hiên
Như lời ru Mẹ tận miền xa xôi
"Tình thâm mẫu tử con ơi!
Đôi bờ cách biệt nơi bờ niềm đau"

Vu Lan ngày lễ năm nao
Màu hoa hồng thắm Mẹ cài áo con
Đạy câu hiếu nghĩa giữ tròn
Cảm tư ghi khắc lời son của người

Năm nay thiếu Mẹ bên đời
Vu Lan lòng tái tiếng cười đã lâu
Trình nguyên hồng bạch một mẫu
Ngậm ngùi nhớ mẹ niềm đau chưa nhòa.

